

BURMESE
CLASSIC

ရွှန်းရတနာ

ရင်ကွဲမိုး

Lot

www.burmeseclassic.com

ရွှန်းရမိမိုး

ရင်ကွဲမိုး

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၇၃၈၀၇၁၀

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၈၅၄၀၈၁၀

၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ

ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး

၁၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ

၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်လှိုင်(ဝဥဂက)စေတနာစာပေ
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ လသာမြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၇၃)စေတနာOFFSET
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

၈၃၅-၈၃

ရွှန်းရမိမိုး

ရင်ကွဲမိုး/ရွှန်းရမိမိုး-ရန်ကုန်။

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၁။

၂၀၀- စာ၊ ၀၂x၁၈ စင်တီ။

(၁) ရင်ကွဲမိုး

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်စွာ မပြိုကွဲရေး
အမျှတအခြားအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်နီ၊ အတိုးပြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်စက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

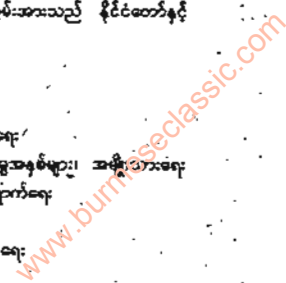
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ဖြန့်လှည့် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံပာမာန် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ရွေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်စားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက်ကွဲများ မထျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျွန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြင်စားရေး

ရွှေစိုးရမိမိုး

BURMESE CLASSIC

ရင်ကွဲမိုး

စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

“ထိုက်တန်ရေ”

မိန်းကလေးတန်မဲ့ စက်ဘီးကို ကျုံးရုန်းနင်းလာသော ရွှေလေပ်ညိုကို ထိုက်တန်အမေ ဒေါ်မိုးက မျက်စောင်းထိုးကာ ...

“ရွှေလေပ်ညို ... ညည်းကိုကြည့်လိုက်ရင်လေ မိန်းမပီပီ သသ ဣန္ဒြေရရကို တစ်ခါမှ မတွေ့ရဘူး၊ အိမ်က မေ ထိုက်တန်လည်း အတူတူပဲ”

BURMESE CLASSIC

လေပ်တို့ကလည်း မဟုတ်တာ ပြောတယ်ထင်ရင် ပြန်ကိုပြောလိုက်ရမှ ဆိုသူမျိုး။

“ကြီးမိုးကလည်း လေပ်တို့က မိန်းမ မပီသတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခေတ်ရေစီးကြောင်းအတိုင်း နေတာပါ။ ဒီခေတ်က ဆံမြိတ်ချပြီး ဒူးနားချိတ်ဝတ်တဲ့ခေတ်မှ မဟုတ်တော့တာ ကြီးမိုးရဲ့”

“ဟွန်း ... ပြောလိုက်ရင် မေထိုက်တန်နဲ့ တစ်သံတည်းပါ၊ ညည်းတို့က ခေတ်လွန်နေတာဟေ့ ပေါက်ကျော်မတွေ့ရေ”

www.burmeseclassic.com

“ကဲပ၊ ကြီးမိုးရယ်၊ နေ့စက်မှဆူတော့။ ထိုက်တန်ရော”

“လမ်းထိပ်ဘောလုံးကွင်း သွားတယ်လေ၊ ချက်ပြုတ်ချုပ် လုပ်တော့ စိတ်ပင်စာ တူး။ ဘောလုံးပွဲဆို ရပ်ကွက်ပွဲက အစ ကမ္ဘာ့ဖလားအထိ ဘာမှကို အလွတ်မပေးတာ ဘယ် လိုမိန်းကလေးတွေမှန်းကို မသိဘူး၊ ဒီလောက်ဝါသနာပါ နေရင်လည်း ကိုယ်ကိုဝင်ကန်ကြပါလား။”

“ကြည့်ဖို့ပဲဝါသနာပါတာ ကြီးမိုးရဲ့၊ ကန်ဖို့တော့ ဝါသနာ မပါဘူး။ လေပဲ လမ်းထိပ်လိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ကြွဟေ့ ... ဘယ်လိုမိန်းကလေးတွေမှန်းကို မသိဘူး တော်၊ အဲဒါနဲ့”

ရွှေလုပ်ညိုဟဲ့ ...

နာမည်လေးက ပန်းပွင့်လေးလို လှထပတ။ ရုပ်က

လေးကလည်း မှူးနုသစ်သော ချစ်စရာ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကတော့ မိန်းမစိတ် မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောရလောက်အောင် စိတ်ဝင်စားလိုက် မှဖြင့် ဘောလုံးပွဲ၊ လက်ဝှေ့ပွဲ။

ဆယ်တန်းဘောင် အောင်ပြီးပြီ။ မိတ်ကပ် နှုတ်ခမ်း နီဆိုတာတွေ သူမ စိတ်ပင်စာ။

အမြဲတမ်း သနပ်ခါးမို့ မတင်တတင် မျက်နှာမ ပြောင်တပြောင်နှင့်။

ရှိသမျှ လက်ဝှေ့ပွဲတွေ၊ ဘောလုံးပွဲတွေကို မလွတ် တမ်း လိုက်ကြည့်သော ရွှေလုပ်ညိုရယ်ပါ။ မေထိုက်တန်ကရော ဘာတူးလို့လဲ။ ရွှေလုပ်ညိုနှင့်တွဲမှတော့ ရွှေလုပ်ညိုနှင့် ထပ်တူ ကျလို့ပဲပေါ့။

တကယ်တော့ မေထိုက်တန်နှင့် ရွှေလုပ်ညိုဆိုတာ နို့စို့ဖက်၊ ငယ်သူငယ်ချင်း၊ ကျောင်းနေဖက် ညီမတစ်ဝမ်းကွဲလည်း တော်သေးသည်။

မအေညီအစ်မရင်းကမွေးပြီး လမ်းဟိုဘက်ထိပ်၊ ဒီဘက်အလယ်မှာနေသော သူမတို့နှစ်ယောက်ဟာ သူမတို့စရိုက် တွေကြောင့် ရပ်ကွက်ထဲမှာ တစ်စတစ်စနှင့် ပေါ်ပြူးလာဖြစ်လာ ခဲ့သည်။

“ထိုက်တန်”

“ဘာလဲ”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်နေသော ဇလပ်နှင့် ထိုက်တန်ကို အကြောင်းမသိသူတွေက ကြည့်နေကြသည်။ သူမတို့ကတော့ အေးဆေးပင်။

“ဘက်ခမ်းနဲ့ ဗစ်တိုးရီးယားတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာကို ပြောင်းလိုက်ပြီတဲ့ဟ”

“အေး ... ပျော်စရာကြီးနော်”

“ပျော်စရာကြီးဆိုမှ စိတ်ညစ်စရာ သတိရသွားတယ်။ ဘက်ခမ်းပုံတွေနဲ့ မန်လူအသင်းပိုစတာတွေလေ မားသားကြီး ဖြစ်လို့ ကုန်ပြီဟာ”

“ဟာ ... ကြီးမိုးကလည်း ရက်စက်လိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ်၊ နင့်အမေ ကြီးမိုးက တော်သေးတယ်။ ငါ့အမေက တော်တော်ကို နှိပ်ကွပ်တာဟ”

“ငါ့ကိုလည်း တွေ့တိုင်းဆူတာပဲ”

“ထားလိုက်ပါဟာ၊ ဒီတစ်ပတ် မျှော်စင်ကျွန်းမှာ လုံးချောနဲ့ ထိုင်းလက်ရေ့ကျော်တို့ စိန်ခေါ်ပွဲရှိတယ် သွားမလား”

“သွားမှာပေါ့ဟ”

“ငါတို့ ဆယ်တန်းအမှတ်စာရင်းလည်း မထုတ်ရသေးဘူး၊ သွားထုတ်ရဦးမယ်၊ ပြီးရင် အိမ်တွေနဲ့ တိုက်ပွဲဝင်ရဦးမယ်၊ GTC တက်ဖို့”

“ဟုတ်တယ်၊ အမေကလည်း ငါ့ကို GTC မတက်ရဘူးတဲ့၊ အင်ဂျင်နီယာအလုပ်က ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ပိုသင့်တော်တာတဲ့”

“အိမ်ကလည်း အတူတူပဲ၊ တကယ်တော့ ဝါသနာပါတာကိုလုပ်မှ ပိုထူးချွန်တယ်ဆိုတာကို ငါတို့မိဘတွေ မသိကြသေးဘူးဟ”

“ဟုတ်တယ်ဟာ”

“ကဲ ... ပြန်ဖို့၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်တာ ကြာနေရင် တစ်နေ့ကုန်အောင် ဆူခံရမှာ”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ဈေးဘက်ခဏလိုက်ခဲ့ဦး၊ အကောဘုရားဝန်း မှာလိုက်သေးတယ်”

www.burmeseclassic.com

“ငါလည်း ဈေးဘက်သွားရဦးမှာပါ။ မဇီဇဝါလေ ဒီနေ့ ဆိုင်ထွက်ရင် အဝါရောင်ဝတ်မှာမို့လို့တဲ့ သူ့ခေါင်းစည်းကြီးအဝါ ပျောက်နေလို့ ခေါင်းစည်းကြီးအဝါ သွားဝယ် ခဲ့ဦးတဲ့”

“အဲဒါ တမင်ခိုင်းတာပါဟာ၊ ငါတို့တွေ မိန်းမ မဆန်ဘူး ဆိုပြီး ပန်းတွေမှာလိုက်၊ မိန်းကလေးသုံးပစ္စည်းတွေ ဝယ် ခိုင်းလိုက်နဲ့ လိုင်းသွင်းနေတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့က ယောက်ျားလျာတွေမှ မဟုတ်တာ၊ မိန်းကလေးစိတ်ပါပဲ”

“အေးလေး၊ သူတို့မှ နားမလည်တာ”
နှစ်ယောက်သားကတော့ အတိုင်အဖောက်ကို ညှိနေ

တာပဲ။

ဒေါ်စိုးက သမီးနှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း တွေး
နေမိ၏။

သမီးကြီးက ရွှေဇီဇဝါဝင်း။

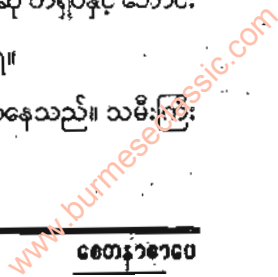
သမီးငယ်က ရွှေဇလပ်ညို။

သမီးနှစ်ယောက်မှာ အငယ်မက ပိုလှတာ။ ဒါပေမဲ့
အငယ်မက ယောက်ျားလုံးလေး ဖြစ်နေသည်။

သမီးဇီဇဝါက ဇလပ်လောက်မလှ။ အသားကညို
ချင်သေးရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဇီဇဝါက ပြင်ပြင်ဆင်ဆင် နေတတ်တော့
ယဉ်တစ်ကိုယ်မယ်လေးလို တင့်တယ်ပါသည်။

သမီးငယ်ကတော့ ဘယ်တော့မဆို တိရုပ်နှင့် ဘောင်း
ဘီဝတ်ကာ တစ်ခါမှ သိမ်မွေ့တာ မတွေ့ရ။

ခုလည်း သမီးငယ်က ဂိမ်းဆော့နေသည်။ သမီးကြီး
က သူမအင်္ကျီမှာ စီးကွင့်ထိုးနေသည်။

သမီးကြီးက မအေ့အတူ ပလာစာမှာ အထည်ဆိုင် လိုက်ထိုင်ပေးသည်။ အဝေးသင်တက်ပြီး ဘွဲ့ယူထားသော သမီးကြီးက ခုဆို ရောင်းတတ် ဝယ်တတ်နဲ့ ဆိုင်မှာတော်တော်အား ကိုးလို့ ရနေပြီ။

“Game ... Yes”

“အား ... စူးပြီ”

သမီးနှစ်ယောက်ဆီမှ အသံတွေ ဆက်တိုက်ထွက်လာ၏။

“ဇလပ် ဘာလို့ သေအောင်ထအော်တာလဲ။ နင် အော်တာကိုလန့်ပြီး ဒီမှာ အပ်ချော်ထိုးမိပြီ”

“အဟီး ... ဆောရီး ... ဆောရီး မဖီဖီဝါ၊ ဒီမှာ တစ်ညနေလုံး ဆော့နေတာ၊ ဒီတစ်ခါပဲ ဂိမ်းသေးလို့”

“ဟွန်း ... နင်ကတော့လေ”

“သမီးကြီး အပ်စူးတာ များသွားလား”

“ရတယ် အမေ”

“ဇလပ် သမီးငယ်၊ ကလေးလည်း မဟုတ်တော့ဘူးကွယ်၊ သမီးငယ်ကို နေတတ်ထိုင်တတ်အောင် ဘယ်လိုသင်ရမလဲ မသိတော့ဘူး”

“အမေကလည်း ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်နေတာပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါရစေ။ မဖီဖီဝါက သူ့ဘာသာလန့်ပြီး စူးတာ၊ သမီးလုပ်တာမှ မဟုတ်တာ”

“လူကြီးကပြောရင် တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပြောတာ အမေမကြိုက်ဘူးလို့ ပြောထားတယ်လေ”

“ဇလပ်က မှန်တာ ပြောတာပဲဟာ”

“အချိုးကမပြေ၊ ခေါင်းကြောက်မာနဲ့ ညည်းကို ဘယ်လို ဆုံးမရမှန်းကို မသိတော့ဘူး ဇလပ်ရယ်”

ဇလပ်ကတော့ မအေ့အတူကို ပန်းနဲ့ပေါက်သည် ထင်နေသလားမသိ။ P2 ဂိမ်းကို အသည်းအသန် ပြန်နှိပ်နေပြန်သည်။

ဝါးစပ်ကလည်း အာမေဇိုတ်သံ အနံ့ထွက်လျက် မှောက်အိပ်ပြီးနှိပ်လိုက်၊ ပက်လက်လှန်နှိပ်လိုက်၊ ထိုင်နှိပ်လိုက်နှင့် တစ်ယောက်တည်း မြောင်းဆန်နေသည်။

ဒေါ်စိုးနှင့် ဖီဖီဝါမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ သက်ပြင်းကိုယ်စီ ချနေမိသည်။ အငယ်ဆုံးလေးမို့ ဘယ်သူကမှလဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန် မဆူရက် မပြောရက်ကြဘူးလေ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ...။

www.burmeseclassic.com

ဒီနှစ်ဆောင်းတွင်းက အအေးနည်းနည်းပိုတယ်။

အရင်နှစ်တွေက ရန်ကုန်ဆောင်းဆိုတာ အနွေးထည်တောင် မဝတ်ရဘူးလေ။ ဒီနှစ်တော့ မိုးချုပ်စမှာကို စိမ့်ကာ ချမ်းနေပြီ။ မနက်မိုးလင်းရင်လည်း နေရာတိုင်းမှာ မြူတွေဆိုင်းပြီး အုံ့မှိုင်းနေတာပင်။

ဒီတော့ လေပတ်တိုက် တစ်စခန်းထပြန်သည်။

“မနက်ဖြန်မနက် ထပြေးမလို့ မဇီဝေါ လိုက်မလား”

“အာ ... မလိုက်ပါဘူး”

“ဟွန်း ... ဘာကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုကို မလုပ်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် အသားအရေ မစိုပြည်တာ”

“ဘာလို့မစိုပြည်ရမှာလဲ၊ ဒီမှာ နင်လက်နဲ့ ငါ့လက်ယှဉ်ကြည့်လိုက်ဦး”

“ယှဉ်ကြည့်လေ၊ မဇီဝေါလက်က လိုရှင်းလိမ်းထားမှန်း အသိသာကြီး”

“လေပဲနော်”

“ဟဲ ဟဲ ... ဟတ်ထိသွားပြီ”

“ဟွန်း ... နင်က ... သူနဲ့ ပြေးမှာတုန်း”

“ထိုက်တန်နဲ့ပေါ့”

“မိုးနည်းနည်းလင်းမှပြေး။ မဟုတ်ရင် အန္တရာယ်များတယ်”

“ဒီရုပ်ကွက်ကိုပဲ ပတ်ပြေးမှာ၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“ပြောလိုက်ရင် ဆင်ခြေချည်းပဲ”

ဇီဝေါကို ခေါ်လိုမရလည်း သူမမှာ ထိုက်တန်ရှိပြီး သားပါ။ ဇီဝေါကို ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား တစ်ခုခုလုပ်စေချင်လို့ခေါ်တာ။ ဖေတနာကို နားမလည်တဲ့ အစ်မဖြစ်သူကတော့ ပျင်းကို ချင်းလွန်းတယ်။

အိပ်ရာမဝင်ခင်ကတည်းက အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီ၊ ဆုတ်ဆုတ်တွေ၊ ဖိနပ်တွေ သေချာပြင်ဆင်ပြီးမှအိပ်။ မနက်မိုးဆင်းတော့ မျက်နှာသစ်ပြီးတာနဲ့ အလက်လဲ၊ ဖိနပ်စီးပြီး ထိုက်တန်နဲ့အိမ်ဘက် ပြေးခဲ့သည်။

ထိုက်တန် မနီးသေးဘူးလားမသိ။ အတွေးမဆုံးခင် ထိုက်တန်နဲ့ လမ်းတစ်ဝက်မှာဆုံသည်။

“မောနင်း လေပဲ”

“မောနင်း ထိုက်တန်”

“အား ... ဆောင်းတွင်းနံနက်ဦး လေလေးက လတ်ဆတ်
အေးမြပြီး စိတ်ကိုလန်းသွားတာပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်ဟ၊ လေရှူရတာ အရသာရှိနေတာပဲ”

“ဒါနဲ့ မဒီဇေ မခေါ်ခဲ့ဘူးလား”

“ခေါ်တယ်၊ ငပျင်းက မလိုက်ဘူးတဲ့”

“ကဲ ... ရုပ်ကွက်ကို ပတ်ပြေးကြစို့”

“အေး”

အဲလိုနဲ့ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် သူတို့ ပြေးခဲ့ကြတယ်။
တကယ်လို့သာ ခလုတ်တိုက်မိမယ်မှန်းသိရင် သူတို့ ပြေးပါ့မလား။
မသိလို့ ပြေးမိတော့ ခလုတ်တိုက်မိပြီး အထိနာရပြီ။ ဘာကို
ခလုတ်တိုက်လိုက်သလဲ သိလား။ နှလုံးသားကိုလေ။

အဲဒီမနက်က ထိုက်တန်က နောက်ကျလို့ ထိုက်တန်
ကို သွားခေါ်ရတယ်။

ပြီးတော့ စိတ်ကူးပေါက်တာနဲ့ ထိုက်တန်ကိုဝင်ခေါ်
ပြီး ရုပ်ကွက်လမ်းမှာ မပြေးဘဲ ဗဟိုလမ်းပေါ် ဆင်းပြီးပြေးကြတာ။

လမ်းကြားလေးထဲက ကားတစ်စီး ဖြုန်းစားကြီး
ကွေ့ထွက်လာတော့ ဇလပ် အရှိန်မထိန်းနိုင်တော့ဘူး။

“ကျွီး”

“အား”

“ဟာ ... ဇလပ်”

တော်ပါသေးရဲ့။ ကားကဗရိတ်ကံကို အချိန်မီအုပ်
လိုက်နိုင်လို့။ ကားနဲ့ ဇလပ် ထိရုံလေးမှာပဲ ကားရပ်သွားတာမို့
တိုက်လည်းမတိုက်မိ။ ဘာမှမလဲ မဖြစ်ဘဲ ဇလပ်တစ်ယောက်
မတ်တတ်ရပ်ကလေးနဲ့ ကြောင်နေသည်။

“ဟဲ့ ... ဇလပ်၊ ဘာဖြစ်သွားလဲ”

“ဟင် ... ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

ကားပေါ်က အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်
ယောက်ျားတစ်ဦး ဆင်းလာသည်။

“ကောင်လေး ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

သူက စိတ်ရှုပ်နေပုံနှင့် သေချာမကြည့်ဘဲ ခပ်နှိမ်
နှိမ်မေးသည်။

“တိုက်မှ မတိုက်မိတာ။ ဘဝမှမဖြစ်ဘူး”

“ဟင်”

အသံကြားမှ မိန်းကလေးမှန်း သိသွားသည်။
“ဘာမှမဖြစ်ရင်လည်း ပြီးရော”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူက ကားပေါ်ပြန်တက်ကာ
မောင်းထွက်သွားသည်။

“ဘာကြီးလဲဟာ။ စကားပြောတာကြီးကလည်း။ မညက်
လိုက်တာ”

ထိုက်တန်က ရှုတ်ချသည်။ လေပိကတော့ သူ့ကား
နောက်မြီးလေးကို ငေးနေဆဲပင်။

“ဟဲ့ ... လေပိ”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“သိဘူး”

“ဘာ”

“ငါ့ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“အဲဒီအစ်ကိုကြီး တော်တော်ချောတယ်နော်”

“အဲလောက် မဟုတ်ပါဘူးဟ”

“နှင့် သေချာမကြည့်လိုက်ဘူးလား၊ ဘက်ခမ်းနဲ့တူတယ်”

“မိလေပိ ... နှင့် အဲဒီလူကြီးကို ကြိုက်သွားတာလား”

“ငါလည်း မသိဘူး”

“စိတ်မကူးနဲ့။ ကလေးအဖေကြီးလား မသိဘူး”

“ထိုက်တန်နော်”

ဆုံးခဲ့တာက ခလုတ်တိုက်လိုက်သလို ခဏလေးပါ။
ဘယ်သူမှန်းမသိ။ ဘယ်ကမှန်းမသိ။ ဒီတော့လည်း ကြာတော့
လေပ် ထိုသူ့ကို မေ့သွားပါသည်။

ဒါပေမဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုတွေက လေပ်ကို ထပ်ပြီးခလုတ်
တိုက်ပြန်သည်။

အဲဒီနေ့က လေပ်နဲ့ ထိုက်တန် ကျောင်းသွားအပ်
တာပါ။ မဇီဝေါက လေပ်တို့ကို ကျောင်းလိုက်အပ်ပေးသည်။

GTC တက်ခွင့်ရဖို့ နှစ်ပတ်လောက် သပိတ်မှောက်
အဲ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ပန်းကန်မှောက်လိုက်ရသည်။

GTC မှ မတက်ရရင် ဘယ်ကျောင်းကိုမှ မတတ်
ဘူးဟု ဆန္ဒပြရသည်။

ထို့ကြောင့် ကျောင်းတက်ခွင့်ရတော့ လေပ်နှင့်
ထိုက်တန်လောက် ပျော်ရသည့်သူ မရှိတော့။

မဇီဝေါကိုယ်တိုင် ကျောင်းလိုက်အပ်ပေးသည်။

မဇီဝေါ မောင်းသော ဆလွန်းကားလေးနဲ့ပေါ့။

အရေးထဲ သန်လျင်မြို့ထဲမှာ ကားက ထိုးရပ်သွား
သည်။

“ဟယ်တော့ ... ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး။”

“ဆီကုန်တာလား မဇီ”

လေပ် တစ်ခါတစ်ရံ ဇီဝေါကို မဇီဟဲ့ အတိုကောက်
ခေါ်တတ်သည်။

“ဆီက အပြည့်ထည့်လာတယ်ဟ”

“ဒါကြောင့် လေပ်က GTC တက်တာ၊ အိမ်ကကားကို
ပြင်ဖို့အတွက် မက်ကယ်နီကယ်ယူမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“လုပ်မနေနဲ့ ကားပျက်ရင် ဝပ်ရှော့အပ်ရဲ့ပဲ၊ စိတ်ညစ်ရတဲ့
ကြားထဲ သူက တစ်မှောင်”

ထိုစဉ်မှာပဲ လေပ် မှတ်မိနေသော သူ့ကားလေးက
သူ့အတို့နား ထိုးရပ်ကာ ...

လေပ်ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ ပျော်သွားသည်။ သူ လေပ်
မှတ်မိလို့ပေါ့နော်။

“ဇီဝေါ”

“ဟယ် ... ကိုဒီဇင်ဘာ”

“ခေါ်လိုက်တာက ဝမ်းသာအားရကြီးကိုပဲနော်”

“ဟုတ်တယ် ကိုဒီဇင်ဘာရဲ့၊ ဒီမှာ ကားဘာဖြစ်မှန်းမသိလို့။ ဘယ်နားသွားပြင်ရမှန်းလဲ မသိနဲ့။ ဒုက္ခရောက်နေတုန်း ...”

“ကယ်တင်ရှင် ရောက်လာတယ် ဆိုပါတော့”

“ကူညီမယ့်ဆိုရင်ပေါ့ရှင်”

“ဖီဇေကို မျက်နှာလွှဲသွားနိုင်စွမ်းမှ မရှိတာ။ ကဲပါ ... ကိုယ် ကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်။ ကိုယ် ပြင်လို့မရရင်တော့ ဒီနားမှာ ကိုယ့်အသိဝပ်ရှော့ ရှိပါတယ်”

သူ့နာမည်က ဒီဇင်ဘာ။ မဖီဇေနဲ့ တော်တော် ရင်းနှီးပုံရသည်။ ဇလပ်ကိုတော့ မှတ်မိပုံမရ။ ကားဘောနက်ကို ဖွင့်ပြီး ကြည့်လိုက် ပြင်လိုက်နှင့် ...

“ကဲ ... ဖီဇေ၊ နွဲ့ကြည့်ပါဦး၊ ရပြီထင်တာပဲ”

ကားဆက်သံက သာယာစွာ ထွက်ပါလာသည်။

“ရပြီ ... ကိုဒီဇင်ဘာရေ၊ အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ်”

“မိန်းကလေးတွေ ကားပျက်ရင် ကူညီနိုင်အောင် သင်ထားတာလေ”

“လုပ်ပြီ၊ ကိုဒီဇင်ဘာကတော့”

“ကဲ ... သွားကြတော့။ မနက်ဖြန်ကျရင် ကော်ဖီတိုက်”

“တိုက်မှာပေါ့၊ သွားပြီနော်”

“အိုကေပါဗျာ”

ကိုဒီဇင်ဘာက လက်ပြန်တစ်ဆက် ကျန်ခဲ့သည်။ အဲဒီမှာ ဇလပ်က တစ်စခန်းထသည်။

“မဖီ”

“ဟင်”

“ဇလပ်တို့နဲ့ အဲဒီ အစ်ကိုကြီးကို ဘာလို့ မိတ်မဆက်ပေးတာလဲ”

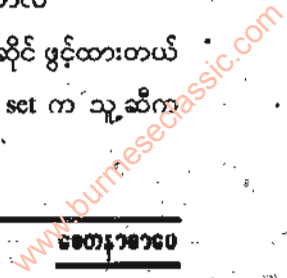
“လိုမှမလိုတာ ဇလပ်ရယ်”

“လူမှုဆက်ဆံရေးဆိုတာ မလိုအပ်တဲ့ အရှာလား မဖီ”

“ဪ ... ဒီကလေးမ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီဇင်ဘာဆိုတာ စီးပွားရေးသမား၊ သူလိုလူက အချိန်ကြာကြာပေးနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကို ကိုယ်က လေကြောရှည်နေလို့ ရလား”

“ဟွန်း ... သူနဲ့ မဖီက ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“သူက ပလာဇာမှာ hand set ရောင်းတဲ့ဆိုင် ဖွင့်ထားတယ်လေ။ ငါ နောက်ဆုံးလဲထားတဲ့ hand set က သူ့ဆီက ဝယ်ထားတာ”

“Hand set တစ်လုံး ဝယ်တာနဲ့ပဲ ခင်သွားရောလား”

“ပလာဇာတစ်ခုထဲမှာဆိုတော့ ခင်တာပေါ့၊ ဒီကောင်မလေး ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

အချစ်ဆိုတာ ပူဆွေးလောင်မြိုက်တတ်သည့်သဘော ရှိသလား။

မမိကို အမေခေါ်ခိုင်းလို့ သွားအခေါ် အိမ်ရှေ့မှာ ဖုန်းပြောနေသော မမိထံမှ ...

“ဖီဝေါက မြောက်တာမကြိုက်ဘူးနော် ကိုဒီဇင်ဘာ”

“ဟား ဟား ... ရပါတယ်၊ ရပါတယ်၊ နေတိုင်းတော့ ဘယ်ရမလဲ။ ရှိစုမဲ့စုလေးထဲက တိုက်ရမှာလေ”

“ဆိုင်က ဖီဝေါဆိုင်မှ မဟုတ်တာ။ အမေဆိုင်ကို ကူရ တာကို။ ကိုဒီဇင်ဘာ့လို Boss မှမဟုတ်တာ”

“ကောင်းတာပေါ့ ... အဟင်း”

ဆက်နားထောင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့။

“မမိ ... အမေ ခေါ်နေတယ်”

ဖီဝေါက တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြု သည်။ လေပိလည်း လှည့်ထွက်လာလိုက်သည်။

“အမေ”

“ဟေ”

“မမိက ကိုဒီဇင်ဘာဆိုတဲ့လူနဲ့ ဖုန်းပြောနေတယ်”

“ဟုတ်လား”

အမေမျက်နှာကလည်း ကျေနပ်ပုံကြီး။

“အမေရော အဲဒီလူကို သိလား”

“သိတယ်လေ။ သူက ပလာဇာမှာ ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်။ ကောင်လေးက လူတော်လေးပဲ”

“အမေ ... မမိနဲ့ သူ ကြိုက်နေတာလား”

“အဲ ... အဲဒါတော့ အမေလည်း မသိဘူး။ ကောင်မလေး ဘာတွေ လျှောက်မေးနေတာလဲ။ ကလေးက ကလေးလိုနေ”

အမေကပါ ကျေနပ်နေပြီ ဆိုရင်တော့ သွားပါပြီ။

သူနဲ့ ပြန်မဆုံဖြစ်စွဲရင်တောင် အကောင်းသားနော်၊ ဒီလိုပုံစံကြီး နဲ့တော့ မဆုံချင်ပါဘူး။

စုပုံက မမိနဲ့ပတ်သက်လာမှာ သေချာသလောက်ပဲ။

ရင်ထဲမှာ မကျေနပ်သလိုလို။ ဒီမကျေနပ်တာကိုတော့ မျှိုသိပ်မထားနိုင်။

ထိုက်တန်ကို ရင်ဖွင့်ရမှ ဖြစ်မည်။

စက်ဘီးကိုဆွဲပြီး အပြင်အထွက် ...

“သမီးငယ် ဘယ်လဲ၊ မိုးချုပ်တော့မယ်”

“ထိုက်တန်ဆီ သွားမလို့ အမေ”

“မိုးချုပ်ကာနီးပြီ။ ဒီအချိန်ဆို လမ်းထဲမှာ အရက်သမား တွေ လမ်းသလားတတ်တယ် သမီးရဲ့။ မနက်မှသွားတော့”

“မသွားလို့ မရဘူး အမေရဲ့၊ ထိုက်တန်ဆီ သမီးစာကျက် ရမယ့်စာအုပ် ပါသွားလို့။ မနက်ဖြန် စာမေးပွဲရှိတယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း စောစောက သွားယူရောပေါ့။ ကဲ ...

သွား ... သွား၊ မြန်မြန်ပြန်နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

စက်ဘီးကို အားသွန်ခွန်စိုက် နင်းမိသည်။ မျက်ရည် လည်း ဝဲနေနိုင်သည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... စက်ဘီးကို ဘယ်လိုစီးလာတာတဲ့ ဇလပ်မရယ်”

“ကြီးမိုးက တွေ့တာနဲ့ ဆူဖို့ပဲ”

“ညည်းပုံစံက အချိုးမှမပြေ၊ ဟင် ... ဇလပ်၊ သမီးငိုနေတာလား”

“ဟုတ်ပါဘူး။ စက်ဘီးစီးလာရင်း မျက်လုံးထဲ ပြီးစပ် ကောင် ဝင်သွားလို့”

“ဖြစ်ရမယ်၊ မျက်လုံးကို မှတ်ပေးမယ် ... လာ”

“ရတယ် ကြီးမိုး၊ သက်သာလာပြီ။ ထိုက်တန်ရော”

“ကျောင်းက ပြန်လာတည်းက အိပ်နေတာ။ ထမင်းစားဖို့ နှိုးတာတောင် နှိုးမရဘူး၊ သမီးက မိုးချုပ်မှ ဘာလာလုပ် တာတုန်း”

“သူ့ဆီ စာကျက်ရမယ့်စာအုပ် ပါသွားလို့”

“ပြီးရော ... ပြီးရော၊ သွားယူ၊ ယူပြီးပြန်တော့။ မိုးချုပ်ပြီ”

“ဟုတ်”

ထိုက်တန်က အိပ်နေလိုက်တာသို့လို့။ အိပ်မက် တောင် အခန်းဆက် မက်နေလား မသိ။ အိပ်ပျော်နေသူကိုနှိုးပြီး ရင်ဖွင့်ချင်စိတ်လည်း မရှိတော့။

အိမ်ပြန်လမ်းတစ်လျှောက် စက်ဘီးကို ခပ်ကြမ်း

ကြမ်း နင်းပစ်လိုက်သည်။

မဟုတ်ရင် ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်နေသည့် ဝါဆိုမိုး

ရွာနေမှာလေး။ ခုတော့ ထိုဝါဆိုမိုးဟာ ချွေးစက်တွေအဖြစ် အသွင်ပြောင်းကာ ...

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမ ရင်နည်းနည်းပေါ့သွားသည်။

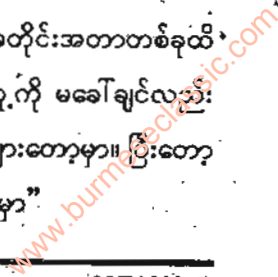
ကျောင်းထဲက ကော်ရစ်ဒါကိုမှီပြီး အပြတ်ဆွေးနေ သော ဇလပ်ကိုကြည့်ပြီး ထိုက်တန်က ပီကေကို တဖောက်ဖောက် နှင့် ...

“နင် ခဏ စိတ်ကစားတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ငါက စိတ်ကစားတယ်ထား။ ဒါပေမဲ့ မဇီနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူနဲ့ အမြဲထိတွေ့နေရရင် ငါ စိတ်ကစားတာက ဘယ်လို လုပ် ပျောက်တော့မလဲ ထိုက်တန်”

“ခက်တယ်ဟာ၊ နင်ကိုက ကံဆိုးတာ၊ ဘာလို့များ မဇီဝေါ့ရဲ့လူကိုမှ”

“တကယ်လို့ မဇီနဲ့ သူ့အား အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ အခြေအနေ ရှိနေပြီဆိုရင် ငါက သူ့ကို မခေါ်ချင်လည်း ခေါ်ရ၊ မမြင်ချင်လည်း မြင်ရနဲ့ ဗျာများတော့မှာ။ ပြီးတော့ မတော်ချင်လည်း ခဲအိုတော်ရတော့မှာ”

“ဒါဆိုရင်တော့ တစ်ခုပဲ လုပ်စရာရှိတော့တယ်ဟာ။ သူနဲ့ မမီဝေါ မကြိုက်အောင်၊ ကြိုက်နေရင်လည်း ပြတ်သွားအောင် လုပ်ရမှာပေါ့”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်လေ။ နင်မှ မရရင်တော့ မမီဝေါရလို့လည်း မဖြစ်ဘူးလေ။ နင်ပဲ မခေါ်ချင် မတော်ချင်ဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ ဖျက်ရမယ်”

“ဒါပဲပေါ့”

“နင့်အကူအညီလည်း လိုတယ်နော်”

“ငါက နင့်ကို ကြည့်နေမယ့်သူလား ဇလပ်ရယ်”

“အမေ”

“ဟော”

“ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်တယ်။ ဇလပ် ဆိုင်ကိုလိုက်ခဲ့မယ်”

“ဘာလိုချင်ပြန်ပြီလဲ သမီး”

ဇလပ် ပလာဇာကို လိုက်လာရင် ဒေါ်စိုး မျက်ခုံးလှုပ်ပါသည်။ ပူဆာလွန်းလို့လေ။ ဇလပ် ပလာဇာကိုလိုက်ရင် လိုချင်တာ တစ်ခုခုရှိလို့ပဲ။

“အမေကလည်း ဘာမှမလိုချင်ပါဘူး။ ပျင်းလို့ မေ့ဆိုင်ကို သက်သက်လိုက်ခွပ်မှာ”

“ဟော ... စကားထဲက ဇာတိပြုပြီ။ ပလာဇာက နေ့ခင်းဘက်တွေ အရမ်းပူတာ သမီးရဲ့။ အိမ်မှာပဲ အေးအေးနေပါ”

“မရဘူးဗျာ လိုက်မှာပဲ၊ ဟော ... ထိုက်တန်တောင်ပေးပြီ”

“ထိုက်တန်ရော လိုက်မှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ပြဿနာတော့ မရှာကြနဲ့နော်”

“စိတ်ချပါ ကြီးစိုးရဲ့။ အေးဆေးလိုက်မှ အေးဆေး၊
ဪ ... အမေက ကြီးစိုးကို တရားခွေထည့်ပေးလိုက်
သေးတယ်”

“အေး ... အေး ... မှာထားတာကြာပြီ၊ ခုမှရတော့တယ်”

ဇီဝေက ဆိုင်သွားကာနီး အလှပြင်တာကြာသည်။
ရှင်ဘုရှင် တစ်ခါထွက် ပဲကြီးတစ်လှေချက်ဟုတောင် တင်စား
လိုက်ချင်။

အဲလောက် အချိန်ယူပြီး အနုစိပ်အောင် ပြင်ထား
သော်လည်း ပြင်ထားမှန်းမသိသာ။ ထွက်လာတော့လည်း မြင်နေ
ကျပုံစံလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ မျက်ကွင်းညိုနေရင် ကွန်ဆီလာတန်ခိုးနဲ့
မသိသာသလို အနည်းငယ်ထူချင်သော နှုတ်ခမ်းတို့ကလည်း
လေးကိုင်းသဏ္ဍာန် ပုံစံတကျ လှတပတ။

“ဇီဝေရေ သွားမယ်”

“လာပြီ အမေ၊ ခဏလေး”

အဲဒီခဏလေးက နာရီဝက် အနည်းဆုံးပဲ။ ထို့ကြောင့်
အမေကလည်း နာရီဝက်ကြိုပြီး အော်ထားတာပါ။

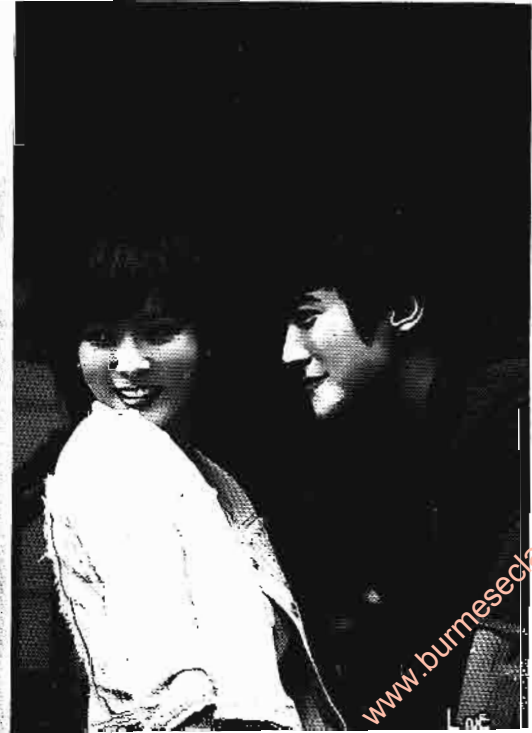
ပိဋိတ္တ အောင်ကျော်ရီရီ

ဝေတာနာတာပေ၏ ဝမ်းတင်ကလေးခပ်

စာရေးဆရာမ

ကျနေကျနေ

ဆုံးနားညှိတဲ့ နှောင်ကြိုးမဲ့ချစ်ခြင်း

ပိရိဆူ မောင်ကျော်ရီဇ်

ဝေဝေနာစာပေဇာနည် ဝမ်းစာင်စာပေဇာနည်

စာရေးဆရာမ

ကုဋေကုဋေ

အဆိပ်ချိုချိုအချစ်ခါးခါး

“ဟင် ... ဇလပ်တို့က ဘာလိုက်လုပ်မှာလဲ”

“လိုက်ရုပ်မှာ”

“နင်တို့ပါရင် တကယ်ရုပ်တယ်၊ နေခဲ့”

“အမေ”

“မိဝေ ... ညီမလေးတွေကို အဲလိုမပြောရဘူးလေ။ လိုက်ပါစေ”

မမိဝေက အပျိုသိပ်လုပ်လွန်းပြီး သူမတို့ကိုဆို တကယ်ကလေးသာသာလို သဘောထားလွန်းသည်။ သူမတို့ကို ဘယ်မှမခေါ်ချင်။ ညီအစ်မရယ်လို့လည်း အဖော်မရပါ။

ပလာစာ ရောက်တာနှင့် အမေဆိုင်မှာ ခဏပဲထိုင်ပြီး ဒီဇင်ဘာဆိုင်ကို လိုက်ရှာကြသည်။ တွေ့ပါပြီ။ ပထမထပ်ရဲ့ စက်လှေကားထိပ်မှာ December ဆိုသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို။

Hand Set ကို တံဆိပ်အမျိုးမျိုး တွေ့ရသည်။ အရောင်နှင့် ဒီဇိုင်းကလည်း စုံမှစုံ။

“ဘယ်အမျိုးအစားထဲက လိုချင်လဲ ညီမလေး”

ရုပ်ရည်အတော်သန့်ပြန့်သော အမျိုးသားတစ်ဦး ဆူနား လာရပ်ကာမေးသည်။ ဝန်ထမ်းယူနီဖောင်း မဝတ်ထားသဖြင့် ဝန်ထမ်းတော့ ဟုတ်ပုံမရ။

www.burmeseclassic.com

တေးကမ္ဘာကလည်း သူ့ကို ခပ်စူးစူး အကဲခတ်နေ
သော ကောင်မလေးကို ဖြိုသွားသည်။

“ဟိုလေ ... လေပ်က အရင်လာကြည့်ထားတာလေ၊ ဝယ်
တော့မဝယ်သေးဘူး။ ကြည့်လို့ရတယ်မို့လား။”

“ဪ ... ရ...တယ် ကြည့်ပါ”

“Hand Set ထဲမှာလေ၊ ဘယ်အမျိုးအစားက အကောင်း
ဆုံးလဲ”

“ဪ ... သူ့ဟာနဲ့သူ အားလုံးကတော့ ကောင်းပါတယ်။
ကိုယ်သုံးချင်တဲ့ပေါ်မှာ မူတည်တယ် ညီမရဲ့။ သူ့တံဆိပ်
နဲ့သူ အားသာချက် ကိုယ်စီရှိတာပဲ။ Nokia ဆိုရင် လိုင်း
ဆွဲကောင်းတယ်။ Sony ကတော့ ကင်နီမရာကောင်းတယ်။
Samsung ဆိုရင် ဒီဇိုင်းလှတယ်။ ကျန်တဲ့ Brand တွေ
လည်း သူ့အားသာချက်နဲ့သူ ရှိတယ် ညီမရဲ့။”

တေးကမ္ဘာက မဝယ်ပါဘူး ဆိုတာတောင် အား
တက်သရော ရှင်းပြနေမိသည်။ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်လုံးက
ချစ်စရာလေးကိုး။

“ကိုတေး ... လာဦး”

ဒီဇင်ဘာက ကွန်ပျူတာခုံက မထဘဲ လှမ်းခေါ်သည်။

“ဟုတ် ... ခဏလေး ကိုဒီ၊ ဒီမှာ ရှင်းပြနေလို့”

“ဪ ... ရတယ် အစ်ကို သွားပါ။ လေပ်တို့က ကြည့်
ရုံပဲ ကြည့်ဦးမှာလေ။ အစ်ကို လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပါ”

“ဒါဆို ကြည့်ဦးနော် ညီမတို့။ အစ်ကိုကို ခွင့်ပြုဦး”

ကိုဒီဇင်ဘာနှင့်သူ ခေါင်းချင်းဆိုင်နေသည်။ ခဏ
နေတော့ ကိုဒီဇင်ဘာ အပြင်ကို ထွက်သွားသည်။

“လာ ... လာ ထိုက်တန်၊ လိုက်ကြစို့”

ကိုဒီဇင်ဘာက အပြင်ကို ထွက်တာမဟုတ်။ တတိယ
ထပ်က ကော်ဖီဆိုင်ကို သွားတာ။

နက်စ်ကော်ဖီတစ်ခွက်မှာကာ နို့ပေါင်မုန့် နှစ်လုံး
ကို ခပ်မြန်မြန် ကောက်ဝါးနေသည်။

ပေါင်မုန့်ဝါးလိုက် ကော်ဖီကျိုက်လိုက်ဖြင့် ဘေး
ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုတစိုက်ကိုမရှိ။

ခဏနေတော့ ကော်ဖီသောက်ပြီးပြီမို့ သူ့ဆိုင်ဘက်
ပြန်ဆင်းသွားသည်။

“ကဲ ... ထိုက်တန်ရေ၊ ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ကျေနပ်
ရတော့မယ်”

“ငါတို့ကို ရှင်းပြတဲ့တစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ မသိဘူး”

“နောက်နေ့တော့ သိရမှာပေါ့ဟာ”

ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း ဆိုင်ကိုလိုက်သည်။ ဒီတော့ ကိုဒီဇင်ဘာနှင့် မဖီတို့ မကြာခဏ ကော်ဖီအတူသောက်တာကို သိလာရသည်။

ကိုဒီဇင်ဘာဟာ မဖီနှင့်ဆို ကော်ဖီကို ဖိမ်ဆွဲသောက် တတ်ပြီး သူ့တစ်ယောက်တည်းဆိုရင်တော့ ခပ်သွက်သွက်မော့ သွားတာကအစ သိလာခဲ့သည်။

ပြီးတော့ ကိုဒီဇင်ဘာမှာ တေးကမ္ဘာဆိုသော ညီ တစ်ဦးရှိမှန်းလည်း သိလာသည်။

ကိုဒီဇင်ဘာက အနေတည်သလောက် တေးကမ္ဘာ ကတော့ မည်သူနှင့်မဆို ဖော်ရွေလွန်းလှသည်။

“ဇလပ် ... နင့် ကိုဒီဇင်ဘာထက်စာရင် သူ့ညီ ကိုတေး ကမ္ဘာက ပိုမိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ နင်နဲ့ဆို အသက်လည်း သိပ်မကွာဘူး”

“နလုံးသားဆိုတာ မူနဲ့လည်းမဆိုင်ဘူး၊ လူနဲ့လည်းမဆိုင် ဘူးဟာ၊ သူ့ဘာသာ ထိချင်တဲ့သူကို ထိတာ”

“နလုံးသားကလည်း တော်တော်မိုက်တာပဲ”

“မိုက်လက်စနှင့် ဆက်မိုက်လိုက်ဦးမယ်ဟာ။ ဒီနေ့ ငါ ကိုဒီဇင်ဘာနားကို ခြေတစ်လှမ်းထပ်တိုးမယ်”

“ဘယ်လိုတိုးမှာလဲ”

“စောင့်ကြည့်လိုက်လေ”

ထိုနေ့က ကိုဒီဇင်ဘာ ကော်ဖီဆိုင်ထိုင်သည့်အချိန် တံကောင်းချင်တော့ ကိုဒီဇင်ဘာ ထိုင်နေသည့်စားပွဲမှလွဲ၍ ဘယ် စားပွဲမှာမှ ခုံမလွတ်တော့။

“ကိုကြီး”

ကိုဒီဇင်ဘာက မော့ကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ် သည်။

“ဇလပ်တို့ ဒီမှာထိုင်လို့ ရမလား၊ ဘေးစားပွဲတွေမလွတ် လို့ပါ”

ပြောပြောဆိုဆို ဇလပ်နှင့် ထိုက်တန်က ဝင်ထိုင် သည်။ ဒီဇင်ဘာရဲ့ ကြုတ်ထားသော မျက်မှောင်ကြီးက ပြန်မချော့ သေး။

သူ့ကော်ဖီကိုသာ မြန်မြန်သောက်နေသည်။

လေပ်က သူမသောက်လက်စ ကော်ဖီခွက်ကို

ဒီဇင်ဘာဘက်ကို လက်နဲ့တိုက်ပြီး မှောက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟယ်”

“ဟာ ... မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“ဆောရီးနော် ကိုကြီး၊ ဆောရီး ... ဆောရီး”

“မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး လျှပ်ပြာပြာနဲ့”

“ဆောရီးနော် ကိုကြီး၊ ဟို ... ကိုကြီးအင်္ကျီအဖြူလေး

လေပ်ကြောင့် ကော်ဖီတွေ စွန်းကုန်ပြီ”

ဒီဇင်ဘာက ဘာမှမပြောဘဲ ထထွက်သွားသည်။

“ကိုကြီး ခဏနေပါဦး”

ဒီဇင်ဘာက လှည့်ကြည့်ပြီး ...

“ဘာလဲ”

“လေပ် အင်္ကျီတစ်ထည် ပြန်ဝယ်ပေးပါရစေ”

“ရတယ် ... မလိုဘူး”

“ကိုကြီး”

ဒီတစ်ခါ လှည့်ကိုမကြည့်တော့ဘဲ လှည့်ထွက်သွား

ပြီ။

“ကဲ ... မပိုင်ဘူးလား ထိုက်တန်၊ ခုဆို သူ ငါ့ကိုမှတ်မိ လောက်ပြီ”

“နင့်နည်းကြီးက ရိုးနေပြီ။ ဝင်ရောမှန်း သိသာတယ်”

“ရိုးရိုးဆန်းဆန်း ထိရောက်ဖို့က အရေးကြီးတယ်၊ ကဲ ... လာ၊ အင်္ကျီတစ်ထည် သွားဝယ်လိုက်ဦးမယ်”

“နင် တကယ်သွားပေးမှာလား”

“တကယ်ပေါ့ဟ၊ နှစ်ထပ်ရှိမှ မှတ်မိမှာ။ ကော်ဖီမှောက်ရုံ လေးက ခဏလေးနဲ့ မေ့သွားနိုင်တယ်။ အင်္ကျီအလျော် သွားပေးလိုက်ရင် ပိုမှတ်မိသွားမှာ”

“နင့်အကြံ ကုန်ပြီလား”

“ဒါ အစပဲ ရှိသေးတယ်”

ပလာဇာတစ်ခုလုံးပတ်ပြီး စိတ်ကြိုက် အင်္ကျီရှာဝယ် ဘာတင် တော်တော်ကြာသွားသည်။

ထို့နောက် သူ့ဆိုင်ကိုသွားတော့ ...

“ဟင် ... မင်း လာပြန်ပြီ”

“ဟုတ်တယ် ကိုကြီး၊ လေပ်အရမ်းအားနာလို့ပါ။ ဟိုလေ ... လေပ် ဝယ်လာတဲ့ အင်္ကျီကို အလျော်လို့ သဘောမထား ချင်ရင်တောင် ညီမတစ်ယောက်က ကန်တော့တယ်လို့ပဲ မှတ်လိုက်ပါ ကိုကြီးရယ် ... နော်”

ပြောချင်တာပြော။ အင်္ကျီအိတ်ကို သူ့စားပွဲပေါ်တင်
ကာ အမြန်ပြန်ထွက်လာကြသည်။

“ဟာ ... ဟိတ် ... ဟိတ်ကောင်မလေး။”

သူတို့က ဒီဇင်ဘာကိုနွယ်ဖို့ ကြိုးစားကြတာပါ။
ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့ပိုက်ကွန်ထဲကို တဖြည်းဖြည်း တိုးလာတာက
တေးကမ္ဘာ။

“ဟော ... ဇလပ်တို့ပါလား။ အပတ်တိုင်း ပလာဇာကို
လာတယ်နော်။ ရှေ့ပင်ပဲလား။”

“ဟုတ်ဘူး ကိုတေး။ ဒီမှာ အမေက အထည်ဆိုင်ဖွင့်ထား
တယ်လေ။ အဲဒါ ကျောင်းပိတ်ရင် အမေနဲ့လိုက်ရုပ်တာ”

“ဪ ... ဒီလိုလား။”

“ကိုတေးနဲ့ ကိုကြီးဒီဇင်ဘာက မတူဘူးနော်။ ကိုတေးက
သဘောကောင်းသလောက် သူက မှန်ကုပ်ကုပ်နဲ့။”

“ကိုဒီက အဲလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သဘောကောင်းပါတယ်”

“ကိုတေးက ပိုချောတယ်”

“ကဲ ... စားချင်တာသာ ပြောကြတော့”

ထိုနေ့က သူမတို့ကို မုန့်လိုက်ကျွေးရင်း ဇလပ် စပ်စုသဖြင့် တေးကမ္ဘာက သူတို့ညီအစ်ကိုအကြောင်းတွေ ပြော ပြသည်။ သူတို့မှာ မိဘတွေ မရှိတော့။ အဒေါ်အပျိုကြီးတစ် ယောက်နှင့် အတူနေသတဲ့။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး အဝေးသင်နဲ့ ဘွဲ့ရထား သတဲ့။ ပလာစာမှာ Hand Set ဆိုင် ဖွင့်ထားသလို ယိုးဒယား ဘက်ကလည်း Hand Set တံဆိပ်မျိုးစုံသွင်းပြီး ပြန်ဖြန့်သေး သတဲ့။

တေးကမ္ဘာ ဖြစ်ချင်တာက နာမည်နဲ့လိုက်တဲ့ အဆို တော်တဲ့။ သို့သော် စီးပွားရေးသမား အစ်ကိုဖြစ်သူက ခွင့်မပြု၍ လုပ်ခွင့်မရတဲ့။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံးမှာ ချစ်သူ မရှိတာကို လည်း ကြော်ငြာဝင်သွားသေးသည်။

“ဟင် ... ကိုတေးက ခွီးပြီ။ ကိုတေး အစ်ကိုကလေ မစီစေဆိုတဲ့ အစ်မကို ကြိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား။”

“ဟင်း ... အဲဒါကလည်း ဘာမှန်းမသိပါဘူးဟာ။ ခုချိန် ထိ မသေချာသေးဘူး။ ကိုယ့်က မြောက်ပေးနေတာ။ ဖွင့် ပြောလိုက်လို့။ ရှေ့ရထားက ဘူတာမှာပိတ်ရပ်ထားတော့ နောက်ရထား ကိုယ့်ခမျာ ဘူတာလည်း ဝင်မရ။ ကျော် တက်လို့လည်းမရနဲ့။”

“ရှေ့ကားပိတ်တယ်ပဲ ကြားဖူးပါတယ်”

“ကားပိတ်တာက ကွေ့ပြီးကျော်တက်လို့ ရသေးတယ်။ ရထားက ပိုဆိုးတယ်။ ကိုယ့်တို့အဖြစ်က အဲလိုဖြစ်နေတာ”

“ဟုတ်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ မစီစေဆိုတဲ့ အစ်မမှာ ရည်းစား တွေ ဘာတွေ ရှိနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ မတိုက်တွန်း ပါနဲ့ ကိုတေးရယ်”

“ဟုတ်လား၊ အဲလို ကြားထားလို့လား။”

“ကြားတော့ မကြားပါဘူး။ မိန်းကလေးချင်း ခန့်မှန်းကြည့် တာလေ။ မစီစေလို ယဉ်စေ လှတပတ မိန်းကလေးမျိုး မှာရှိချင်ရှိနိုင်တာပေါ့။ ဥပမာ လုံကြီးတွေသဘောတူထား တဲ့သူမျိုးပေါ့”

“အင်းနော် ... ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာ။ မတိုက်တွန်းပါနဲ့လို့ ... နော်”

ဒီနေ့ ပလာဇာပိတ်တာမို့ တေး အိမ်ထဲမှာပဲ ရွေ့နေမိ၏။ တစ်ခါတလေ အလုပ်ပိတ်ရက်ကို အိမ်ထဲမှာပဲ နားအေးပါးအေး နေချင်သည်။

“ကိုတေး”

“ကိုဒီ ပြန်လာပြီလား”

“အေး ... မင်း ဘယ်မှမသွားဖူးလား”

“နိုး ... နားအေးပါးအေး အိမ်ထဲမှာပဲ နေပါရစေ”

“အေးပါ ... ဟုတ်ပါပြီ။ မင်းကို ငါ ပြောစရာရှိတယ်။ မင်း မြီးကောင်ပေါက် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေသလားလို့”

“ဇလပ်တို့ကို ပြောတာလား။ ဇလပ်တို့နဲ့ ခင်တာပါ။ တွဲတယ်လို့တော့ မသုံးပါနဲ့ ကိုဒီရာ”

“အေး ... ငါကလည်း တွဲမှာကြောက်နေတာ။ ကိုတေး ... မင်း အဲဒါလေးတွေကို စိတ်မဝင်စားနဲ့နော်”

“ဘာလို့လဲ ကိုဒီရာ”

“ဟ ... အဲဒီအရွယ်ဆိုတာက သစ်ရွက်လှုပ်တာကိုတောင် ရယ်ချင်တဲ့အရွယ်ကွ။ ပြီးတော့ အဲဒီကောင်မလေးတွေပုံစံက မိဘပိုက်ဆံ ထိုင်ဖြုန်းတဲ့ လတ်လျားလတ်လျားလေးတွေ ပုံစံမျိုး”

“ကိုဒီကလည်းဗျာ။ ဘာလို့ သူများသားသမီးကို ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ ပြောနေတာလဲ။ ကောင်မလေးတွေက GTC ကျောင်းသူတွေပါဗျ”

“ကျောင်းသူတွေက ပလာဇာမှာပဲ တွေ့နေရပါလား။ အင်ကျောင်းသူလား”

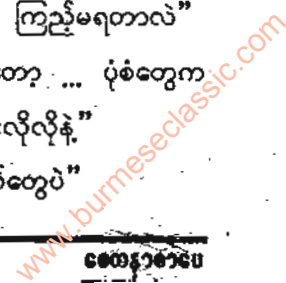
“ကိုဒီတို့ကတော့ ပြောလေ ဆိုးလေပဲ။ ကျောင်းပိတ်ရက်မှ လာတာပါဗျာ။ ပြီးတော့ ဒီပလာဇာမှာ သူ့အမေဆိုင်ရှိတာကိုး။ သူ့အမေနဲ့ ဆိုင်ကိုလိုက်လာတာပါ”

“ဆိုင်လိုက်ကုတာမှ မဟုတ်တာကွာ။ လှိုက်ရွပ်တာကို”

“ကိုဒီ သူတို့ကို ဘာလို့ ဒီလောက် ကြည့်မရတာလဲ”

“မလျှပ်တေးတွေမို့လို့ပေါ့ကွ။ ပြီးတော့ ... ပုံစံတွေက ယောက်ျားလျာလိုလို ယောက်ျားလုံးလိုလိုနဲ့”

“ဒါကတော့ ကိုဒီရာ။ ခေတ်လူငယ်တွေပဲ”

“အေးပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့ ရိုးရိုးခင်တာဆို ငါဘာမှ မပြောဘူး။ ဆန်းဆန်းတော့ ခင်ဖို့မကြိုးစားနဲ့။ ငါ သဘော မတူဘူး”

“ကိုဒီကလည်း ဘာလှိုင်းကြီး မျက်မှန်းကျိုးနေပြန်ပြီ”
“ဘာလှိုင်းကြီးတော့ ဟုတ်မလားကွ။ ဒီကောင်မလေးတွေ ငါ့ကို ဘာလှိုင်းကြီး လာရောတာကျတော့ရော”

“ဘာလဲ ... အင်္ကျီဝယ်ပေးသွားလို့လား”
“ကော်ဖီကလည်း တမင်မှောက်ချသွားတာကွ”

“ထားလိုက်ပါဗျာ၊ ဒါနဲ့ ကိုဒီနဲ့ ဇီဝေါ အခြေအနေကရော”
“ဇီဝေါက ဣန္ဒြေရှင်ကွ။ အဲဒါကြောင့် ဖွင့်ပြောဖို့ အချိန် ယူနေရတာ”

“ဒါဆို သေချာသွားပြီပေါ့။ ကိုဒီ တကယ် ဟတ်ထိသွား တာလား”

“ဟိတ်ထိ မထိတော့ မသိဘူး။ ဇီဝေါက တည်ငြိမ်တယ် လှတယ်။ သိမ်မွေ့တယ်။ ပညာလည်း ဘွဲ့ရပြီးသား။ ရောင်းတတ် ဝယ်တတ်နဲ့ မိန်းမပီသတယ်။ ဒါတွေကိုတော့ တန်ဖိုးထားစရာ ဖြစ်နေပြီလေ။ ဒီလိုမိန်းမမျိုးကို မယူလို့ ဘယ်လိုမျိုးကို ယူရဦးမလဲ”

“ကိုဒီက မိန်းမဆို ဈေးတွက်၊ တွက်ပြီး ယူမလို့လား”

“ဘယ်အရာမဆို အမြတ်ရှိမှ ရင်းမှာပေါ့ကွာ”
“လက်လန်တယ်”

“မလန်နဲ့ ဒီခေတ်ကြီးမှာ ယောက်ျားတွေရော မိန်းမတွေ ပါ ဦးနှောက်သမားတွေချည်းပဲ။ အားလုံးတွက်ကုန်ကြပြီ”

“ကိုဒီ ပြောသလိုဆို ကမ္ဘာပေါ်မှာ အချစ်အတွက် နေရာ တောင် မရှိတော့ဘူး”

“အချစ် ... မင်း အချစ်ကို ဘာလုပ်လို့ ရလို့လဲ”

“အချစ်မရှိရင် မသာယာဘူး ကိုဒီ။ အပေးအယူက အပေး အယူ။ အချစ်နဲ့တော့ တူမှာမဟုတ်ဘူး။ တွက်ပြီးယူခဲ့တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ တွက်ထားသလို မမြတ်ခဲ့ရင် ကိုဒီ စိတ်ဆင်းရဲရလိမ့်မယ်။ ချစ်လို့ယူရင်တော့ ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ဘာကိုမဆို ဖြေရှင်းနိုင်စွမ်း ရှိလိမ့်မယ်။ ချစ်သူမျက်နှာ လေး ငဲ့ကြည့်ပြီး စိတ်ချမ်းသာရလိမ့်မယ်”

“အေး ... မင်းပဲချစ်။ ငါ့ကိုတော့ တရားလာမဟောနဲ့ ဒါပဲ”

www.burmeseclassic.com

လေပ်တို့က တစ်မျိုးနဲ့တစ်မျိုး မရိုးစေရ။

ကိုဒီဇင်ဘာ လာနေမှန်းသိလို့ ရေခဲမုန့်သည်တွန်း
လှည်းနားကပ်ကာ ရေခဲမုန့်တစ်ခွက် မှာလိုက်သည်။

လက်ထဲကို ဝေဖာကန်တော့နဲ့ ရေခဲမုန့်လေးတစ်ခု
ရောက်လာချိန်နှင့် ဒီဇင်ဘာ အနားက ဖြတ်သွားချိန်က အချိန်
ကိုက်ပင်။

“ကိုကြီး ... ကိုကြီး”

ဒီဇင်ဘာ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဟိုငရုပ်မလေး။

“လေပ်လေ ရေခဲမုန့်ဝယ်ပြီးကာမှ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ
ပိုက်ဆံမပါမှန်းသိပြီး ဒုက္ခရောက်နေတာ”

“အဲဒါ ငါက ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ရေခဲမုန့်ဖိုး ပိုက်ဆံခဏချေးပါလား”

“မချေးနိုင်ဘူး”

“လုပ်ပါ ကိုကြီးရယ်၊ လေပ် တကယ် ပိုက်ဆံမပါလို့”

“မပါရင် မစားနဲ့ပေါ့”

ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသော ဒီဇင်ဘာကိုကြည့်
ကာ လေပ်က ပြုံးစိစိနဲ့ ပခုံးတွန့်ပြီး ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက
ပိုက်ဆံငါးရာတန်လေးတစ်ရွက်ထုတ်ကာ ရေခဲမုန့်သည်ကို ပေး
လိုက်သည်။

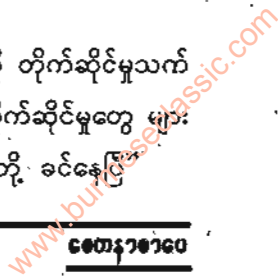
ရေခဲမုန့်သည်က နားမလည်သလို ကြည့်နေသည်။
နောက်တစ်နည်းကလည်း အင်မတန် ရိုးစင်းပါ
သည်။

ထိုက်တန်က ဒီဇင်ဘာ ဆိုင်ထဲကအထွက် ချွဲပျစ်
ဖုတ် ချော်ရည်တွေပါ စိမ်ထားသော ငှက်ပျောခွံတစ်ခုကို ဒီဇင်ဘာ
ရှေ့ ပစ်ချလိုက်သည်။

ဒီဇင်ဘာက အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ နင်းမိပြီးချော်ကာ
ဖိုင်သွားတော့ လေပ်က ဒီဇင်ဘာကို ဝင်ထိန်းလိုက်သည်။

“ကောင်မလေးတွေ မင်းတို့ ဘာအကြံတွေရှိလို့ ငါ့ကို
လိုက်ပတ်သက်နေတာလဲ”

“ကိုကြီး အထင်လွဲနေပြီ။ အားလုံးကို တိုက်ဆိုင်မှုသက်
သက်ပါ။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့။ တိုက်ဆိုင်မှုတွေ များ
လို့လား မသိဘူး။ ကိုကြီးကို လေပ်တို့ ခင်နေပြီ”

“သွားစမ်းပါ။ မင်းတို့ အရွယ်လေးတွေနဲ့မှမလိုက် တော်
တော်လည်တယ်နော်။ ဒီမှာ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်ခါ
တည်း ပြောထားဦးမယ်။ မင်းတို့ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့
ငါနဲ့ ငါ့ညီကို လိုက်ပတ်သက်တာလဲတော့ ငါမသိဘူး။
ဒါပေမဲ့ ငါတို့ညီအစ်ကိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမြတ်ထုတ်ဖို့
အကြံစည်ရှိရင်တော့ လက်လျှော့လိုက်။ ငါတို့က ငတုံး
တွေ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုကြီးရယ်”

ဇလပ် ခမျာ မျက်ရည်ရစ်ဝိုင်းလေးနဲ့ ကျန်ရစ်သည်။

“ဇလပ် ... နင့်လူကြီးက လုံးဝမမိုက်ဘူး သိလား။
ကိုတေးနဲ့ တခြားစီပဲ။ တော်တော့ဟာ။ နင် ဒီလူကြီး
ဇာတ်လမ်းကို ရုပ်လိုက်တော့”

“ဟုတ်တယ် ထိုက်တန်၊ သူ သိပ်ပြီး အစာနာကင်းတယ်။
ငါ သူ့ကို မေ့လိုက်တော့မယ်”

ဇလပ်တို့မိသားစုတွင်း ဂယက်တစ်ခု ရိုက်သွားသည်။
ထိုဂယက်ကတော့ မဒီဝေါ လင်နောက်လိုက်သွား
ခြင်းပင်တည်း။

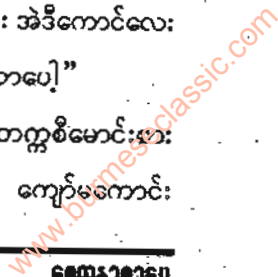
အမေဆိုတာ ယူကျုံးမရ။

အဖေက အမေကို အပြစ်တင်သည်။

“မင်းနဲ့ ဆိုင်အတူထွက်နေရင်း ဒီသမီး ရည်းစားထားတာ
မင်း နည်းနည်းမှ မရိပ်မိဘူးလား”

“ဧပြီ ... ခိုးထားပါတယ်ဆိုမှ ကျွန်မသိအောင်နေမလား
ရှင်။ ကျွန်မကိုတော့ ဒီစင်ဘာဆိုတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ ဘာ
ညာလိုလို ပြောထားတာ။ ကျွန်မကလည်း အဲဒီကောင်လေး
နဲ့ အရိပ်အခြည်ကိုပဲ စောင့်ကြည့်နေတာပေါ့”

“အေး ... ကောင်းတာပေါ့၊ အခုတော့ တက္ကစီမောင်းဖား
နေတဲ့ကောင်နဲ့မှ လိုက်ပြေးရတယ်လို့။ ကျော်မကောင်း

ကြားမကောင်းကွာ။ လူမွှေးလူတောင် မပြောင်ချင်တဲ့
ခွေးမ။ အမွှေးပြတ်ပဲဟေ့”

အိမ်မှာက အဖေစကားတစ်ခွန်းသာ အတည်ဖြစ်
သည်။ အဖေ တကယ်ဒေါသထွက်လာရင် ဘယ်သူမှ စောဒက
မတက်ရဲတော့။

“ရွှေလေပ်ညိုလည်း ကြပ်ကြပ်သတိထား။ ရွှေစီဝေါဝင်း
လမ်းစဉ်လိုက်လို့ကတော့ သူ့လမ်းအတိုင်းပဲ ကိစ္စပြတ်မယ်
မှတ်”

မမီ လုပ်သွားပုံကြောင့် လေလပ် အကြိမ်းခံရလွန်းလို့
နေစရာမရှိ။

“ကိုဒီ ... ကိုဒီဣန္ဒြေရှင်ကြီး လင်နောက် လိုက်သွားလို့
တဲ့”

“ဘာ”

“မမီဝေါလေ”

“ဟာ ... မထင်ရဘူး”

“ကျွန်တော် မပြောဘူးလား၊ တွက်ကြည့်လို့ အမြတ်မရှိရင်
မလုပ်တဲ့ ကိုဒီ၊ ခုကိစ္စကို ဘယ်လိုမြင်ပါသလဲ ခင်ဗျာ”

“အေးကွ ... မထင်ထားဘူး။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အပေါ်ယံ
ကြောကြည့်လို့ မရပါလားဟ”

“ကိုဒီက ရယ်ဒီမိတ် လို့ချင်တာကို။ မမီဝေါလို အရွယ်ရော
ရုပ်ရော အချင်းရော ရှိနေတဲ့သူမှာ ရှည်ရွယ်ပြီးသားလည်း
ရှိရောပေါ့ဗျ”

“ခွေးမသား ... အဲဒါ ခုမှ ပြောရလား”

“ကိုဒီက ဆရာကြီးလေ။ ကိုဒီကို သတိပေးရင်လည်း ဆရာလုပ်တယ်ပဲထင်မှာ။ ရည်းစားထားမယ်ဆိုရင် မစီဝေါ လိုလူမျိုးကို မထားသင့်ဘူး။ အရွယ်ရော ရုပ်ရော အရည် အချင်းရော အားလုံး ပြည့်စုံနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မှာ ကိုယ်တိုင်ရည်ရွယ်ထားတာ ရှိရင်ရှိ။ မိဘစပ်ဟပ်ထား ဘာ ရှိရင်ရှိ။ လွတ်တော့ မလွတ်နိုင်တော့ဘူးလေ”

“ဟ ... ဒါဆို ဘယ်အရွယ်ထားရမှာတုန်း”

“ဇလပ်ဘို့လို အရွယ်လေးတွေပေါ့ဗျာ။ သူတို့ဆိုရင် ရည်းစားလည်း မရှိနိုင်သေးဘူး။ လူကြီးတွေကလည်း စိမ့်စပ် ဟပ်ထားဦးမှ မဟုတ်ဘူး”

“အာ ... အဲဒီအရွယ်က လျှပ်တေးလေးတွေကွ”

“မစီဝေါထက်စာရင် အဲဒီလျှပ်တေးတွေကမှ စိတ်ချရသေး တယ်”

“စီဝေါ တစ်ယောက်တည်းနဲ့တော့ တစ်လှေလုံး မပုပ်ချင် ပါဘူးကွာ။ စီဝေါလို အနေအထားမျိုးနဲ့ စီဝေါလို ဦးနှောက် မသိမ်တဲ့သူတွေ ရှိမှာပါ”

“ရှာ ... ရှာ ... ထမင်းထုပ်ထမ်းပြီးရှာ”

“တကူးတက မရှာနိုင်ပါဘူး။ သွားရင်း လာရင်း၊ လုပ်ရင်း ကိုင်ရင်း အဲလိုမိန်းကလေးမျိုး ငါ့ရှေ့ရောက်လာမှ စဉ်းစား မှာ”

“ဒီတစ်သက်တော့ မိန်းမရဦးမယ်”

“စိန်လိုက် ကိုတေး။ အရည်အချင်းရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ် ယောက်ရဲ့နောက်မှာ သုညအဖြစ် ဒူးထောက်ချင်တဲ့မိန်းမ တွေ တစ်ပုံကြီး ရှိတယ်”

“အချစ်မပါဘဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အရည်အချင်း ကြိုက်ပြီး ဒူးထောက်မှတော့ အဲဒီယောက်ျားကို ဒူးထောက် ရာမကျဘူး။ အရည်အချင်းတွေကိုပဲ ဒူးထောက်တာ။ ကျွန်တော်တော့ အဲလိုမိန်းမမျိုး မလိုချင်ဘူး။ အချစ်ကြောင့် ဒူးထောက်တဲ့မိန်းမကိုပဲ လိုချင်တယ်။ အဲဒီလိုမိန်းမမျိုးရ ရင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အဲဒီမိန်းမရှေ့မှာ ဒူးပြန်ထောက် ဖို့ ဝန်မလေးဘူး”

“ကိုတေး ... မင်းက အရူးပဲ”

အမေ စုံစမ်းခိုင်းသဖြင့် မစီဝေါနှင့် သွားတွေ့ရ
သည်။ တကူးတက စုံစမ်းစရာ မလိုဘူးလေ။ မစီဝေါဆိုမှာ ဖုန်း
ပါသွားတာကိုး။

“မစီ”

“လုပ်နဲ့ ထိုက်တန် ... လာ ... လာ”

လမ်းငယ်လေးတစ်ခုအတွင်းမှာ မစီတို့ငှားနေသော
အိမ်နံပါတ်ကို မနည်းရှာခဲ့ရသည်။

နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုးအိမ်လေးမှာ မစီတို့က အိမ်
အောက်ထပ်လေးကို ငှားနေတာပါ။

မစီက ဖျာလေးခင်းပေးသည်။ ပရိဘောဂကတော့
သိပ်မရှိ။ မီးဖိုချောင်သုံးပစ္စည်းအနည်းငယ်နှင့် ဘမင်းစားပွဲ။
ကြောင်အိမ် ခပ်သေးသေးကတစ်လုံး။ မီးသွေးမီးဖိုတစ်ခုနှင့်
လျှပ်စစ်မီးဖိုတစ်လုံး။

အိပ်ခန်းလေးတစ်ခန်းပါပြီး ခုတင်မရှိသောကြမ်း
ပေါ်မှာ မွှေ့ရာခပ်ထူထူ ခင်းထားသည်။

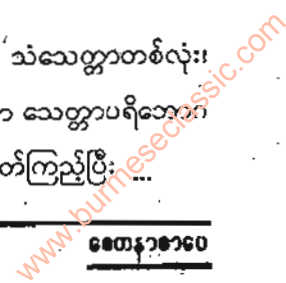
မှန်တင်ခုံတွေ၊ ဝီရိတွေမရှိ၊ သံသေတ္တာတစ်လုံး၊
သားရေသေတ္တာက အိမ်က မစီ ယူသွားသော သေတ္တာပရိဘောဂ
က ဒါအကုန်ပဲ။ အိမ်ခန်းလေးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး ...

စီဝေါကို ယောက်ျားလေးရှင်ဘက်က လာအပ်သော်
လည်း စီဝေါတို့ဘက်က လုံးဝလက်မခံ။ အဓိက အဖေကလက်
မခံတာပါ။

အမေကတော့ သမီးကြီးကို သံယောဇဉ်မပြတ်သော်
လည်း အဖေကို မလွန်ဆန်ရဲသဖြင့် ငြိမ်နေရသည်။

“လုပ် သမီးမမာကြောင်း စုံစမ်းဦး။ ယောက်ျားလေး
ရှင်ဘက်က သူတို့ပြန်အပ်တာတောင် လက်မခံတော့
သမီးမမ မျက်နှာငယ်ရမယ်။ ကောင်ငေးက တက္ကစီ
မောင်းတာဆိုတော့ အဆင်မပြေရဲ့လား မသိဘူး။ မပြေရင်
သမီးအဖေမသိအောင် ထောက်ပံ့ရအောင်”

မစီဝေါက အမေအသည်းကျော်ဆိုတော့ မစီဝေါ
အတွက် အမေ ပူရှာမပေါ့။

“လာ ... ထိုက်တန်နဲ့ ဇလပ်၊ အအေးသောက်ကြဦး”
 “ရေခဲက ဘယ်ကရလဲ”
 “ဒီဘေးက အအေးဆိုင်မှာ ရေခဲဝယ်လို့ရတယ်၊ ပူမနေပါနဲ့ ငါ့ညီမရယ်။ နင်အစ်မ အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင်တို့လာတာ ငါ ဝမ်းသာတယ်”
 “အမေက အခြေအနေ လာကြည့်ခိုင်းတာ။ မစီအတွက် အမေ စိတ်ပူနေတယ်။ အဖေက လက်မခံတော့လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး”
 “အေးပါ၊ ငါလည်း စိတ်မကောင်းဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ငါ အဆင်ပြေတယ်လို့ အမေ့ကိုပြောလိုက်၊ မပူနဲ့လို့”
 “ယောက္ခမတွေ နှိမ်မှာစိုးလို့တဲ့”
 “ယောက္ခမတွေနဲ့ အတူနေတာမှ မဟုတ်တာ။ မနှိမ်ပါဘူး။ ငါက အစကတည်းက အတူမနေဘူးလို့ ပြောထားတာ”
 “ငွေခရားကြေးရေးရော။ မစီ ဘဏ်စာအုပ် ကျန်နေခဲ့လို့ အမေ ပေးခိုင်းလိုက်တယ်”
 “အေး ... ငါ တမင်ထားခဲ့တာ။ အမေက ပေးတယ်ဆို တော့လည်း ကျေးဇူးပဲ။ ပိုက်ဆံက အဆင်ပြေပါတယ်။ အိမ်မှာလို သုံးလို့တော့ မရတော့ဘူးဟာ။ ကားက သူ့မိဘ

တွေ ပိုင်တာလေ။ အရင်ကတော့ မောင်းလို့ရသမျှ သူ့ အမေ့ကို အကုန်ပေးရတာပေါ့။ ခုတော့ အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ သူ့အိမ်ကို အံ့နာခပဲပေးပြီး ကျန်တာ ကိုယ်စားပေါ့ဟာ”
 “အခန်းခရော ဘယ်လောက်ပေးရလဲ”
 “ဒါလေးတောင် တစ်လ သုံးသောင်း။ ခြောက်လစာချေ ရတယ်”
 “ဪ”
 “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဆင်ပြေတယ်။ သူကလည်း တစ်နေ့ကို အံ့နာခနဲ့ ဆီဖိုးနုတ်ပြီး တစ်သောင်းကျော်တော့ ကျန်ပါ တယ်ဟ”
 “အေးပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မစီ ပျော်ဖို့ အဓိကပဲလေ”
 ထိုက်တန်က စပ်ပြီးပြီးနဲ့ ...
 “မစီခဲဝါ ခုချိန်ထိ ခဲအိုနာမည်တောင် မသိရသေးဘူး”
 “အေး ... ကိုသော်မိုးတဲ့”
 “မစီ ဒီအခြေအနေထိ ဆင်းလာခဲ့တာ ကိုသော်မိုးကို တော်တော်ချစ်လို့ပေါ့နော်”
 “သေချာတာပေါ့ ငါ့ညီမရယ်”

မမိက သူတို့လက်မှတ်ထိုးတဲ့နေ့က ဓာတ်ပုံတွေပြ
၏။ ကိုသော်မိုးက တော်တော်ယောက်ျားပီသ ချောမောခန့်ညား
လှသည်။ တက္ကစီသမားလေးလို့တောင် ထင်ရက်စရာမရှိ။

“မမိတို့ ဘယ်လိုတွေ့တာလဲ။ မမိက ကိုယ့်ကားကိုယ်
မောင်းပြီး သွားလာနေတာလေ”

“ကိုသော်က ငါနဲ့ကျောင်းနေဖက်ပဲ။ ကျောင်းမှာတုန်းက
တော့ မကြိုက်ပါဘူး။ အဝေးသင်ဆိုတော့ ခဏပဲတွေ့ရ
တာလေ။ Face book ထဲကနေ သူက အရင်လာမိတ်ဆက်
တာ။ နောက်တော့ ငါတို့ Face book မှာ စကားတွေ
ပြောဖြစ်ကြတယ်။ ပထမတော့ သူ တက္ကစီမောင်းနေမှန်း
မသိပါဘူး။ အပြင်မှာ လာတွေ့သေးတယ်။ အဲဒီတော့မှ
ကျောင်းကမှန်း သိတာ။ နောက်တော့ သူက ချစ်ရေးဆို
တယ်ပေါ့ဟာ။ အဲဒီတော့ သူ တက္ကစီမောင်းသမားမှန်း
သိသွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ ငါ သူ့ကို ချစ်တယ်လေ ...

ဒါပေမဲ့ ငါ့ဘက်က သဘောမတူနိုင်တာကိုသိလို့
သူ့နောက် လိုက်သွားတာ။ ငါမှ သူ့ကိုမခွဲနိုင်တာ”

“အေးလေ ... မမိ စိတ်ချမ်းသာဖို့ အရေးကြီးတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဟာ။ အဲဒါကြောင့် ငါ့ကို စိတ်မပူနဲ့လို့
ကိုသော်ကလည်း ငါ့ကို တော်တော်ချစ်ပါတယ်”

“မမိ ... ကိုဒီဇင်ဘာဆိုတဲ့ လူနဲ့ကရော၊ အမေက မမိကို
ကိုဒီဇင်ဘာနဲ့ ထင်တာ”

“ဒီဇင်ဘာ ဆိုတဲ့လူက တကယ့်စီးပွားရေးသမားဟာ။ မိန်းမ
ယူတာတောင် ဈေးတွက်နဲ့ ယူချင်တာ။ ငါ့ကို သူ မချစ်
ပါဘူး။ ပုံသေနည်းတွေနဲ့ တွက်ချက်ဘောင်ခတ်ထားတဲ့
အိမ်ထောင်ရေးထဲကို ငါ လက်ပစ်မကျားရဲဘူး”

လေပဲ သက်ပြင်းခိုးချလိုက်သည်။ ဟုတ်မှာပါ။
ဒီဇင်ဘာ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ ဆိုတာ ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရဖူးတာ
ပဲလေ။

ထိုက်တန်က ...

“နင် ကံကောင်းသွားတာပေါ့”

ဟု တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။

“ကဲ ... မမိ၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ လေပဲတို့ ပြန်တော့မယ်။
နောက်မှ လာခဲ့မယ်လေ။ တစ်ခုခု အကြောင်းရှိရင် လေပဲ
ဖုန်းကို ဆက်လိုက်”

“အေးပါ။ ကဲ ... သွားကြ ... သွားကြ”

မမိဆီက အပြန်လမ်းမှာ။

“မမိဇဝါက ပျော်နေတာပဲနော် လေပဲ”

“ဘာလို့ ထင်တာလဲ”

“ဪ ... ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်စိတ်ဆင်းရဲမယ့်လမ်းကို ရွေးပါမလား”

“အင်း ... အဲဒါက အချစ်ရဲ့ တန်ခိုးပဲ ထင်ပါရဲ့နော်”

အချစ်ဆိုတာ အဲလို နိမ့်ရာမှာပျော်မွေ့တတ်သလား။

မြင့်ရာမှနိမ့်ရာ၊ နိမ့်ရာမှ မြင့်ရာ ဖောက်ပြန်စွာ စီးဆင်းတတ် သလား။

ဘာလဲ အချစ်ဆိုတာ ? ။

“မိထိုက်တန် မြန်မြန်လုပ်”

ဒေါ်မိုး၏အော်သံအကြား ထိုက်တန် ဝတ်လက်စ တီရှပ်ကို အမြန်ဆွဲချလိုက်ကာ အပြင်ထွက်လာသည်။

“သူများအိမ်တက်ပွဲ သွားပါတယ်ဆို မင်္ဂလာရှိရှိ မဝတ်ဘဲ ဘယ်လိုဝတ်လာတာလဲ”

“အမေရယ် ... သမီးက ပေါလောပေါ်နေအောင် ဝတ်ထား လို့လား”

“ဟဲ့ ... မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး တီရှပ်နဲ့ ဘောင်းဘီဝတ်တာ တော့ ကောင်းမလားဟယ်။ သွားရမှာက အိမ်သစ်တက် မင်္ဂလာ”

“အဲဒါဆိုလည်း မလိုက်တော့ဘူးဗျာ”

“ပြောပြန်ပြီလား ဒီဗျာကို။ ငါ ခေါက်လိုက်ရ။ သမီးတစ် ယောက် ရှိပါတယ်။ ပြောမနိုင် ဆိုမရနဲ့”

www.burmeseclassic.com

ထိုက်တန်က ဆိုဖာပေါ် ဝင်ထိုင်ပြီး တီဗီရိုမှတ်ဒ် ကိုင်နေပြီ။

“လာ ... ဒီတိုင်းပဲ လိုက်ခဲ့တော့”

နောက်တော့လည်း ဒေါ်မိုးပဲ အလျော့ပေးရတာပဲ။

အလှူအိမ်ရောက်တော့ ထောပတ်ထမင်းနှင့် ကြက် သားဟင်း။ ထိုက်တန်က အပျိုလေးရယ်လို့ ပဲနှင့်မစား။ အိုက် တင်မများ။ သူ့အကြိုက်ကို အားပါးတရစားသည်။ ပြီးတော့လည်း အချို့ပွဲကျွေးသည့် ရေခဲမုန့်ကို တစ်ခွက်ကုန်ပြီး နောက်တစ်ခွက် ထပ်ယူစားသည်။

ဒေါ်မိုးမှာ လူကြားထဲ ဘာပြောရမှန်းမသိ။ မျက်နှာ ရိပ် မျက်နှာက ပြရအောင်ကလည်း သမီးဖြစ်သူက သူ့ဘက်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ သူ့ဘာသာ ကြိတ်နေသည်။

“မမိုး သမီးလေးလား”

“ဟုတ်တယ် ညီမရေ၊ မေထိုက်တန်တဲ့”

“သမီးလေးက ချစ်စရာလေးပဲ”

“ဆိုးတယ် ... ဆိုးတယ်”

“တစ်ဦးတည်းသောသမီး ဆိုတော့လည်း ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့ မမိုးရယ်”

မေမေတို့ လူကြီးတွေ စကားပြောနေကြတော့ ထိုက်တန်က ထိုင်နားထောင်ရတာ ပျင်းလာပြီမို့ ကားထဲပြန်ဝင် ထိုင်နေလိုက်သည်။

မေမေက လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်နားနီးပေမယ့် စားကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မောင်းနိုင်တုန်း။

ထိုက်တန်နှင့် ဇလပ်က ခုမှ သင်မောင်း မောင်း အတ်တာမို့ ပေးမမောင်းသေး။

“ထိုက်တန်”

“ဟာ ... ကိုတေး”

“ကိုယ် အိမ်ပေါ်မှာတည်းက တိုက်တန်ကို နှုတ်ဆက်မလို့၊ ထိုက်တန် ဆင်းသွားတာနဲ့ လိုက်လာတာ”

“ဟုတ်တယ်။ စားပြီးတော့ ပျင်းတာနဲ့ ဆင်းလာတာ၊ ဒါ ကိုတေးတို့အိမ်တက်လား”

“မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်အဒေါ်နဲ့ ပါလာတာ”

“ဪ”

“ထိုက်တန်တို့ ပလာစာ မလာတော့ပါလား။ မပြောမဆို နဲ့ ပျောက်သွားလိုက်တာ။ ကိုယ့်မှာ လိပ်စာလည်းမသိ။ ပုန်းနံပါတ်လည်း မရှိဆိုတော့ ဘယ်ဆက်သွယ်ရမှန်းမသိ ဘူး”

“ဟုတ်”

“ဒါနဲ့ ကိုဒီတောင် ဆွေးနေတယ်။ သူ့ရဲ့မစီဝေါ လင်
နောက်လိုက်သွားလို့လေ”

“အင်း ... ဟို ... ဟုတ်လား”

“ထိုက်တန် ဖုန်းနံပါတ် ပေးဦးလေ”

မတတ်သာဘဲ ထိုက်တန်ရဲ့ဖုန်းနံပါတ် ပေးလိုက်ရ
တော့သည်။ ကိုယ်က သွားစ၊ထားတာမို့လား။

“ကိုယ် ဖုန်းဆက်မယ်နော် ထိုက်တန်”

“ဟုတ်”

“ဒါနဲ့ ထိုက်တန်တို့ ဒီတစ်ပတ် ပလာဇာလာခဲ့ကွာ၊
ကိုယ် မုန့်ကျွေးချင်လို့”

“စာမေးပွဲတွေ ရှိနေလို့ ကိုတေးရဲ့။ ငြော် ... ဟိုမှာ
ထိုက်တန်မေမေ လာနေပြီ၊ သွားတော့မယ်နော်”

“အင်း ... ကိုယ့်အင်္ဂါလည်း လာနေပြီ၊ ကိုယ် လစ်ပြီနော်”

မေမေက ကိုတေးကို အကဲခတ်ကာ ...

“သူက ဘယ်သူလဲ ထိုက်တန်”

“သူငယ်ချင်းပါ မေမေ”

ဒေါ်မိုးက ဘာမှမပြောသော်လည်း တေးရဲ့ရုပ်ကို
တော့ မှတ်မှတ်ရရ ဖြစ်သွားရသည်။

ထိုက်တန်က ကိုတေးနှင့် မတွေ့ခဲ့တာကို ဧလပ်ကို
ပြန်မပြောပြမိ။ တမင်ထိန်ချန်ထားခြင်း မဟုတ်ဘဲ ပြောဖို့ကို
မေ့နေခဲ့တာပင်။

ကိုတေးကတော့ ထိုက်တန်ဆီသို့ ညတိုင်းလိုလို
ဖုန်းဆက်ကာ ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်းလိုလို ပလာဇာတိုလာဖို့
အမြဲခေါ်တတ်သည်။

ဖုန်းကိုလက်ခံပြောမိပေမယ့် ပလာဇာကိုတော့ မသွား
ဖြစ်။ သွားရင်လည်း ဧလပ်နဲ့ နှစ်ယောက်သွားမှ ဖြစ်မှာလေ။

သူမနှင့် ထိုက်တန်က တစ်ချိန်လုံးလိုလို မခွဲအတူ
နို့နေတာမို့လား။

ဒီတော့ သွားရင် ဧလပ်နှင့် ကိုဒီဇင်ဘာ ပြန်တွေ့ကြ
ရဦး။ ပြန်တွေ့ပြီး ဧလပ်ရောဂါ ပြန်ထလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

ကိုဒီဇင်ဘာလိုလူမျိုးနဲ့ ဧလပ်ကို သဘောမတူဘူး
ဆဲ။ ကိုဒီဇင်ဘာက တစ်ကိုယ်ကောင်း သိပ်ဆန်လွန်းသည်လေ။

ကိုတေးကိုတော့ တကယ်ခင်ပါသည်။ ကိုဒီခင်ဘာ
နှင့် ကိုတေးကမ္ဘာဟာ တစ်အူတုံဆင်း ညီအစ်ကိုရင်းသာဆိုတာ
စိတ်ဓာတ်ချင်းက အရှေ့နှင့် အနောက်လို ကွာခြားလွန်းလှ၏။

သူမတို့ သွားမတွေ့တော့ အိမ်လိပ်စာတောင်းသည်။
အိပ်လိပ်စာက ပေးလို့မဖြစ်၊ မေမေကို ကြောက်ရသည်လေ။
ဒီတော့ ကျောင်းကိုလာတွေ့မည်တဲ့။

“ကိုတေးကလည်း ဘာတွေများ အရေးကြီး တွေ့ချင်နေ
တာလဲ”

“ထိုက်တန်က ညည်းထားတာကိုး။ အသံလေးပဲ ကြားရပြီး
တွေ့ခွင့်မပေးတော့ ကိုယ့်မှာ အိမ်မြှောင်အမြီးပြတ် ဖြစ်
နေတာပေါ့”

“ရှင် ... ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ကိုတေး”

“ထိုက်တန်နဲ့ မတွေ့ရလို့ ကိုယ် ဖျပ်ဖျပ်လူး ခံစားနေရ
တယ်လို့ ပြောတာ”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ထိုက်တန်ကို ချစ်လို့ပေါ့။ ကိုယ် ထိုက်တန်ကို စတွေ့
ကတည်းက စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ”

“အို”

“ဟုတ်တယ် ထိုက်တန်။ ဒီကြားထဲ ထိုက်တန်တို့ပျောက်
သွားတော့ ကိုယ် ဘယ်လောက်ခံစားခဲ့ရတယ်ထင်လဲ။
ဘယ်လိုက်ရှာလို့ ရှာရမှန်းလည်း မသိဘူး။ ကိုယ် ဘုရား
သွားပြီး ဆုတောင်းရုံပဲ လုပ်နိုင်တော့တယ်။ ထိုက်တန်နဲ့
ကိုယ် တကယ်ဖူးစာပါရင် ပြန်ဆုံရပါလို့၏လို့။ ခုတော့
တကယ် ဖူးစာပါလို့ ပြန်တွေ့တာနေမှာ”

“မဟုတ်ဘဲနဲ့ လျှောက်ပြောနေတယ်”

“တကယ်ပါ ထိုက်တန်ရယ်။ ကိုယ့်ကို ယုံပါကွာ”

“မသိဘူး။ ဒါပဲ ဖုန်းချပြီ”

“နေဦး ခဏလေး ... ကိုယ် ထိုက်တန်လေးကို အရမ်း...
ချစ်တယ်”

အရမ်း ... ချစ်တယ် ဆိုတဲ့ စကားကို စူးရှဆွဲငင်
စွာ ပြောလိုက်သံဟာ ထိုက်တန် နားထဲသို့ ပျားရည်မြစ်ပမာ။

နလုံးလားဟူသည်
 ချုံ့ခိုတိုက်ခိုက်ခံရပြန်၏။
 ချုံ့ခိုတိုက်ခိုက်ခံရမှုဟူသည်
 အထိနာစပြုပြန်၏။

ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသူတွေဖြစ်သော ထိုက်တန်နှင့်
 ဇလပ်တို့ ကိုယ့်ကားကိုယ်မောင်းပြီး ကျောင်းတက်ခွင့် ရကြပြီ။

ဇလပ်နဲ့ ထိုက်တန်တို့ အိမ်ကကားတွေကို တစ်လှည့်
 စီယူပြီး နှစ်ယောက်အတူ တက်ကြသည်။

မေဂျာတူပေမယ့် ခုံနံပါတ်တွေကို နာမည်အလိုက်
 စီတာမို့ ထိုက်တန်တို့ ခုံနံပါတ်ချင်းဝေးကာ ပရက်တီကယ်လုပ်
 ချိန်မှာတော့ ကိုယ့်အဖွဲ့နှင့်ကိုယ် လုပ်ရသည်။

ဇာတ်လမ်းက ပရက်တီကယ်မှာစတာ။

ဇလပ်က ဇလပ်တို့အဖွဲ့ထဲမှာပါသော ရဲခေါင်ယံ
 ခိုသည့်ကောင်လေးနှင့် မတည့်။

“ရွှေဇလပ်ညို ... နင်ဆွဲနေတာ ခုထိမပြီးသေးဘူးလား။

သူများတွေပြီးတာ ကြာပြီ။ နင်ကိုပဲ အမြဲစောင့်နေရလေ”

“ဟဲ့ ... ငါက ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဆွဲတာမှ မဟုတ်တာ”

“လုပ်မနေနဲ့ နင်ဆွဲတဲ့ပုံတွေက ဘယ်တုန်းကများ Best ရလို့လဲ။ အမြဲ Good နဲ့ပဲ နှလုံးသွင်းနေရတာကိုး”

ကြည့်စမ်း ...။ ဒါ ဇလပ်ကို တည့်တည့်ချိုးဖဲ့လိုက်တာပဲ။ ပုံဆွဲသိပ်တော်တဲ့ ရဲခေါင်ယံကို တစ်ဖွဲ့လုံး ဘယ်သူမှမခံသလို ဆရာတွေကတောင် သူတို့တစ်မေဂျာလုံးမှာ ရဲခေါင်ယံပုံဆွဲအတော်ဆုံးလို့ ချီးကျူးထားတာလေ။

ပုံဆွဲတော်ရုံမျှမက ပုံဆွဲမြန်လွန်းသော ရဲခေါင် သူ့ကို နှိပ်ကွပ်သည်ဟု ခံစားရသည်။

စုပုပ်ပုပ် ဂျစ်ကန်ကန်နှင့် ရဲခေါင်ယံဟာ သူ့များတွေကိုဆို ဘယ်တော့မှ အပြစ်မတင်တတ်ဘဲ ဇလပ်မှားရင်သာ ပြစ်တင်တဲ့ရဲ့တတ်တာ။

သူမကိုကြည့်နေသော ရဲခေါင်ယံကို ခပ်စူးစူးကြည့်လိုက်ပြီး ...

“မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကိုယ်နဲ့ယှဉ်ပြီး ညှိတယ်လို့ပြောတာ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အလုပ်မဟုတ်ဘူး ရဲခေါင်ယံ”

“ဘာ”

“ရဲခေါင် တော်တော့ကွာ၊ တစ်ဖွဲ့တည်းသားချင်းပဲ”

“ဇလပ် ... နင့်ပုံ ပြီးပြီမို့လား၊ ပေး ... ပေး၊ သွားထပ်ရအောင်”

ကြားထဲက သူငယ်ချင်းတွေ ဝင်ဖျန်ဖြေပေးပြီး ရဲခေါင်ယံကို ယောက်ျားလေးတွေက ဆွဲခေါ်သွားသည်။

ဇလပ်နှင့် ခုံနံပါတ်ကပ်လျက်ဖြစ်သော ရွှေဆုက ...

“အဲဒီ ရဲခေါင်ယံက ဂျစ်ကန်ကန်ဟာ၊ သူက ဘယ်မိန်းမကိုမှ ကြည့်လို့မရဘူးဆိုတဲ့ အချိုးမျိုး လုပ်ထားတာ။ တို့အဖွဲ့ထဲမှာ ဇလပ်က အချောဆုံးမို့လား၊ အဲဒါ သူက ဇလပ်ကို စိတ်မဝင်စားပါဘူးဆိုတဲ့ စတန်ထွင်တာ”

“သူ့ကို ဘယ်သူက စိတ်ဝင်စားခိုင်းငှိလဲ”

“ဘယ်သူကမှ မခိုင်းဘူးလေ၊ သူက ချောတယ် လှတယ် ပေါပြူလာဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့တွေ့ရင် အမြဲ ပြဿနာရှာတတ်တယ်”

“မိန်းမလှကြောက်တဲ့ရောဂါ ရနေလားမှ မသိတာ”

“ဟား ဟား ဟား ... ဟုတ်မှာပေါ့”

ထိုက်တန်နှင့် လေပိတို့ လေပိအိမ်မှာ စာအတူတွက်
ချက် ကျက်မှတ်နေကြသည်။

“ဟဲ့ ... ထိုက်တန်၊ ဒီနှစ်တင်တဲ့ကင်းက ချောလည်းမ
ချောဘူးနော်”

“အေးလေ၊ နှစ်တို့အဖွဲ့ထဲက ရဲခေါင်ယံကမှ ကင်းထက်
ပိုချောသေးတယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီကင်းက စာလည်းမတော်
ဘူးဟဲ့”

“တော်ပါ၊ ဒီရဲခေါင်ယံဆိုတဲ့အမည် မကြားချင်မိဘူး”

“နင်တို့နှစ်ယောက်ကလည်း ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကမ္ဘာ့ရန်ဖြစ်
သွားရတာလဲ”

“သူက ဘဝင်လေဟပ်ကောင်လေ။ သူမှတော်တယ်။ သူ
မှ တတ်တယ်နဲ့ ဘေးလူတွေကို အပြစ်ဖို့တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့
ပဲ ကြည့်ချင်နေတာ။ ငါကလည်း ငါ့ကို ဘလိုင်းကြီးလာ

ကြောတာလောက် မခံချင်တာ မရှိဘူး။ တော်ပြီ။ ဒီကောင်
အကြောင်း ပြောရတာ ပါးစပ်သနတယ်ဟာ။ မပြောတော့
ဘူး။ စာကျွတ်ပျက်တယ်”

“နင် စာနဲ့စာနေတင်ရမယ်ပုံ ပြီးပြီလား”

“မပြီးသေးဘူး၊ ငါ ပုံဆွဲလိုက်ဦးမယ်”

“ငါက ပြီးပြီ၊ နင် ပုံဆွဲနေတုန်း ငါ တွက်စာတစ်ပုဒ်
တွက်နင့်မယ်”

“အေး ... ကောင်းတယ်”

စာမေးပွဲပြီးသွားတော့ ထိုက်တန်က လမ်းထိပ်ဆိုင်ကနေ အခွေတွေ ငှားလာသည်။

“ဇလပ်ရေ ... ခွေကြည့်မယ်ဟေ့”

“ငါက အက်ရှင်တွေပဲ ကြိုက်တာနော်”

“စိတ်ချ၊ ငါကလည်း အက်ရှင်မဟုတ်ရင် မငှားဘူး”

နစ်ယောက်သား အခွေတွေ တစ်ခွေပြီးတစ်ခွေ ထိုင်ကြည့်ရင်း ဒေါသတွေ ထွက်နေသည်။

ကြည့်တော့ အက်ရှင်ကား။

ဇာတ်ကားတွေမှာ မင်းသား မင်းသမီးသာ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ပြောင်းသွားတယ်။ လူကြမ်းလုပ်သည့် ဗီလိန်ဇာတ်ကောင်က တစ်ယောက်တည်း။

ထိုလူကြမ်းဗီလိန်က တဏှာရူးသည့် ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေ သရုပ်ဆောင်တာ ပီပြင်လွန်းလို့ သူမတို့ ဒေါသထွက်ကြတာ

“အဲဒီလူကြီးရုပ်က တကယ့် တဏှာရူးကြီးရုပ်ပဲနော်”

“အေး ... အပြင်မှာ ဘယ်လိုနေမလဲ မသိဘူး”

“မိန်းကလေးတွေကို အညွန့်ချိုးတဲ့အခန်းဆို ရုပ်ကြီးက ပိုပြီးပီပြင်တယ်။ မုန်းစရာ ကောင်းလိုက်တာဟာ”

သရုပ်ဆောင်ပီပြင်လွန်းတဲ့ ဗီလိန်တွေခမျာ အပြင်လောကရဲ့မုန်းတီးခြင်းကို ခံရစမြဲပဲလေ။ အမုန်းခံပေးတဲ့ ဗီလိန်တွေရှိနေလို့ မင်းသားတွေ ပြည်သူ့အချစ်ကို နေတာပါလားဆိုတာကိုတော့ ...။

ဒီနေ့ ထိုက်တန် ရင်တွေခုန်နေသည်။
 ထိုက်တန် တစ်ယောက် လေပ်ကို မခေါ်ဘဲ ပလာ
 စာကို ထွက်လာမိလို့လေ။
 ကိုတေးနဲ့ ညစဉ်ဖုန်းတွေပြောရင်း ထိုက်တန် တစ်
 ယောက် ကိုတေးရဲ့သံယောဇဉ်ဝက်ပါမှာ ငြိချင်ချင် ဖြစ်လာသည်။
 လေပ်ကိုလည်း အသိမပေးရဲ။ အသိမပေးရဲတာထက်
 အသိပေးချင်စိတ် မရှိတာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်နော်။
 ခုတော့ လေပ်ကို ချန်ရစ်ကာ ထွက်လာမိသည်။
 လာမည်ဟု ဖုန်းကြိုဆက်ထားသဖြင့် ကိုတေးက
 ပလာစာရှေ့မှာ ထွက်ဆောင်နေသည်။

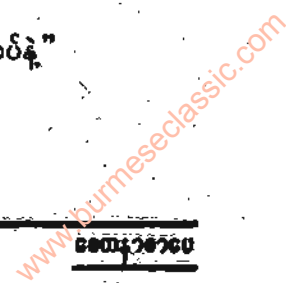
“ထိုက်တန်လေး”
 “ကိုတေး ... တိုက်တန် ပလာစာထဲ မဝင်ချင်ဘူး”
 “ဟုတ်ပြီ ... ဒါဆို စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောရ
 အောင် ထိုက်တန်က ကန်တော်ကြီးထဲ မောင်းသွားလိုက်
 ကိုယ် ကားပြန်ယူပြီး လိုက်ခဲ့မယ်”

“အိုခေ”

ကန်တော်ကြီးဆိုတာ ချစ်သူနယ်မြေထဲမှာ တစ်ခု
 အပါအဝင်ဆိုပေမယ့် ပလာစာထက်စာရင် ကန်တော်ကြီးမှာက
 စက်ကွင်းပိုလွတ်သည်လေ။

ပလာစာမှာ လေပ်တို့ ကြီးစိုးတို့နှင့် တွေ့နိုင်သည်
 လေ။ ထိုသို့တွေ့လိုက်ရင် မြေရှင်းစရာ စကားလုံးမှ မရှိတာ။
 လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း သွားတာပဲ ကောင်းသည်။
 ကရဝိတ်ထဲက ရေခဲမုန့်ဆိုတာ ထိုက်တန်တို့ကလေး
 ဘဝထဲက သိပ်ခဲမင်ခဲတဲ့ အစားအစာလေ။

ရေခဲမုန့် မကုန်ခင် ကိုတေး ရောက်လာသည်။
 “ကိုတေး ... ဘာစားမလဲ”
 “ကလေးနဲ့ လာမှတော့ ကလေးစားသလို ရေခဲမုန့်ပဲစား
 ရတော့မှာပေါ့ကွာ”
 “ညကျရင် မျှော်စင်ကျွန်းကို တစ်ခေါက်လာရဦးမှာ”
 “ဟုတ်လား၊ ဘာလာလုပ်မှာလဲ”
 “လက်ဝှေ့ပွဲ လာကြည့်မှာလေ။ လေပ်နဲ့”
 “နှစ်ယောက်တည်း”
 “ဟုတ်တယ်”

“အံ့ဩတယ်ကွာ၊ ကိုယ်တောင် ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး တစ်ခါမှ မကြည့်ဖူးဘူး”

“ဒါဆိုရင် MNL ပွဲတွေရော ကြည့်ဖူးလား”

“တီဗီကတော့ ကြည့်ဖူးတယ်”

“ဇလပ်နဲ့ ထိုက်တန်က သုဝဏ္ဏကွင်းမှာ သွားကြည့်တာ”

“တကယ်။ အံ့ရောကွာ။ အာဂလေးတွေပါလား။ ဘာလဲ စတန်တွင်ပြီး စတိုင်လ်ထုတ်တာလား”

“ဟင့်အင်း ... ဝါသနာကိုပါတာ”

“ကရာတေးခါးပတ်နက်တွေများ ရထားသေးလား”

“ထိုက်တန်တို့က ကြည့်ဖို့ပဲ ဝါသနာပါတာ၊ အသားအနာ ခံဖို့တော့ ဝါသနာမပါဘူး”

“ကောင်းတယ်။ တော်သေးတာပေါ့။ ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ မထိုးချင်တာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုပွဲတွေက ယောက်ျားတွေပဲ လာတာများတာ၊ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တည်း သွားလို့ တော့ မသင့်ဘူးကွာ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ကွင်းထဲမှာ သူ့လုံခြုံရေးနဲ့သူ ရှိနေတာပဲ။ ဘာလှိုင်းကြီး လာစော်ကားလို့ရတဲ့ မင်းမဲ့တိုင်းပြည် မှ မဟုတ်တာ”

“နေ့ခင်းက ဟုတ်တယ်လေကွာ။ ညဘက်ကျတော့ မသင့်တော်ဘူးလေ”

“ထိုက်တန်တို့ သွားနေကျပါ။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ကိုယ် စိတ်မချချစူး”

ထိုက်တန်က ပြုံးစိစိလုပ်နေသည်။

“မသွားရဘူးကွာ”

“အဲလိုပိတ်ပင်လို့ ရမလား”

“ချစ်လို့ ဖိုးရိမ်လို့ ပိတ်ပင်တာပဲ”

“အာ ... ကိုတေးနော်။ ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး”

“မသွားဘူးလို့ ကတိပေး”

“ဇလပ်က အတင်းလာခေါ်မှာပဲ”

“အဲဒါဆို ကိုယ်လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဒါဆို ဇလပ် ရိပ်မိသွားမှာပေါ့။ မလိုက်ပါနဲ့”

“ဒီည ကြည့်ကိုကြည့်မှာပဲလား”

“အင်း”

တေးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။

ကျောင်းထဲက ကင်နီတီးမှာ လေပ်နဲ့ ထိုက်တက်
 ထိုင်နေတုန်း ကင်နီတီးထဲသို့ ရဲခေါင်ယံနှင့်အဖွဲ့ ဝင်လာသည်။
 မိန်းကလေး တော်တော်များများရဲ့ အကြည့်တွေ
 ရဲခေါင်ယံရဲ့ မျက်နှာပေါ် ရောက်ကုန်တာ မုန်းစရာပင်။
 ဘဝင်လေဟပ်နေတဲ့ ရဲခေါင်ယံကတော့ သူမထံ
 တွေ့ပုံမရ။ သူမတို့စားပွဲနှင့် ကပ်ရပ်ဝိုင်းကို သူတို့အဖွဲ့က
 ချယ်သည်။
 သူမနှင့် ကျောချင်းကပ်ရုံမှာ ရဲခေါင်ယံက ဝင်ထိုင်
 ၏။ သူက ခုံကို သေချာကြည့်ပြီးတော့မှ အားရပါးရ ဝင်ထိုင်
 လိုက်တာပင်။
 သူ ထိုင်ချလိုက်တာက ရုတ်တရက်ကြီး လေဟာနု
 ဖြစ်သွားကာ သူ့တင်ပါးနှင့် မြေပြင်မိတ်ဆက်သွားပြီး လူ
 ပုံပျက်ပန်းပျက် လဲကျသွား၏။

ရယ်သံတွေ ခပ်ဝါးဝါး ထွက်ပေါ်လာသည်။ တစ်ဖက်
 ဝိုင်းက ရယ်သံက အကျယ်ဆုံး။

“ဟင်”

ဟိုငတိမ ရွှေလေပ်ညို။ သင်းလက်ချက်ပဲ ဖြစ်မည်။
 သေချာတာပေါ့။ သူ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်ခုံကို တမင်ဆွဲယူကာ
 သူ့ဖိုင်ကို တင်လိုက်ခြင်းပင်။

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ ရွှေလေပ်ညို”

“တိုက်ဆိုင်သွားတာပါ ရဲခေါင်ယံ။ ဆောရီး ... ဆောရီး”

သူမရဲ့ဆောရီးက ဝမ်းနည်းသံမပေါက်ဘဲ မချိုမချည်
 ဖြစ်နေ၏။

“တောက်”

ကျောင်းထဲက လိုင်ဘရီမှာ စာအုပ်အုပ်ပြီး ပြန်ထွက်
လာကာ ကော်ရစ်ဒါထောင့်မှာထိုင်ရင်း ...

“ဇလပ် ... နင် ကြိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ချယ်လ်ဆီးအသင်း
ခေါင်းဆောင် ဂျန်တယ်ရီလေ”

“တယ်ရီ ... တယ်ရီ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဒဏ်ရာရသွားလို့
လား။ ပွဲပယ်ခံရတာလား၊ ဘယ်ပွဲမှာလဲ။ ငါလည်းမသိ
လိုက်ရပါလား။”

“နင် ထင်ရာတွေ ပြောမှာလား။ ငါ သတင်းပေးရမှာလား။”

“ဟဲ ဟဲ ... ပြောစေ ပြောစေ”

“နင့်တယ်ရီက ဒုဿနသောကြီး”

“ဟင် ... ဘာလို့လဲ။ သူနဲ့ အသင်းတူကစားတဲ့ ဝိန်းဘရစ်ချ်
မိန်းမနဲ့ ဖောက်ပြန်တဲ့ကိစ္စလား။”

“တွေ့လား။ သိရက်သားနဲ့ ငါ့ကို ပြန်ဖောက်တယ်”

“ငါလည်း ဂျာနယ်ဖတ်ပြီးပြီနော်။ နင်က ဆရာကြီးလာ
လုပ်လို့ ငြိမ်နေပေးရသေး”

“အဲလို ဒုဿနသောကို နင် ကြိုက်သေးလား”

“အေး ... မကြိုက်တော့ဘူး။ သူ့သတင်းက ရွံစရာကောင်း
တယ်ဟ။ ဒါက သူတို့နိုင်ငံဖြစ်နေကျကိစ္စမျိုး ဆိုပေမယ့်
Celebrity တစ်ယောက် အဲလိုဖြစ်တာကျတော့ ရုပ်ဆိုးတာ
ပေါ့။ ဦးတော့ ငါတို့နိုင်ငံ ငါတို့လူမျိုးရဲ့ စည်းကမ်းအရ

ကြည့်ရင် အဲဒီကိစ္စက သိပ်ရုပ်ဆိုးတာပဲ”

“အေးနော် ... ဝိန်းဘရစ်ချ် သနားပါတယ်”

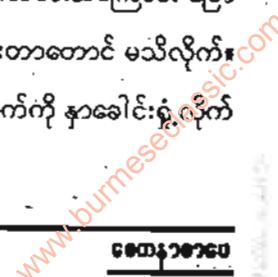
“အဲမယ် ... အခု သူကလည်း မော်ဒယ်လ်တစ်ယောက်
နဲ့ တွဲနေပါပြီ”

“သူတို့ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ သူတို့ကတော့ ဟုတ်နေတာပဲနော်”

သူတို့နှစ်ယောက် ဘောလုံးသမားအကြောင်း ပြော
နေတုန်း ဘေးက ရဲခေါင်ယံတို့ ဖြတ်သွားတာတောင် မသိလိုက်။

ရဲခေါင်က သူမတို့နှစ်ယောက်ကို နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်

ပြီး ...

“ဘယ်လိုဟာတွေမှန်း မသိဘူး။ ပြောလိုက်ရင် ဘောလုံးပွဲနဲ့ လက်တွေ့ပွဲအကြောင်းပဲ”

“သူတို့ဝါသနာကိုးကွ”

“တော်စမ်းပါကွာ။ ပုံစံတွေကိုက ယောက်ျားလုံးလိုလို ပုံဖမ်းထားပြီး မျက်နှာက အမြဲပြောင်သလင်းခါနေတယ်။ မိန်းမဆိုတာ သနပ်ခါးဖြစ်ဖြစ် နည်းနည်းတော့လိမ်းသင့်တယ်ကွ။ ငါ့အဘွားဆို အမြဲသနပ်ခါးအဖွေးထားပဲ။ သနပ်ခါးမလိမ်းတဲ့မိန်းမက အပူရပ်နဲ့ တူတယ်။”

“မင်းကလည်းကွာ။ ဒီခေတ်မှာ သနပ်ခါးပိန်းကြားနဲ့ ကျောင်သူဆိုတာ တိုက်ဂေါတွေမှပဲ တွေ့ရတော့တာ၊ ခုခေတ်မိန်းကလေးတွေဆိုတာ လိမ်းထားမှန်း မသိသာအောင် လိမ်းတာကွ။ နို့ရည်ဆိုလား တင်နာဆိုလား”

“တင်နာတော့ လိမ်းလို့ရမလားကွ”

“မသိဘူး၊ ငါ့အစ်မပြောတာ ကြားဖူးတာ”

“ဟုတ်တယ် ရဲခေါင်၊ ဒီကောင်ပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ အသားအရေလှတဲ့ မိန်းကလေးတွေက သနပ်ခါးတို့ မိတ်ကပ်တို့ကို အများကြီး မလိမ်းကြတော့ဘူးကွာ။ သူတို့အလှကို Natural အတိုင်း ပြချင်ကြတာ”

“ဟုတ်တယ်ကွ။ ဝေးဝေးမကြည့်နဲ့။ ကွင်းနဲ့ ရွှေလေပ်ညိုကိုပဲကြည့်။ ကွင်းက ပြင်ထားလွန်းလို့ လှပမယ့် သူ့အလှက ပူလောင်တယ်။ ဟိုနေ့က အတန်းထဲမှာ ကွင်းနဲ့ ရွှေလေပ်ညို ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထိုင်နေတာ။ ရင်ထဲကို အေးမြစေတာက ရွှေလေပ်ညိုရဲ့အလှပဲ”

“မေထိုက်တန်လေးကလည်း မိုက်တယ်နော်”

“တော်ပါကွာ၊ မင်းတို့ကသာ သည်းသည်းလှုပ်နေတာ ငါကတော့ ရွှေလေပ်ညိုကို ကြည့်လို့ကို မရဘူး”

“အဲဒါ အစပဲ ရဲခေါင်။ အဲဒီက စတာပဲ”

“ဘာစတာလဲ”

“အချစ်လေ။ အချစ်ရဲ့အစ ကြည့်မရခြင်းကတဲ့။ မင်းမကြားဖူးဘူးလား”

“တော်စမ်းပါကွာ။ ဒီမှာ မင်းတို့မသေမချင်းမှတ်။ ငါကြည့်လို့မရဆုံး ရွှေလေပ်ညိုဟာ ဘယ်တော့မှ ငါ့ချစ်သူ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သဘောပေါက်”

“ရဲခေါင် ... ရဲခေါင် ... အပြောမကြီးနဲ့ သူငယ်ချင်း။ ဖိုနဲ့မဆိုတာ မမြင်နိုင်တဲ့ ဆွဲငင်အားတွေရှိတယ်ကွ။ ပြီးတော့ ဆန့်ကျင်ဘက် ‘မ’က လှလှပပ ချောချောလေးဆိုတော့

မြန်းခနဲ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကြားထဲကို ဆွဲငင်အားတစ်ခု
မသက်ရောက်လာနိုင်ဘူးလို့ မင်း အာမ,မခံနိုင်ပါဘူးကွာ။
ဟား ဟား”

အားလုံး ဝိုင်းရယ်လိုက်သံက သူ့ကို စိန်ခေါ်လိုက်

သလို။

ကိုတေးဟာ ထိုက်တန်နဲ့ ဇလပ် ကြည့်သမျှဘောလုံး
ပွဲတွေ၊ လက်စွဲပွဲတွေတိုင်းမှာ ဒိုင်လျှိုလေး လိုက်စောင့်ပေးလေ့
ရှိတယ်။

ဒိုင်လျှိုဆိုတာက ဇလပ်မသိအောင် မနီးမဝေးက
နေပြီး စောင့်ပေးတာမျိုးကို ပြောတာလေ။

တစ်ခါတလေ ညဘက်နှစ်နာရီခွဲလောက်လာတဲ့
ပရီးမီးယားလိဂ်ပွဲကို ထိုက်တန် ကြည့်နေချိန် ကိုတေးကလည်း
သူ့အိမ်က တီဗီရှေ့မှာ ထိုင်ကြည့်ရင်း ထိုက်တန်ကြိုက်တဲ့အသင်း
ကို ထိုက်တန်နဲ့အတူ လိုက်အားပေးတတ်သေးတယ်။

ပြီးရင် ဘောလုံးပွဲအကြောင်း ဖုန်းထဲမှာ ဆက်ပြော
ကြတယ်။ မိုးလင်းတဲ့အထိပဲ။

ညနှစ်နာရီခွဲပွဲလို ညဉ့်နက်ပွဲတွေကြည့်မယ်ဆိုရင်
ညဦးပိုင်းတည်းက အိပ်ထားကြတာလေ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုတေးက ထိုက်တန်ကို ဖမ်းစား
ပြုလာသည်။

ဒါပေမဲ့ ထိုက်တန်ကတော့ ကိုယ့်ရင်ခုန်သံကို ကိုယ်
မယုံကြည်။

လေပဲက ကိုဒီဇင်ဘာကို စွဲလမ်းသလို ဆက်ကျော်
သက်တို့ရဲ့ လျှပ်ပြေးရင်ခုန်သံမျိုးဖြစ်မှာ ကြောက်သည်။

ထိုက်တန် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသေချာသေး။

ကိုတေးကတော့ စိတ်ရှည်ရှာပါသည်။ ဖုန်းပြောတိုင်း
အဖြေတောင်းတတ်ပေမယ့် စဉ်းစားပါရစေဦးဟူသော ထိုက်တန်
၏ လက်သုံးစကားကို စောဒကမတက်ရှာ။

တစ်ခါတစ်ရံ ထိုက်တန်က မေးရမလားလို့ စိတ်
ဆိုးတတ်သေးတာ။

“ဘာလို့ အမြဲမေးနေတာလဲ”

“ချစ်လို့ ... ပြီးတော့ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အဖြေကို လိုချင်
လို့”

နေ့စဉ် ကိုတေးနဲ့ ဖုန်းပြောနေကျ ဖြစ်သွားတော့
ဖုန်းမပြောလိုက်ရတဲ့ တစ်ရက်မှာ ထိုက်တန် တော်တော်လွမ်းသွား
သည်။

ထိုနေ့က ထိုက်တန် ဖုန်းဘောင်သွင်းတာ နောက်
ထူးလို့ ဖုန်းဖြတ်ခံသားရတာ။ ကိုတေးက ဖုန်းကို အကြိမ်ကြိမ်
ခေါ်သော်လည်း ခေါ်မရ။ ထိုက်တန်ကလည်း ကိုယ့်ဖုန်းကိုဖြတ်
ထားမှန်း မသိဘဲ ကိုတေး ဖုန်းမခေါ်ဘူးထင်ကာ စိတ်ဆိုးနေခဲ့
တာ။

ထိုက်တန်က ကိုတေးကို ဘယ်တော့မှ ဖုန်းစခေါ်
လေ့မရှိတာကြောင့် ထိုညက ထိုက်တန်နဲ့ ကိုတေး ဖုန်းမပြောရဘူး။

ထိုဖုန်း မပြောလိုက်ရတဲ့ တစ်ညဟာ ကမ္ဘာတစ်ခု
ခြားသွားသလား ထင်ရလောက်အောင် ကိန္နရီလို လွမ်းပြီးသည့်
နောက် ထိုက်တန်ဘဝမှာ ကိုတေး မရှိရင် မဖြစ်ဘူးလို့ သေချာ
သွားခဲ့တာပါ။

စာမေးပွဲမှာ ရဲခေါင်ယံနှင့် ဇလပ်က မျက်စောင်း
 ထိုးနေရာလောက်ကျသည်။
 သူမရှေ့မှာက ရွှေဆု။ စာမေးပွဲဖြေရင်းနှင့် စာလုံး
 ပေါင်းတစ်ခုကို လျှာဖျားတင် မေ့နေသည်။
 ရှေ့က ရွှေဆုကို အခန်းစောင့်ဆရာမ မသိအောင်
 လက်တို့မေးမိသည်။ ရွှေဆု အဖြေက အားရစရာ။
 “ငါ အဲဒီတစ်ပုဒ်လုံးကို မရတာ။ ချွန်နဲ့တဲ့ထဲ ပါသွားလို့ဟ။”
 ခဏနေတော့ ရွှေဆုက သူမနှင့်ယှဉ်လျက် ဖြေနေရ
 သော ရဲခေါင်ယံကို လှမ်းမေးပေးသည်။
 ရဲခေါင်ယံက မေးခွန်းစာရွက် နောက်ကျောမှာ
 ပြန်ရေးပြီး ထောင်ပြသည်။
 အဖြေကို လိုချင်တာက သူမမို့ အသည်းအသန်
 ကြည့်လိုက်မိ၏။

“သိချင်ရင် ငါ့ကို I love U လို့ပြော”

သေစမ်း။ ဒီတစ်လုံး မဖြေလိုက်နိုင်လို့ စာမေးပွဲ
 မကျဘူး။ ကျမယ်ဆိုရင်တောင် နင့်ကို သေတောင်မခေါ်ဘူး။
 ရွှေဆုများ ကြားထဲက ငထွားခါးနား။
 စာမေးပွဲခန်း အပြင်ရောက်မှ ရွှေဆုကို တောင်းပန်
 ရမည်။

ရဲခေါင်ယံ ... ရဲခေါင်ယံ ...
 နင် လုပ်ထားဦးပေါ့ဟာ။

ရဲခေါင်ရယ်၊ ရန်လေးရယ်၊ ကျော်စွာရယ်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရင်း ထွေရာလေးပါး ပြောနေကြတယ်။

“ဟား ... စာမေးပွဲပြီးတော့လည်း စာကျက်စရာမရှိ၊ ပုံဆွဲစရာမရှိနဲ့ ပျင်းစရာကြီးကွ”

“ငါကတော့ မပျင်းဘူး။ စာမေးပွဲပြီးတော့ အချိန်ရသွားပြီရဲခေါင်”

“ဟ ... ရန်လေး၊ တယ်ဟုတ်ပါလား။ ဘယ်ကလဲ။ ငါတို့ကျောင်းကပဲလား”

“နီး ... နီး၊ သူလေးက ငါတို့ရပ်ကွက်ထဲက အဆောင်မှာနေတာ”

“ဪ ... နယ်ကပေါ့”

“ဟုတ်မယ် ထင်တယ်။ စီးတီးမာတ်မှာ အလုပ်လုပ်တယ်ကွ”

“အင်း”

“အဝေးသင်လည်း တက်တယ်။ ပြီးတော့ ငါတို့လမ်းထိပ်က ပညာဒါနဘုန်းကြီးကျောင်းမှာလည်း သင်တန်းတက်သေးတယ်”

“တော်တော့ ရန်လေး။ မင်း အဲဒီကောင်မလေးကို မလိုက်နဲ့တော့။ ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“မင်းပါစပ်ကလည်း ပုပ်စပ်နေတာပဲ ကျော်စွာရာ။ ဖွဟဲ့လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ”

“ဟာ ... ငါ တကယ်ပြောတာ။ မင်းကောင်မလေးလို ကျောင်းတစ်ဖက်၊ အလုပ်တစ်ဖက်၊ သင်တန်းတစ်ဖက်နဲ့ ဗျာများနေရလို့ သူ့ဟာနဲ့သူတောင် အချိန်မရတာ။ ဘယ်လိုလုပ် ရည်းစားထားချိန် ရှိမလဲကွ။ ပြီးတော့ သူ့အခြေအနေကို မင်း စဉ်းစားကြည့်။ ရတဲ့လခလေးနဲ့ အဆောင်စရိတ်၊ စားစရိတ်၊ ကျောင်းစရိတ်တွေကိုတောင် သူ့ခမျာမနည်းခွဲတမ်းချနေရမှာ။ သင်တန်းတက်တာတောင် ပညာဒါနသင်တန်းပဲတက်တာ။ အဲလို ပိုက်ဆံကို ခြစ်ခြုတ်နေရတဲ့ ကောင်မလေး အများစုက ရည်းစားမထားနိုင်ကြဘူးကွ”

“ဘာဆိုလို့လဲ ကျော်စွာရာ”

“ဆိုင်တာပေါ့ကွ။ ရည်းစားထားပြီဆိုရင် ရည်းစားရှေ့မှာ လှလှပပ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကလေး ပြင်ချင်ဆင်ချင် ဝတ်ချင် စားချင်တာပဲကွ။ ပြင်ဖို့ ဆင်ဖို့ ဝတ်ဖို့ စားဖို့ ဆိုတာ ပိုက်ဆံအနည်းနဲ့အများတော့ ကုန်တာပဲ။ အေး ... သူတို့ မှာက ငွေကိုတိုင်းထွာသုံးနေရတော့ ရည်းစားတောင်မထား နိုင်ရှာဘူး။”

“မင်းက သိလှချည်လား ကျော်စွာ”

“သိတာပေါ့ ရဲခေါင်။ ငါ တစ်ခါခံရပြီးပြီကိုး။ ငါ ပထမ နှစ်က အဲလိုကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို လိုက်ဖူးတယ်။ အဲလိုအခြေအနေတွေကြောင့် မရခဲ့ဘူးကွ”

“ဪ ... ဂလိုကိုး။ ကဲ ... ရန်လေး၊ လက်ခံလိုက် လက် ခံလိုက်”

“မင်း ပြောတာ ယေဘုယျဆန်ပါတယ် ကျော်စွာ။ ရည်းစားထားမယ့် မိန်းကလေးလည်း ရှိချင်ရှိနိုင်တာပဲ။ ဥပမာ ... ငါလိုက်မယ့် ကောင်မလေးပေါ့”

“ကံစမ်းမဲ နှိုက်ချင်ရင်တော့နှိုက်။ မင်းကျမှ ကံထူးရင် တော့ မပြောတတ်ဘူးပေါ့ကွ။ ဒါပေမဲ့ အဲလိုအခြေအနေ နဲ့ မိန်းကလေးအများစုက ငါပြောသလိုပဲကွ”

“အေး ... ငါ ကံစမ်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ ကောင်မလေး ကတော့ တော်တော်ချစ်စရာကောင်းတာကွ”

“လိုက်တာတော့ လိုက်ပေါ့ကွ။ ဒါပေမဲ့ ငါ တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ် ရန်လေး”

“ငါ့ကို တားဆီးမယ့် စကားလုံးတွေတော့ မပြောနဲ့ ရဲခေါင်၊ ငါ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ”

“မင်းကို ငါ မတားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းကောင်မလေး အခြေအနေကို မင်းသိတယ်၊ မင်း သူ့ကို တကယ်ချစ်လို့ တစ်သက်လုံး လက်တွဲဖို့ ရည်ရွယ်ရင် ငါ မတားဘူး။ အပျော်တဲ့ချင်တာ ဆိုရင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွ။ ကောင်မ လေး သနားပါတယ်”

“ရဲခေါင် ပြောတာလည်း မှန်တယ် ရန်လေး။ မင်း အဲဒါ တော့ စဉ်းစားသင့်တယ်”

ရဲခေါင်နှင့် ကျော်စွာ ဝိုင်းပြောတော့ ရန်လေး ငြိမ် သွားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ်က အပျော်ငှက်ပစ်ထွက်တယ် ဆိုပေမယ့် ငှက်ကလေးခမျာမှာက တကယ် သေပေးရရှာတာလေ။ နှိပ်ရဲ့အပျော်ရှာမှုဟာ သူတစ်ပါးရဲ့ဘဝတစ်ခုလုံး ပျက်စီးသွား နဲ့ ညီမျှနေရင် အပျော်ရှာသူဘက်က တရားပါ့မလား ? ။

ကျောင်းကားငါးစီးမှာ ရွှေဆုကို သွားအရာ ကျောင်း
ကားပေါ်က ဆင်းလာသော ရဲခေါင်ယံကို တွေ့ရသည်။

ရဲခေါင်ယံကို ကြည့်ရတာ တအားကြီး ရေလျှံမယံ
ပုံစံမျိုး မဟုတ်ပါ။

အရမ်းနွမ်းဖတ်တာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘဲ သာမန်
လူတန်းစားလောက်ပဲဆိုတာ သိသာနေသည်။

ထိုနေ့က အတန်းထဲမှာ ဆရာတစ်ယောက်နဲ့ တစ်
ယောက် ချိန်းတဲ့အချိန်ပေါ့။

လေပ်က တမင်ပင် ...

“ရွှေဆု ... ငါက ကျောင်းပြီးရင် ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်
ငန်း လုပ်မယ်လို့ စဉ်းစားထားတယ်။ အိမ်အလှဆင်လုပ်
ငန်းလေးရောပေါ့ဟာ”

“ဟယ် ... အဲဒါဆိုရင် နင့်အလုပ်မှာ ငါ့ကို လစာကောင်း
ကောင်းနဲ့ အလုပ်ခန့်။ ငါ့မှာက အလုပ်လုပ်ဖို့ အရင်းအနှီး
မရှိဘူးဟဲ့”

“အေး ... အဲဒါဆို ငါ နင့်ကို အလုပ်ခန့်မယ်။ အင်း ...
ငါက ပုံဆွဲတာ သိပ်မတော်ဘူးဆိုတော့ ပုံဆွဲတော်တဲ့သူ
တစ်ယောက်လောက်တော့ Assistant ခန့်မှ ဖြစ်မှာဟ”

ထိုစကားကိုတော့ ရဲခေါင်ကို ညစ်ကျယ်ကျယ်လှမ်း

ကြည့်ပြီး ပြောပစ်လိုက်သည်။

“တောက် ... ဒီမိန်းမတော့ကွာ”

အရေးထဲ ရန်လေးကတစ်မျိုး။

“ရဲခေါင် ... မင်းကို လက်ထောက်ခန့်ချင်တာလား မသိ
ဘူး ... အဟီး”

မကြည့်ရက်သော ဖေဖေက ...

“ငါ့သမီးလေး သနားပါတယ်ကွာ။ လာဟေ့ ငါတို့သား အဖအပြင်မှာ သွားကြည့်ကြမယ်”

“ဟေ့ ... ဒါမှ တို့ဖေဖေကွ”

“အစ်ကို ... ရှင်သမီး ရောင့်တက်အောင် အားပေးအား မြှောက်လုပ်နေတာလား။ မိန်းကလေးနဲ့ ဘောလုံးပွဲ ဘာ ဆိုင်လို့တုန်း”

“ငါလည်း ကြည့်ချင်လို့ကွ။ ငါ သွားကြည့်မှာမို့လို့ ခေါ် သွားတာပါကွာ”

“ရှင် ကျပ်ကျပ် အလိုလိုက်။ ရှင်သမီး တစ်သက်လုံး ယောက်ျားလုံး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ် ... ဟွန်း”

မေမေ ပွားနေတာကို လျစ်လျူရှုကာ ...

“လာပါ ဖေကြီးရာ၊ သွားရအောင် ပွဲကစနေပြီ၊ ခြောက်... ထိုက်တန်ကို ဝင်ခေါ်လိုက်ဦးမယ်နော် ဖေကြီး”

“အေး ... အေး ... ခေါ်”

“ဟင်း ... ထိုက်တန်ကိုဝင်ခေါ်ရင်၊ မမိုးနဲ့ရှင် တွေ့လိမ့် မယ်နော် အစ်ကို”

“အေး ... တွေ့တာပေါ့ကွာ၊ ဟဲ ဟဲ”

ဒီနှစ်အကယ်ဒမီပေးပွဲက မန်ယူပွဲနှင့် ထိုက်နေတာ မို့အိမ်မှာ ဇလပ်နှင့် မေမေတိုက်ပွဲဝင်နေသည်။ ဖေဖေကပါ ဇလပ်ဘက်ကို ပါတာမို့ နှစ်မဲတစ်မဲ မဲသာနေ၏။

သို့သော် မေမေကတော့ ခပ်တည်တည်ပင် အကယ် ဒမီပေးပွဲဖွင့်ပြီး Remote ကို ကိုင်ထားတာမို့ ဇလပ်ဘာမှမကြည့်ရဲ ထိုက်တန်ဆီ ဖုန်းလှမ်းခေါ်ကာ ...

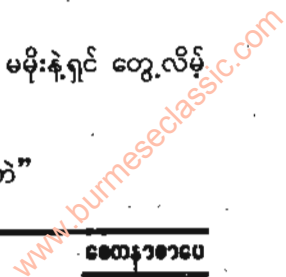
“ထိုက်တန် အိမ်မှာ မေမေ မောင်ပိုင်စီးထားလို့ ငါ မန်ယူပွဲ မကြည့်ရဘူး၊ နင်ရော”

“အနတ်လက္ခဏာပဲဟေ့။ အိမ်မှာလည်း မေမေက အကယ် ဒမီပွဲ ကြည့်နေတာပဲ။ ငါတို့ကပ်လို့တောင် မရဘူး။ နာ တာပဲဟာ။ မန်ယူနဲ့ ဘိုင်ယန်ပွဲဟာ”

“အေးလေ”

နှစ်ယောက်သား စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ မအေးတွေ

ကို ကြည့်နေကြသည်။

ဖေဖေက တော်တော်သဘောကောင်းတာပဲဟု တွေး
မိသည်။

ထိုက်တန်ကိုတော့ မုန့်သွားစားမလို့ဟု ပြောကာ
ခေါ်တော့ ကြီးမိုးနှင့် ဖေဖေ မတွေ့ရတော့ဘဲ ဖေဖေပါသဖြင့်
အစစ်အဆေး အမေးအမြန်းမရှိ ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

ထိုညက ဖေဖေက စားသောက်ဆိုင်မှာ စားချင်တာ
မှန်သမျှလည်း ကျွေးသေးသည်။

ဘောလုံးပွဲဖွင့်ထားတာမို့ ဆိုင်ထဲမှာ ယောက်ျား
အများစုသာရှိသည်။

သို့သော် ထိုယောက်ျားတွေရဲ့ အသံကို ဖုံးလွှမ်းကာ
ထိုက်တန်နှင့် ဇလပ်အသံမှာ ညံနေသည်။

အရေးထဲ ထိုက်တန်ကို ကိုတေးက ဖုန်းဆက်နေ
သေးသည်။

“ဟဲ့လို ... နောက်မှ ပြန်ဆက်လိုက်မယ် ကိုတေး”
ဇလပ်က ဘောလုံးပွဲကို မဲနေသဖြင့် စိတ်မဝင်စား

၍ တော်သေးသည်။
လေးလေးကလည်း ဘာသိဘာသာမို့လို့ တော်သေး။

“ဟာ ... သွားပြီ”

ဇလပ် အော်လိုက်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဘိုင်ယန်
မြူးနစ်အသင်းက မန်ယူကို တစ်ဂိုးစသွင်းသွားပြီ။

မန်ယူဘက်က အားပေးသူတွေမို့ မန်ယူအသွင်းခံရ
တော့ စားစရာတွေတောင် ဆက်မစားနိုင်။

ပွဲပြီးတော့ မန်ယူ ရှုံးသည်။
“ကွာ ... ဘာဘာတော့ အသုံးမကျလို့ လွတ်သွားတဲ့
ဂိုးတွေ အများကြီး။ မရှုံးသင့်ဘဲ ရှုံးတာကွာ”

သူတို့နှစ်ယောက် တွတ်ထိုးနေတာကို ဖေဖေကပြုံး
မိ ...

“ကဲ ... ကဲ ... စားစရာ ရှိတာတော့ စားကြဦး”
“စားတောင် မစားချင်တော့ဘူး ဖေဖေရာ။ ရွန်းနီက နာ
သွားသေးတယ်”

“ဟား ဟား ... ငါ့သမီးတွေကတော့ စံပဲကွာ။ တကယ်
ဘောလုံးသရဲတွေပဲ။ ကဲ ... စား စား ညဉ့်နက်သွားရင်
မေ့မေ့ စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်”

ထိုက်တန်က အိမ်ရောက်မှ ကိုတေးဆီ ဖုန်းဆက်
အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရသည်။

မန်ယူ ရှုံးလို့ စိတ်ညစ်သည်ကွယ်။

♥ ❀ ♥

နောက်တစ်နေ့မနက် ကျောင်းရောက်တော့ ကျောင်း
သူအများစုက အကယ်ဒမီပေးပွဲအကြောင်း ပြောနေကြတယ်။

“ငါက အေးမြတ်သူဝတ်တဲ့ ဝတ်စုံလေးကို အရမ်းကြိုက်
တာပဲ”

“ချစ်သူဝေကလည်း ဝတ်လာတာ ချစ်စရာလေးနော်၊
ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်လေး”

စသဖြင့် ဘယ်မင်းသမီးက ဘယ်သို့၊ ဘယ်မင်းသား
ကဖြင့် ဘယ်လိုနှင့် ဝေဖန်ရေးနှင့် လေကန်ရေးလုပ်နေကြသည်။

ရွှေဆုကလည်း ...

“ငါကတော့ ဟိန်းဝေယံလေးပဲ ကြိုက်တယ်”

“ဟင်း ... နင်က ဟိန်းဝေယံ ဘယ်လိုနေနေ ကြိုက်နေ
တာကိုး”

“ဇလပ်ရော”

“အဟီး ... ငါ ဘာမှမသိလိုက်ဘူး။ ညက ငါနဲ့ထိုက်တန်
က မန်ယူပွဲ သွားကြည့်တာဟာ၊ မန်ယူရုံးလို့ ညစ်လာတာ”

“နင်တို့ကတော့ ဒါပဲ။ ငါကတော့ ဗီလိန်မြကြီး အကယ်
ဒမီရတာ မကျေနပ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း အဲဒီမြကြီးကို သိပ်
ရွံတာပဲ”

ဇလပ်က နားစွန်နားဖျားကြားပြီး ...

“ဘာ ... ဘယ်သူ အကယ်ဒမီရတာ”

“ဗီလိန်လုပ်တဲ့ မြကြီးလေဟာ။ နှာခေါင်းရဲ့ရဲ့နဲ့ မျက်နှာ
မှာ ကျောက်ပေါက်မာတွေနဲ့လေ။ သူ သရုပ်ဆောင်လိုက်
ရင် သူများမယား ပြစ်မှားတာတို့။ သူများသမီးပျိုလေး
တွေ စော်ကားတာတို့ များတယ်လေ”

“ငါ သိတယ်၊ သူက အကယ်ဒမီရတယ်၊ မတန်လိုက်
တာဟယ်”

တစ်ယောက်ကတော့ ဖြေပြောလေး ထပြောရှာ
သည်။

“သရုပ်ဆောင်တာလေဟယ်၊ သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ်တူရတာ
ပဲပေါ့။ ဇာတ်ပို့ဆိုတာကတော့ ဒီလိုပဲဟာ၊ ကျရာနေ့ရောက်
ပို့ရတာပဲ”

“ပို့ပဲ ပို့နိုင်လွန်းပါတယ်ဟယ်။ သူက ဒီအခန်းတွေချည်းပဲ သရုပ်ဆောင်တာ များပါတယ်”

သူတို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေတုန်း ရဲခေါင် ယံက အနားက ဖြတ်သွားသည်။ ဇလပ်ကတော့ ရဲခေါင်ယံ ရောက်လာမှ တမင်မျက်နှာလွှဲကာ ...

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ဟာ ငါကတော့ ဗီလိန်မြကြီးကို မုန်းတယ်၊ သိပ်ရှုံ့ဖို့ကောင်းတာပဲ”

“တောက်”

ရဲခေါင်ယံက တက်ခေါက်ကာ ခပ်စူးစူးတစ်ချက် ကြည့်သွားသည်။

“ဟဲ့ ... ဇလပ်၊ ရဲခေါင် အနားရောက်မှ နင် အဲလိုပြောလိုက်တော့ သူ့ကို စောင်းပြောတယ် ထင်သွားလား မသိဘူး”

“စောင်းပြောတာပဲကို၊ ဟာဟာ ... ထင်ပစေပေါ့”

“ဇလပ် ... နင် ရဲခေါင်ကို ဘာလို့ အဲလောက် အမြင်ကတ်နေတာလဲ”

“ရောင်ပြန်ဟပ်တာ နေမှာပေါ့၊ သူကလည်း ငါ့ကိုကြည့်ရတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဟဲ့ ... နင်တို့နှစ်ယောက်ကလေး ချင်းစိမ်းနဲ့ မိသလင်လို သူကြင်မှ ကိုယ်ကြင်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“အဲမယ် ... မကြင်နိုင်ပါဘူး၊ အဲလိုကို မနှိုင်းနဲ့သိလား၊ ငါ့သမိုင်းမှာ ရဲခေါင်ယံ ဆိုတဲ့ ကျောက်စာဟာ ဘယ်ကဏ္ဍမှာမှ ပါမှာမဟုတ်ဘူး သိလား”

“အပြောမကြီးနဲ့ မရွေ့ဇလပ်ညို၊ တော်ကြာ First year လေးတွေလို ကိုကိုခေါင် ... ကိုကိုခေါင် ဖြစ်နေဦးမယ်”

“ပုပ်လိုက်တဲ့ နင်ပါးစပ်ကြီးကို Oral-B နဲ့တိုက်ပစ်လိုက်စမ်း မိရွေ့ဆု၊ တော်ပြီ အဲဒီကောင်အကြောင်း ဒီလောက် ပြောမိတာတောင် ပါးစပ်သနတယ်၊ ကဲ ... ဆက်ပြောပါဦး၊ မနေ့ညက အကယ်ဒမီပွဲအကြောင်း”

“ဝိုင်းစုလေးက ...”

ဘယ်သူကဘာ။ မင်းသမီးတွေက အခြောက်တွေ နဲ့တွဲပြီး ပွဲတက်လာတာ။ မင်းသားတွေကတော့ သူတို့ဇနီးတွေ ခေါ်လာတာ။ ခပ်ရှုပ်ရှုပ် နာမည်ထွက်နေတဲ့ ဟိုမင်းသားကတော့ ဇနီးကို ခေါ်မလာတာ စသဖြင့် အကယ်ဒမီးပွဲမကြည့်သေးဘဲ ဇလပ်တောင် အကယ်ဒမီးပွဲအကြောင်း စောင့်စွာ သိလိုက်ရသည်။

မနက်လေးနာရီပဲ ရှိသေးသည်။ ထိုက်တန်ရဲ့ဖုန်းလေးက ဆူညံစွာ အသံပေးလာသည်။

အသံကြားရုံဖြင့် ကိုတေးဆီက ခေါ်တာမှန်းသိသည်။

Ring tone ကို ခွဲထားတာကိုး။

အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ဟယ်လိုလိုက်တော့ ...

“ဟိတ် ... ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေး။ အိပ်ရေးပျက်သွားပြီလား”

“အာ ... ကိုတေး၊ ဘာလဲကွာ”

“ဒီနေ့ ကိုယ့်မွေးနေ့ကွ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုမွေးတာက သုံးနာရီလေးဆယ့်ငါးမိနစ်ဆိုတော့ အဲဒီအချိန်တိတိထပြီး မွေးသမိခင်နဲ့ မွေးသဖခင်ကို ရည်မှတ်ကန်တော့၊ ဘုရားရှိခိုးပြီး ချစ်တဲ့ကောင်မလေးဆီ ဖုန်းဆက်ချင်စိတ်က တားမနိုင် ဆီးမရ ဖြစ်လာတာနဲ့ ဆက်လိုက်တာ”

“အွန်း ... Happy Birthday နော်၊ ဒါပဲမို့လား၊ ထိုက်တန် ဖုန်းချင်လိုက်တော့မယ်နော်”

“ဟာ ... နေပါဦး”

“မရတော့ဘူး ကိုတေးရာ၊ ထိုက်တန် အိပ်ချင်နေပြီ”

“မရက်စက်ကြေးကွာ၊ ကိုယ့်မှာ ဖုန်းဆက်တဲ့ကိစ္စကိုတောင် မပြောရသေးဘူး”

“ကဲ ... ပြော ပြော၊ မပြီးတော့ဘူး၊ တစ်ခါတည်း စိတ်တိုလာပြီ”

“မွေးနေ့ရှင်ကို စိတ်မတိုကောင်းဘူးလေ၊ ထိုက်တန် ကိုယ့်ကို မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးရမယ်နော်”

“အင်း ... ပေးပါမယ်”

“တကယ်လား ... ဘာပေးမှာလဲ”

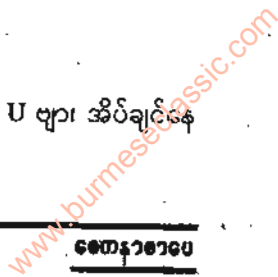
“ပေးမယ် ... ပေးမယ်၊ ရရင် ပြီးရောပေါ့”

“မပြီးဘူး၊ ကိုယ်လိုချင်တာ ပေးရမယ်”

“အင်း ... အင်း”

“တကယ်နော်”

“အင်း ... မနက်ကျမှတွေ့မယ်၊ See U ဗျာ၊ အိပ်ချင်နေပြီ”

အိပ်ချင်နေပြီပို့ မြန်မြန်အင်းကာ ဖုန်းချလိုက်၏။
 တစ်ဖက်မှာ တေးကတော့ အပျော်ကြီး ဖျော်နေ၏။
 မနက်ကျတော့ ကိုဒီကို ခပ်တည်တည်နှင့် ထိုင်ကန်
 တော့ပစ်လိုက်သည်။

“ဟာ ... ကိုတေး၊ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဒီနေ့ ကျွန်တော့်မွေးနေ့လေ။ မိဘတွေ မရှိမှတော့ ကိုဒီ
 ကို မိဘအမှတ်နဲ့ ကန်တော့ရတာပေါ့”

“ဟာကွာ၊ မင်း တစ်နှစ်မှ မကန်တော့ခဲ့ဘဲ ဘာအလွှဲထ
 တာလဲ”

“ဆုမပေးဘဲ ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“မင်း မရိုးသားဘူး ကိုတေး။ အကြံအစည်တစ်ခုခုတော့
 ရှိရမယ်”

“ရော် ... ကန်တော့တာတောင် တလွဲထင်ခံရပါလား။ ငါ
 အဲလိုထင်နေမှတော့ မထူးပါဘူး။ ဘိုင်ပြတ်နေသခိုက်နို့
 ငွေရေးကြေးရေးလေး မ၊ စလိုက်ပါဦး။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့
 လိမ့်မလို့”

“ဟင်း ... ငါ ထင်သားပဲ။ ရိုးရိုးသားသား တောင်းလည်း
 ရပါတယ်ကွ”

“သြော် ... ကန်တော့ချင်လို့ပါဆို”

“ကဲပါ ... ရော့ ... ရော့”

“တစ်သိန်း ... ဒီတစ်သိန်း ဘာလုပ်ရမလဲ၊ နံတောင်မဆွတ်
 ဘူး”

“ဟာ ... မင်း ဘာတွေသုံးမှာမို့လို့လဲ၊ ပိုက်ဆံရှာရတာ
 မလွယ်ဘူးနော်”

“ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းက သုံးဖူးလို့လဲ ကိုဒီရာ၊ ဒီတစ်ခါ
 သုံးစရာရှိလို့ တောင်းနေတာ”

“ဘယ်လောက် ယူမှာလဲ”

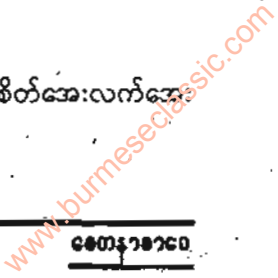
“မများပါဘူး၊ ငါးပုံးထဲ”

“မင်းကြီးတော်၊ ငါးပုံးက မများဘူးလား”

“သုံးစရာရှိလို့ပါဆို”

“ရော့ ... ရော့ ... ငွေဆိုတာ သုံးတော့သာလွယ်တာ၊ ရှာ
 ရတာ ဘယ် ...”

“ဟိုး ... ဟိုး ... ကိုဒီ၊ တစ်ခါတလေ စိတ်အေးလက်အေး
 သုံးပါရစေဗျာ၊ Move ပြီဗျို့။”

ကားသောကောက်ကိုင် ပြေးထွက်သွားသော ညီဖြစ်
သူ့ကိုကြည့်ကာ ဒီဇင်ဘာ ပြီးပြီးကြီး ကျန်ခဲ့၏။ ကားပေါ်ရောက်
တော့ လှမ်းအော်သွားသေးသည်။

“လူပျိုကြီးတွေရဲ့ ရစ်သမ်တွေကို ခံနိုင်ရည်မရှိသေးဘူး
ဗျို့။”

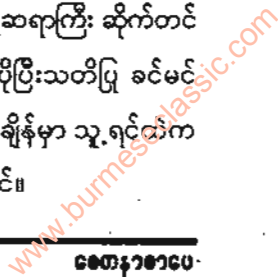
မဟာဋ္ဌာနီး ဆိုတဲ့ ဆိုင်ကလေးဟာ လှပကာ ချစ်
ဖွယ်လေးနဲ့ အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်သည့် ဆိုင်လေးပါ။

ဒင်းဆမ်းတွေ အားပါးတရ စားနေသော ကောင်မ
လေးကလည်း ချစ်စရာ ကောင်းတာပဲ။

ဆံပင်တိုအုပ်အုပ် မျက်နှာနုဖောင်းဖောင်းကလေး
ဟာ သူ့မျက်လုံးထဲမှာတော့ ကလေးပီစိလေးလို ချစ်စရာကောင်း
နေပါသည်။

ပါးဖောင်းဖောင်းတွေကို သူ မနမ်းချင်ဘူး။ မနာကျင်
အောင် ချစ်စနိုးနဲ့ ကိုက်ပစ်ချင်တဲ့အထိ အသည်းယားနေမိသည်။

ပလာဇာမှာ စတွေ့ကတည်းက ဆရာကြီး ဆိုက်တင်
ခမ်းတတ်တဲ့ ဇလပ်ထက် ထိုက်တန်ကို သူ ပိုပြီးသတိပြု ခင်မင်
ခဲ့မိကာ သူမတို့နဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားချိန်မှာ သူ့ရင်ထဲက
အချစ်တွေ ရုတ်တရက် မွှေးဖွားလာခဲ့တာပင်။

ထိုက်တန်နှင့် သူ့ကို ပြန်လည်ဆုံစည်းစေခဲ့တာတော့ ကံကြမ္မာက ပြန်ပေးတဲ့လက်ဆောင်လို့ သူ ယူဆသည်။
ပြီးတော့ သူ့နဲ့ထိုက်တန် ဖူးစာပါလို့ ပြန်ဆုံခွင့်တော့ဟု ခံယူကာ ...

“ကိုတေး ... ဘာတွေ့ ဝိုင်နေတာလဲ”

သူ့မြင်ကွင်းရှေ့မှာ လက်ဝါးလေးဖြန့် ဘယ်ညာယိမ်းပြီး ခေါ်တော့မှ သူ အသိတွေ အတွေးတွင်းထဲက ပြန်နုထွက်လာသည်။

“ဪ ... ထိုက်တန်ကို တစ်စထက်တစ်စ ပိုပြီးချစ်လာမိတာကို ပြန်တွေးနေတာ”

ထိုက်တန်က ကော်ပြန်တင်ဖတ်ကို ကိုက်နေရင်း

“ကိုတေးကလည်း၊ ဒါပဲပြောနေတာပဲ”

“ချစ်တာကိုးဗျ”

“ကဲ ... ရော၊ ကိုတေးဖို့ မွေးနေ့လက်ဆောင်။ ဘယ်လဲ မွေးနေ့ရှင်မှန်း မသိဘူး။ မွေးနေ့လက်ဆောင်တောင်းတယ်”

“ဟာ ... ဘာကြီးလဲ”

“သိချင် ဖွင့်ကြည့်”

“မလိုချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ်လိုချင်တာ ပေးမယ်ဆို”

“ဟင် ... ကိုတေးက ဘာလိုချင်တာလဲ၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ ပိုက်ဆံနှစ်ခါကုန်တော့မယ်၊ မရဘူးကွာ၊ ဒါပဲယူ၊ ကိုတေးကြိုက်မှာပါ၊ ဖွင့်ကြည့်ပါဦး”

“ဒီလို လူလည်ကျလို့ ရကြေးလား”

“ဘာလဲ”

“ကိုယ် လိုချင်တာက ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အဖြေလက်ဆောင်ပဲ”

“ဟာ”

“ဟိတ် ... ပေးမယ်လို့ ပြောထားတယ်နော်”

“ဘာလဲ၊ ဘယ်တုန်းက ပြောလို့လဲ”

“ဖုန်းထဲမှာ”

“ဟာ ... မသိတော့ဘူး၊ အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ ပြောလိုက်တာထင်တယ်၊ မမှတ်မိတော့ဘူး”

“မရဘူးကွာ”

“ကိုတေး”

“ကိုယ့်မွေးနေ့မှာ ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာမယ့် လက်ဆောင်မပေးနိုင်ဘူးလား ? ”

“ထိုက်တန်က ငယ်သေးတယ်”

“တက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသူက ငယ်သေးလို့လား”

“ဟို ... ထိုက်တန် ကြောက်တယ်”

“ကိုယ်က ကြောက်စရာကောင်းလို့လား”

ထိုက်တန်ရဲ့စတော်ဘယ်ရီရောင် မျက်နှာကလေးက သူ့ကိုရင်မဆိုင်ဘဲ ခပ်လွဲလွဲနှင့် ...။

ထိုအရှက်သည်းပုံလေးက သူ့ရင်မှာ ဂန္ဓဝင်ရုပ်ရှင် ပြကွက်တစ်ခုလို မော်ကွန်းတင်နေမှာ သေချာသည်။

မဟာဌာနီးက ဖွင့်ထားတဲ့ ပြင်သစ်တေးသွားလေးက လွဲရင် သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ တိတ်ဆိတ်လို့။

တေးကမ္ဘာက တူတစ်ခုကိုကောက်ပြီး ဒင်ဆမ်းတစ်ဖတ် တူနှင့်ညှပ်ကာ သူမရဲ့နှင်းဆီရောင်နှုတ်ခမ်းငုံထက်သို့ -

“ကိုယ့်ကိုချစ်ရင် စားလိုက်နော်”

အဲဒီလိုနဲ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ လှပတဲ့ အချစ်တစ်ခု ဖွားခဲ့ပေါ့။

ကိုတေးနှင့် ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီးမှ လောကကြီးက ဝိသာယာလာသလို ဘဝတစ်ခုလုံး ပိုပြီးအဓိပ္ပာယ်ပြည့်စုံလာတယ်လို့ ထင်မိတာ မှားလားဟင်။

အချစ်ဆိုတာ ကိုတေးနှင့် သူမအတွက်တော့ သာယာချမ်းမြေ့စရာ နာမ်စားတစ်ခုပါ။

သူမအပေါ် ကလေးပေါက်စလေးလို ချစ်ရှာတဲ့ ဟိုတေးဟာ သူမပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေလို ယောက်ျားလုံးတစ်ယောက်လို မဆက်ဆံဖူးဘူး။

သူမပြောတဲ့ စကားလုံးတိုင်းကို အပြစ်မတင်ဘဲ စာလေးတနက် နားထောင်တတ်တာလည်း ကိုတေးပဲ။

“ရှောပင်တွေ အဝတ်များတဲ့ ကိုယ့်ငယ်လေးကို လုံချည်ဝတ်ပါလို့ ကိုယ် မတိုက်တွန်းတာဟာ ငယ်လေးကို ချစ်လို့နော်”

“ငယ်လေး ဘယ်လိုပဲ ဝတ်စားနေထိုင်သည်ဖြစ်ပါစေ၊
ငယ်လေးဟာ တန်ဖိုးရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ
ကိုတေး နားလည်တယ်”

ကိုတေးနဲ့ သူမကြားမှာ နားလည်မှုတွေအပြည့်။
သူမကတော့ သူမကိုယ်သူမ ကံကောင်းတယ်ဟု ယုံကြည်ခဲ့ပြီး
ကိုတေးနဲ့ သူမအကြောင်းကို ဇလပ်ကို ပေးမသိဖြစ်ခဲ့တာဟာ
ကိုတေးဟာ ကိုဒီဇင်ဘာ့ညီ ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

သူမ ဇလပ်ကို ပြောချင်စိတ် လုံးဝမရှိသဖြင့်
တမင်မဲ့ထားခဲ့တာပါ။

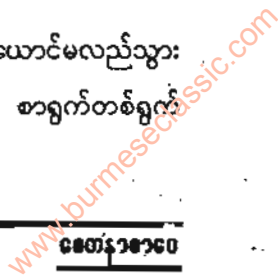
လက်ထဲမှာရှိတဲ့ ကျောင်းသားကတ်ကလေးကို ကြည့်
ပြီး ရဲခေါင်ယံ ပြုံးလိုက်သည်။

အင်မတန် နမောနမဲ့ နိုင်လှသည့် ငတီမ။ ခုတော့
အဖဲ့ခံရတော့မည်။

ကျောင်းသားကတ်ထဲက ဓာတ်ပုံမှာတောင် မျက်နှာ
က စူပုပ်ပုပ်နှင့်။

သူ ဒီကျောင်းသားကတ်ကို ကောက်ရတာ တစ်ပတ်
ပြည့်ပြီ။ သူမ ကျောင်းသားကတ်ကို သူမ သတိမထားမိဘူးလား
မသိ။ ကျောင်းတက်ရင် ကျောင်းသားကတ် ယူလာရတာမို့ မသိဘဲ
တော့မနေ။ သူမ ရှာတော့ ရှာနေမှာပဲ။

ကျောင်းရဲ့နို့တစ်ဘုတ်အနား မယောင်မလည်သွား
ရပ်ကာ လူအလစ်မှာ ကျောင်းသားကတ်နှင့် စာရွက်တစ်ရွက်
သွားကပ်လိုက်သည်။

“ကျောင်းသား/ကျောင်းသူ အပေါင်းတို့ရှင်
အထက်ပါဓာတ်ပုံရှင်သည် စိတ်မနှံ့သူ ဖြစ်ပါစေပြင်
သတိဝီရိယထားကာ ဆက်ဆံကြပါရန် သတိပေး နှိုးဆော်
အပ်ပါသည်။

ပုံ/-

လေပ်ညို”

နို့တစ်ဘုတ်နားမှခွာကာ ခပ်တည်တည်ဖြင့် အတန်း
သွားတက်နေလိုက်သည်။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ စာသင်ချိန်တစ်ချိန် မကုန်ခင်
မှာပင် သူတို့အခန်း၌ ကျောင်းသားတချို့ ပြုံးစိစိနဲ့ ရစ်သီရစ်သီ
လုပ်လာကြသည်။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ ကြော်ငြာမယ် မထင်ဘူးကွ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်မနှံ့မှန်း သိရင်တော့ အခြေနေက
သိပ်မဆိုးသေးဘူးကွ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဆီက အသံထွက်လာသည်။
ကံဆိုးချင်တော့ ထိုနေ့က အတန်းဆက်တိုက်တက်ရသည်။ ထမင်း
စားချိန် အတန်းဆင်းတော့ သူတို့အခန်းရှေ့မှာ လူတော်တော်အုံ
နေပြီ။

ကင်နီတီးသွားဖို့တောင် လူအုပ်ကို မနည်းတိုးထွက်
ရသည်။

ထမင်းစားပြီး အတန်းပြန်စတင်တော့ ရွှေလေပ်ညို
အခန်းထဲမှာ ဘီလူးကကနေသည်။

“ဘယ်သေနာကောင်က လက်ကမြင်းသွားလည်းမသိဘူး။

ကျောင်းသားကတ်ကောက်ရရင် လာပြန်ပေးပေါ့။ ထမင်း
ကျွေးပြီး လမ်းစရိတ်တောင် ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ အခုဟာက
ငါ့ကိုကြောက်လို့ ပေါ်တင်မဖိုက်ဘဲ လက်သီးပုန်းထိုးတာ”

နောက်ဆုံး သူမပြောလိုက်တဲ့စကားက အရွိုက်ကို
ထိ၏။

“လူတစ်ဖက်သားကို နောက်ကွယ်ကနေ ဓားနဲ့ထိုးတာဟာ
သူရဲဘောကြောင်တဲ့သူတွေရဲ့ လုပ်ရပ်ပဲ”

ဒီနေ့ စိတ်တွေလေးနေသလိုပဲ။ အိပ်ရာကအထမှာ လူက စိတ်သိပ်မကြည်လင်။

ရေချိုးအဝတ်အစားလဲပြီး ထမင်းစားခန်းဘက် ထွက်လာတော့ ဖေဖေရော မေမေပါ ရောက်နေသည်။

“သမီးငယ် နိုးပြီလား”

“ဆိုင်လိုက်ခဲ့ပါလား သမီး”

ဖေဖေနှင့် မေမေက တစ်မျိုးစီ နှုတ်ဆက်သည်။

“မလိုက်ချင်ဘူး မေမေ”

ကိုဒီဇင်ဘာနှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်တော့တာမို့ ပလာဇာကို ခြေဦးမလှည့်ဖြစ်တာ မစီ ယောက်ျားမယူခင်ကတည်းက။

ထမင်းစားပွဲပေါ် ချထားသောဖုန်းက ထမြည်သည်။ မစီဆီကပဲ။ ဖေဖေသိမှာစိုး၍ ဖုန်းလိုင်းမမိချင်ယောင်ဆောင်ကာ ဝရန်တာဘက် ထွက်ပြောရသည်။

“ဟယ်လို ... မစီ ပြော”

“ညီမလေး ဇလပ်လား”

“ရှင် ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကိုသော်မိုးလား၊ မစီ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဆေးရုံတက်ပြီလား၊ မွေးပြီလား၊ ဘာလေးလဲ၊ ဂျူးဒိတ်က လိုပါသေးတယ်”

“ဇလပ် ... စီဇေဝါ ဆုံးပြီ”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ခု ဗဟိုအမျိုးသမီးဆေးရုံမှာ။ ကလေးလည်း မရလိုက်ဘူး”

“ကိုသော်မိုး ... ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဂျူးဒိတ်က လိုသေးတယ်လေ။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ညကစိုက်နာတယ်ဆိုလို့ ဆေးရုံပို့လိုက်တာ။ ဆေးရုံရောက်ပြီး ဒီမနက် သုံးနာရီမှာ ဆုံးတယ်၊ ကလေးလည်း မရှင်ဘူး၊ အီး ... ဒါပဲ ဇလပ်”

ကိုသော်မိုး ဖုန်းချသွားတော့ ဇလပ် ငိုယိုရင်း ...

“အဖေ အမေ ... မစီ ဆုံးပြီတဲ့”

“ဘာ”

“ဟဲ့ ... ဘာပြောလိုက်တယ်”

“မမိ ... အိးဟီး ... မခီရေ”

“သမီး ... အငယ်မ၊ ဟုတ်ရဲ့လား သမီးရယ်၊ အမေ့ကို သေချာပြောပြစမ်း သမီး”

“မမိ ဆုံးပြီတဲ့၊ ညက မိုက်နာလို့ ဆေးရုံတင်တာ၊ ဒီမနက် ဆုံးတယ်တဲ့ ကလေးလည်း အသက်မရှင် ဟီးဟီး”

“အမယ်လေး ... သမီးကြီးရယ်”

အမေက ရွေ့ကျကာ သတိလစ်သွားသည်။ အဖေက နေရာမှာ ကြက်သေ့၊ သေနေပြီ။

“အမေ ... အမေ ... အဖေကြီး လုပ်ပါဦး၊ မေမေ ဘာဖြစ်လဲ မသိဘူး”

ထိုအခါမှ လှုပ်နှိုးခံရသူပမာ သတိဝင်လာသော အဖေက အမေ့ကို ကောက်ပွေ့လိုက်ပြီး ...

“မိုက်လုံးကြီးတဲ့ သမီး၊ မိုက်ဇာတ်သိမ်းရပြီကွယ်”
အဖေ့ရဲ့ ဝိုသံပါကြီးကို မကြားရက်သော်လည်း ...။

မမိခမျာ နေ့စေ့လစေ့ကြီးနဲ့ အိမ်မှုကိစ္စနဲ့ လျှော်တာ ဖွပ်တာတွေ လုပ်နေရမှတော့ ဘယ်ကောင်းနိုင်ပါတော့မလဲ။ နေခဲ့ရသည့် အခြေအနေက ရွှေအိမ်စံမင်းသမီးဘဝလေ။

ငယ်စဉ်ကတည်းက နည်းနည်းလေး ကျောပူခေါင်းပူ ထတာတောင် မိဘတွေက ကလေးပွေ့ပြီး အထူးကုသမားတော်ကြီးတွေဆီပြေးတာ။ တစ်သက်လုံး စားခဲ့ရတာက ဆီဦးထောပတ်လေ။

ယောက်ျားရကာမှ ယောက်ျားရှာထားတဲ့ တက္ကစီ မောင်းခဝင်ငွေကို ချဉ်ပေါင်ရည်ကျဲကြော်ပြီး မီးဖွားစရိတ်စုသတဲ့။ မိုးပျံနေတဲ့ဗိုက်ကို ရပ်ကွက် ဆေးခန်းလေးမှာတောင် ပုံမှန်မပြုနိုင်တဲ့ရက် ရှိသတဲ့။ သေပြီပေ။ ရွှေအိမ်စံမင်းသမီးဘဝက ဆင်းရဲတဲ့သူမ ဒီဒဏ်တွေကို ဘယ်ခံနိုင်ပါ့မလဲ။”

တကယ်တော့ မမီ သေရတာဟာ အာဟာရချို့တဲ့
လို့ ကျန်းမာရေး စောင့်ရှောက်ခံမှုနည်းလို့ ဆိုတာတွေထက်
ပိုပြီး အဓိကကျတာက ငွေကြေးချို့တဲ့မှုပါပဲ။ မမီ ဘဝလေးကို
ဖျက်ဆီးချေမှုပစ်လိုက်တာဟာ သွယ်ဝိုက်ပြောရရင် သူမ ကိုးကွယ်
တဲ့ အချစ်ကပဲ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာပါ။

ရူးမိုက်ရမယ့်အရွယ် မဟုတ်ပါဘဲ မိုက်ရူးရဲဆန်စွာ
အချစ်ကို ကိုးကွယ်ခဲ့လို့ မမီ အသက်စွန့်လိုက်ရတာ။

အချစ်ကို ကိုးကွယ်ပြီး ဆင်းရဲတွင်းထဲ ခုန်ဆင်း
တယ်။ ချစ်ပဲချစ်တတ်ပြီး ဆင်းရဲတွင်းထဲမှာ အဆင်သင့်စောင့်
နေတဲ့ ဒုက္ခဆူးငြောင့်တွေကို ကာကွယ်ဖို့ ခွန်အားမရှိခဲ့တဲ့ မမီ
မလှပစွာ ဘဝနိဂုံးချုပ်သွားပြီလေ။

မမီကို နမူနာယူမိတဲ့ ဇလပ်ရဲ့နှလုံးသားဟာ အချစ်
ကို တန်ဖိုးမထားတတ်တော့ဘူး။

သူ့နှလုံးသားဟာ ပထမတစ်ခါ ကိုဒီဇင်ဘာကြောင့်
သေခဲ့ရပြီးပြီ။

အခု မမီကြောင့် တစ်ခါထပ်သေရပြန်ပြီ။
နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါသေထားတဲ့ နှလုံးသားမှာ အချစ်ကို
ပေါက်ဖွားဖို့ ခွန်အားမရှိတော့ဘူး။

အချစ်ကို လက်ခံမွေးမြူနိုင်စွမ်းလည်း မရှိတော့
ဘူး။

အချစ်ကို ကိုးကွယ်ပြီး မသေချင်ဘူးလေ။
အချစ်ကို ကျောခိုင်းပြီး ပျော်ပျော်နေသွားဖို့ပဲ ဆုံး
ဖြတ်လိုက်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ...
ဇလပ်မသိတဲ့ အရာတစ်ခုကတော့ ...

အချစ်ဆိုတာ ကိုယ်လိုချင်တိုင်း မွေးဖွားလိုက်လို့
မရသလို မလိုချင်တိုင်း နှင်ထုတ်ပစ်လို့လည်း မရဘူးဆိုတာပါပဲ။

အချစ်ဆိုတာ နှလုံးသားကို ချုံ့ခိုတိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်
တတ်ကြောင်း ဇလပ်မှ မသိတာ။

ဇလပ် ကျောခိုင်းချင်နေသော အချစ်ကတော့ ဇလပ်
နှလုံးသားထဲကို ခြေတစ်လှမ်း စလှမ်းနေခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ကိုတေးနှင့် ထိုက်တန်ဟာ မဟာဋ္ဌာနီးမှလွဲ၍ ဘယ်
နေရာကိုမှ မသွားပါ။

သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်သူဘဝမှာ ညဘက် ဖုန်း
ပြောပြီး တစ်ခါတစ်ရံ မဟာဋ္ဌာနီးမှာချိန်းကာ ကော်ဖီအတူသောက်
ရုံကလွဲလို့ ဘယ်ကိုမှ ခြေမဆန့်ခဲ့။

ကိုတေးကတော့ ချစ်သူလက်ကိုဆွဲပြီး ချစ်သူတွေ
လျှောက်သော ကန်ပေါင်လိုနေရာမျိုးမှာ လမ်းလျှောက်ချင်သည်။

ချစ်သူနဲ့အတူ ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်သည်။

ချစ်သူ ပူဆာသမ္ဗု လိုက်ဝယ်ပေးရင်း ချစ်သူနဲ့အတူ
ရှော့ပင်ထွက်ချင်သည်။

ထီးတစ်ချောင်း အတူဆောင်းပြီး မိုးရေထဲမှာ လမ်း
လျှောက်ချင်သည်။

ချစ်သူနဲ့အတူ ရွှေတိဂုံဘုရားသွားပြီး ပန်းရေချမ်း
တွေ ကပ်လှူပူဇော်ချင်သည်။ သို့သော် ...

ထိုက်တန် ဆိုသော ကလေးမကို ဘယ်ကိုမှခေါ်လို့

မရ။

“ကိုတေးရယ် ... ငယ်လေးတို့ လျှောက်သွားတုန်း တစ်
ယောက်ယောက် မြင်သွားမှာ ငယ်လေး ကြောက်တယ်၊
ပြီးတော့ ဇလပ် သိမှာကို ပိုကြောက်တယ်။ ခုဆို ဇလပ်
က အချစ်ဆိုတာကို လုံးဝလက်မခံဘူးလေ”

“ဘာလို့လဲ”

“ဟိုလေ ... ဘာ ... ဘာမှမဟုတ်”

“ငယ်လေး ... ကိုတေးကို ညာမလို့လား၊ ကိုတေးဟာ
ငယ်လေးကိုယ်ပွား မဟုတ်ဘူးလား”

“သူများအကြောင်း မပြောချင်ဘူး ကိုတေးရယ်”

“အင်း ... ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဇလပ်
အချစ်ဆိုတာကို လက်မခံတာက သဘာဝမကျဘူး”

“ကိုတေး မသိလို့နော်၊ အချစ်က သူ့ကို ဒုက္ခပေးတယ်
ကိုတေးရယ်”

“ဟင့်အင်း ... အဲဒီအယူအဆကကို မှားနေတာ။ အချစ်
ဆိုတာ ဂေါ်ဇီလာကြီးလား။ လက်ခြောက်ဖက်နဲ့ ထူးဆန်း
သတ္တဝါကြီးလား။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ဆိုမှတော့ လူ့ကိုဒုက္ခ

www.burmeseclassic.com

ပေးပါမလား။ အမုန်းကမှ လူကိုဒုက္ခပေးသေးတယ်။ အချစ်ဆိုတာ သူ့ဘာသာ သီးသန့်ဖြစ်တည်နေတဲ့ နူးညံ့ခြင်းပါ။ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အကျိုးအကြောင်းတွေ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တယ်ဆိုရင် အဲဒီအကျိုးအကြောင်းတွေဟာ ဖန်တီးသူနဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်။ အချစ်ကြောင်း ခံစားရတာလို့ ပြောလို့ရပေမယ့် အချစ်က လုပ်ငင် ဘမှ မဟုတ်တာ ...

မှတ်ထား ငယ်လေးရဲ့၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို အချစ်က သိမ်းပိုက်ထားတာ မဟုတ်ဘူး။ လူတစ်ယောက် ရှင်သန်ရပ်တည်ဖို့ သဘာဝတရားကြီးက ဦးနှောက်နဲ့နှလုံးသားကိုထည့်ပေးလိုက်ပြီးသား။ နှလုံးသားနဲ့ချစ်ပြီး ဦးနှောက်နဲ့ ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်တတ်ရင် လူ့ဘဝကြီးက နေပျော်ပါတယ်ကွာ။ အဲဒီတော့ လူ့ဘဝမှာ နေပျော်ဖို့ အချစ်ကိုလည်း တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းတော့ လိုအပ်ရမယ်။ အချစ်မရှိတဲ့ဘဝက ဘီးတစ်ဘီးမပါတဲ့ကားလို ပြည့်စုံမှာ မဟုတ်ဘူး။

“ကိုတေး ပြောတော့လည်း ဟုတ်သလိုလိုပဲ”
 “သလိုလိုမနေနဲ့၊ အပြည့်အဝ ထောက်ခံစမ်းပါ”
 “ထောက်ခံပါတယ်ဗျာ၊ တကယ်တော့ ဇလပ်ဘဝက အချစ်ကို စိတ်နှာစရာ ဖြစ်ခဲ့တာ။ ဟုတ်ပြီ ... သူ့အတွက်

ကိုတေး အကြံပေးနိုင်အောင်လို့ သူ့အကြောင်း ကိုတေးကို ပြောပြမယ် ...

ဒီလို ကိုတေးရဲ့ သူ့ ဆယ်တန်းအောင်ကာစတုန်းက အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်ကို ချစ်မိတယ်။ အဲဒါနဲ့ အဲဒီအစ်ကိုကြီးရှိရာ အယောင်သွားသွားပြပေါ့လေ။ မိန်းမနောက်ပိုးနည်းနဲ့ ပိုးတယ်ဆိုပါတော့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအစ်ကိုကြီး သူ့ကို အထင်လွှဲတာလား၊ အထင်သေးတာလား မသိဘူး။ အမြဲ ခပ်ရင့်ရင့်ပဲ ဆက်ဆံတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ သူ့အဲဒီလူကို စိတ်နှာတဲ့အထိ ဖြစ်သွားပြီး သူ့အချစ်ကို သင်္ဂြိုဟ်ပစ်ခဲ့တယ်။ သူ့ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်မှာ စိတ်ကစားချစ်နဲ့ ချစ်ခဲ့လို့ ထင်ပါတယ်။ ခုဆို သူ မေ့နိုင်သွားပြီ ...

နောက်တစ်ချက်က သူ့အစ်မက မျက်နှာမွဲတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်လို့ သူ့အိမ်က အမွေဖြစ်လိုက်တယ်။ အချစ်ကို ကိုးကွယ်ပြီး ခိုးရာလိုက်သွားတဲ့ သူ့အစ်မမမျှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ ကလေးမွေးနိုင်ဘဲ သေသွာတယ်လေ”
 “အင်း ... ငယ်လေး ပြောသလိုဆိုရင် အဓိကတရားက အချစ် မဟုတ်ဘူး။ ဇလပ်က သူ့ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့အချစ်ကို မေ့

နိုင်တယ်ဆိုရင် ဒါဟာ အချစ်စစ် မဟုတ်သေးလို့ပဲ။ စိတ်ကစားတာ သက်သက်ပဲ။ စိတ်ကစားရာကရတဲ့ ရလဒ်ဟာ အချစ်ကပေးတဲ့ ဆိုးကျိုးမှ မဟုတ်တာ။ အချစ်မှာ အပြစ်မရှိဘူး၊ ပြီးတော့ သူ့အစ်မကိစ္စ။ အချစ်ကိုကိုးကွယ်ပြီး ဆင်းရဲတွင်းထဲ ခုန်ဆင်းလို့ သူ့အစ်မ သေရတာမှမဟုတ်တာ။ ဒါဆိုရင် ဆင်းရဲတဲ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်တိုင်း သေကုန်မှာပေါ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှု ညံ့လို့ ဖြစ်ရတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုမှာ အချစ်ကို အဆိုးစာရင်းထဲ သွင်းလို့တော့ ရပါ့မလား။ ကံကြမ္မာဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ်လေ ငယ်လေးရယ်”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ တစ်နေ့နေ့တော့ ခုလိုမျိုး သူ့ကိုပြန်နှစ်သိမ့်နိုင်အောင် ကိုတေး စကားတွေကို မှတ်ထားရမယ်”

“ဟဲ ဟဲ ... ငယ်လေးချစ်သူက ပညာရှိကြီးပေါ့”

“မြောက်မိတာ မှားပြီ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကို အကြံပေးခတော့ ပေးသင့်တယ်”

“ကိုတေးနော်”

တေးက စာစောင်တစ်ခုကို အကာအကွယ်ယူကာ နူးညံ့မို့ဖောင်းသော ပါးလေးကို ခပ်ဖွဖွ ကိုက်ပစ်လိုက်၏။

ဒါ သူ့ အသည်းယားတိုင်း လုပ်နေကြပါ။ ရှက်စနိုးနဲ့ ငဲ့သွားတဲ့ မျက်နှာလေးကို လိုက်ငုံကြည့်ရင်း သူတို့နှစ်ဦးကြားမှာ အချစ်တစ်ခုက ငြိမ်းချမ်းစွာ။

www.burmeseclassic.com

လေပ်စိတ်ထဲမှာ ရဲခေါင်ယံကို သံသယဝင်မိသည်။
သူမ ကျောင်းသားကတ်ကို နှိုတစ်ဘုတ်မှာကပ်ပြီး အရှက်ခွဲတာ
ဟာ ရဲခေါင်ယံပဲ ဖြစ်ရမယ်။

ရဲခေါင်ယံသာ မဟုတ်ဘဲ တခြားယောက်ျားတစ်
ယောက်ယောက်ဆိုရင် လေပ်ကို မျက်နှာလို မျက်နှာရ လုပ်ချင်
တာကြောင့် ကျောင်းသားကတ်ကို လာပြန်ပေးမှာပဲ။

မိန်းကလေး ကောက်ရရင်လည်း လာပြန်ပေးမှာပါ။
မိန်းကလေးချင်း ဒီလိုတော့ အရှက်ခွဲမှာ မဟုတ်။

ဘယ်ဘက်ကတွေးတွေး ...

ညာဘက်ကတွေးတွေး ...

တရားခံက ရဲခေါင်ယံဟုသာ သေချာလျက်။

ဒီတော့ ရဲခေါင်ယံကို အကြွေးပြန်ဆပ်နိုင်ဖို့ ဟာ
ကွက်ချောင်းနေမိသည်။ ဒါပေမဲ့ ဟာကွက်မတွေ့ဘဲ နာကွက်တွေ
သာ ပိုပြီးတွေ့လိုက်ရတယ်။

ရဲခေါင်ယံဆီမှာ ဟာကွက်တွေ နိုင်ဖို့ ရဲခေါင်ယံကို
အနီးကပ် လေ့လာရတာပေါ့။

ထိုသို့လေ့လာရင်း ရဲခေါင်ယံ သူမအပေါ်ထားတဲ့
စိတ်ဓာတ်ကို သိလိုက်ရတယ်။

တစ်နေ့ သူတို့ကျောင်းဝင်းပြင်ပမှာ ဒေါင်ထိုင်နေကြ
တယ်။ (ဒေါင် = လက်ဖက်ရည်ဆိုင်)

အဝင်ဝဘက်ကို ကျောပေးပြီး Star Sport ကလာ
နေတဲ့ ဘောလုံးပွဲကို ကြည့်နေကြတော့ သူမ ဆိုင်ထဲဝင်လိုက်တာ
ကို သူတို့မသိဘူး။

“ရဲခေါင် ... ကျော်စွာက ရွှေလေပ်ညိုကို စိတ်ဝင်စားလို့တဲ့”

ရန်လေး ပြောလိုက်တဲ့ စကားသံက သူမနားထဲ
ဝင်လာတယ်။ ဝင်မှာပေါ့။ နားစွင့်နေတာကိုး။

“အဲဒါ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ရဲခေါင်ယံရဲ့ တုံ့ပြန်သံက ခပ်ရင့်ရင့်ပဲ။

“ဪ ... မင်းရဲ့အချစ်တော်ကြီးကို ကျော်စွာ စိတ်ဝင်
စားတာ မင်း ဘယ်လိုသဘောရလဲလို့ပါ”

“စိတ်ကို မဝင်စားတာ။ သူ့ကို စိတ်မဝင်စားပေမယ့်
ကျော်စွာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားနေတာ

ကိုတော့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကိစ္စအနေနဲ့ နည်းနည်းအတွေးထဲ ရောက်ချင်ရောက်မယ်။ ကျော်စွာ စိတ်ဝင်စားနေတာက သူ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဘယ်လိုမှ မနေဘူး။ ကျော်စွာ စိတ်ဝင်စားတာ သူ မဟုတ်ဘဲ တခြားသူဆိုရင်လည်း ဒီတိုင်းပဲ”

“မင်း ဘာလို့ အရှည်ကြီး ရှင်းပြနေတာလဲ”

“မင်းမေးခွန်းက ငါ့ကို စော်ကားနေတယ်၊ မှတ်ထား ... ရွှေလေပ်ညို ဆိုတာ ငါ့ရဲ့ဘယ်အကန့်မှာမှ စာရင်းမရှိဘူး”

“မင်း အပြောမကြီးနဲ့ ရဲခေါင်။ အထိနာတတ်တယ်”

“ရဲခေါင်ယံ များဘာ မဖြစ်နိုင်တဲ့စကားကို ဘယ်တော့မှ မပြောဘူးကွ”

သူတို့ရဲ့စကားဦးက တခြားအကြောင်းအရာတွေဆီ သမ်းသွားပေမယ့် သူမနားထဲမှာတော့ ...

“ရွှေလေပ်ညို ဆိုတာ ငါ့ရဲ့ဘယ်အကန့်မှာမှ စာရင်းမရှိဘူး”

ဆိုတဲ့ စကားသံက Repeat တက်သလို ထပ်တလဲလဲ

ကြားယောင်နေသည်။

လက်ဖက်ရည်ဖိုး ပိုက်ဆံရှင်းပြီး ပြန်ထွက်လာတဲ့ အထိ သူတို့ သူမဆိုဒ်ဇဲ ဝင်လာတာကို သတိမထားမိကြဘူး။ ထိုနေ့က ရဲခေါင်ယံရဲ့စကားသံကသာ သူမကို စိုးမိုးထားပြီး သူမ နားတွေတောင် အူလာတယ်။

ရဲခေါင်ယံဟာ ဘယ်သူ့ရှေ့မှာမဆို သူမကို စာရင်းမသွင်းကြောင်း၊ ဘယ်နှယောက်လောက်များ ပြောပြီးနေပါလိမ့်။ သူမစိတ်ထဲမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ခိုင်မာသွားတယ်။

ရဲခေါင်ယံရဲ့နှုတ်ဖျားမှာ တန်ဖိုးမဲ့ခဲ့ရတဲ့ သူမရဲ့အမည်အတွက် သူမ ရဲခေါင်ယံကို ပြန်လျှော်ခိုင်းရမယ်။

သူမ ပြန်လိုချင်တဲ့ လျှော်ကြေးက

“ရဲခေါင်ယံရဲ့ နှုတ်ဖျားထက်မှာ သူမအမည်ကို တဖွဖွ တသသ တမ်းတစေလိုခြင်း”

ဟုတ်တယ်။ အဲဒီလျှော်ကြေးကို သူမ မရ၊ရအောင် ပြန်ယူရလိမ့်မယ်။

“ဘာ ... လေပဲ၊ နင် ရဲခေါင်ကို စိတ်ဝင်စားတယ်” ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ထိုက်တန်”

“နင်နဲ့သူ ဒီလောက်မတည့်တာကြီး။ ပြီးတော့ နင်ပဲ သူ့ကို တအားမျက်မှန်းကျိုးနေပြီတော့”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ သူ့ကို အရမ်းမှန်းတယ်၊ ခုလည်း ချစ်လို့ စိတ်ဝင်စားတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဟင် ... ဘာလဲဟ”

အလုပ်က ထိုက်တန်ကို အဖြစ်သနစ်စုံ ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ငါ့ကို စာရင်းထဲ မထည့်တဲ့သူကို ငါမရှိလို့ မဖြစ်အောင် လုပ်ပေးရမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ သူ့ကို ငါ ပါးပါးလေးပညာ

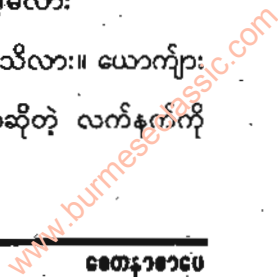
ပြရုံနဲ့ ပွဲက ပွဲပြတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတစ်ခါ ကိုယ်တစ်လှည့်နဲ့ပဲ သံသရာလည်နေမှာ။ အဓိကက ငါ့အပြတ် နိုင်ဖို့ပဲ”

“ကြည့်လည်း လုပ်ပါဦး လေပဲရယ်၊ အပြတ်မနိုင်ဘဲ တလွမ်းလွမ်း တဆွေးဆွေးနဲ့ အပြတ်ခွင်နေရပါဦးမယ်ဟာ၊ နင် သူ့ကို ချစ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟား ဟား ဟား ... ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရယ်စရာအကောင်းဆုံး ပြက်လုံးပဲ။ နင်တစ်သက်လုံး မှတ်ထား။ ငါ့နှလုံးသားမှာ နင့်အချစ်ကြီး ပေါက်ဖွားဖို့ မြေဆီလွှာ မရှိဘူး။ ရှိခဲ့ရင် တောင် ငါက အဲဒီအချစ်ကို အမြစ်က ဆွဲနုတ်ပစ်မှာ။ ရေလောင်းပေါင်းသင်ပြီး မွေးမြူဖို့တော့ စိတ်ကူးမရှိဘူး ထိုက်တန်ရေ”

“နင်ပြောတော့ ရဲခေါင်ယံက နင့်ကို စာရင်းမရှိဘူးဆို။ နင် သူ့ကို လက်စားချေဖို့ လွယ်ပါ့မလား”

“လွယ်တာပေါ့။ ဘာလို့လွယ်သလဲ သိလား။ ယောက်ျားဆိုတဲ့ သတ္တဝါတွေက မိန်းမမာယာဆိုတဲ့ လက်နက်ကို ခုခံကာကွယ်နိုင်စွမ်း မရှိလို့ပဲ”

“ဟား ဟား ... မိန်းမမာယာ။ နင်က အဲဒီမိန်းမမာယာတွေကိုမှ မကျွမ်းကျင်တာ မိလေပဲလေးရဲ့။ ကိုဒီဇင်ဘာနဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို နင် ပြန်သတိရနော်”

“သွားစမ်းပါ ထိုက်တန်ရာ။ အဲဒီတုန်းက ငါက ငချွတ်ပမွှားလေး။ ဟိုက ဆယ်နှစ်ကြီးမကဘူး နှစ်ဆယ်လေးကြီးတပ် ကဝေအရွယ်ကြီးလေး။ ခုဟာကမှ တကယ့်ဘက်။ သူနဲ့ ငါရဲ့ အသက်အရွယ် အသိဉာဏ် အတတ်ပညာချင်းက အတူတူပဲ။ ဘယ်သူ နှာတစ်ဖျားသာမလဲဆိုတာ နင် စောင့်ကြည့်ထားလိုက်”

“ငါတော့ တားချင်တယ်ကွာ”

“ငါ ဆုံးဖြတ်ပြီးသွားပြီ”

“ပြန်စဉ်းစားပါဦး”

“စဉ်းစားလေ ပိုလုပ်ချင်လေပဲ”

“ကဲ ... မပြောတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နင်ဘာလုပ်လုပ် ငါ့ကိုတော့ အသိပေး တိုင်ပင်နော်”

“စိတ်ချပါ ထိုက်တန်ရာ။ ငါ့မှာ နင်ပဲ တိုင်ပင်စရာရှိတာ၊ နင့်ကို ပြောမှာပေါ့”

လေပဲ အပြောကို ထိုက်တန်တစ်ယောက် မလုံမလဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူမကတော့ လျှို့ဝှက်ထားသူလေ။

ရွှေလေပည့်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ စိတ်ကူးတစ်ခုကို လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ရမှ ကျေနပ်တတ်သူပါ။

ခုလည်း ကျောင်းရောက်တာနှင့် စာသင်ခန်းထောင့် မှာ ထိုင်နေသော ရဲခေါင်ယံရှေ့သွားကာ ...

“ရဲခေါင်ယံ ... ငါ နင်နဲ့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်ချင်လို့”

“ကမ္ဘာကြီး ပြောင်းပြန်လည်နေလို့လား ရွှေလေပည့်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ငါတို့က တစ်တန်းတည်းသားချင်းတွေ လေ။ သူငယ်ချင်းတော့ ဖြစ်သင့်တာပေါ့။ ငါတို့မတည့် တာထက်စာရင် သူငယ်ချင်းဖြစ်တာက ပိုမကောင်းဘူးလား ရဲခေါင်ယံ”

ထိုအခါ သားမှာ အကြောင်သား ငေးနေသော ကျော်စွာနှင့် ရန်လေးက ...

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ သူငယ်ချင်းဖြစ်တာ ကောင်း တာပေါ့၊ ဖြစ်သင့်တယ်၊ ရဲခေါင် ... မင်းနဲ့ ရွှေလေပည့် သူငယ်ချင်း ဖြစ်သွားပြီ”

အတင်းဝင်၍ ရင်ကြားစေ့ပေးသော်လည်း ...

“ဆောရီးပဲ ရွှေလေပည့်၊ ငါ နင့်ကိုမခင်ဘူး၊ နင့်ကိုမှ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်မိန်းမကိုမှ ငါ မခင်ဘူး။ သူငယ်ချင်း တော်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

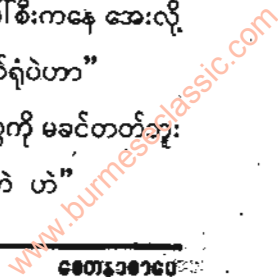
လေပဲ မျက်နှာ ရဲတွတ်သွားသော်လည်း ချက်ချင်း အပြုံးတစ်ပွင့် တပ်ဆင်ကာ ...

“အိုခေလေ ... ဒါဆို နင့်ကို ငါက ခင်တတ်အောင် သင် ပေးရမှာပေါ့၊ ကဲ ... ငါ့ခုံကို ပြန်သွားလိုက်ဦးမယ်”

လေပဲ ထွက်သွားတော့ ရန်လေးနှင့် ကျော်စွာက ရဲခေါင်ကို အပြစ်တင်သည်။

“ရဲခေါင် ... ဟိုက လာခူးထောက်တာကို မင်း ဘာလို့ ပြောလိုက်တာလဲကွာ၊ အမှန်ဆို အပေါ်စီးကနေ အေးလို့ တစ်ခွန်းတည်း မိန့်မိန့်ကြီး ပြောလိုက်ရုံပဲဟာ”

“ဟုတ်ပဲ၊ ရဲခေါင်ရာ၊ မင်းက မိန်းမတွေကို မခင်တတ်ဘူး ဆိုတာကတော့ မဟုတ်သေးဘူးကွ၊ ဟဲ ဟဲ”

“ခွေးမသား ... ဘာဟဲ့ဟဲ့လဲ။ ငါက ဒီလိုပြောလိုက်ရတာကို အရသာရှိတာကွ။ သူက အဲလိုလာပြောတာ ဘာအကြံအစည်ရှိမှန်း မသိနိုင်ဘူး။ ငါ လက်ခံလိုက်ရင် သူ့အကြံအစည် အောင်မြင်သွားမှာပေါ့ကွ”

“အဲလိုလည်း ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူးကွာ။ ကျောင်းသားချင်းပဲ။ ရွှေလေပဲညို့ ကြည့်ရတာ အဲလောက်စိတ်ပုပ်စိတ်ယုတ် ရှိပုံလည်း မပေါ်ဘူး။ အင်္ဂါရုပ်ကလေးက ကောင်းပါတယ်ကွ”

“စိတ်ဆိုတာ အင်္ဂါရုပ်နဲ့ သိပ်အပ်စပ်တာ မဟုတ်ဘူး ကျော်စွာ၊ စိတ်နဲ့ရုပ် မလိုက်ဖက်တဲ့သူတွေ လောကမှာတစ်ပုံကြီးပဲ။ အဟွန်း ... ငါကတော့ သူ ထောင်ချောက်ထဲ လုံးဝမဝင်နိုင်ဘူး”

“ခက်တယ် ရဲခေါင်ရာ”

ကျော်စွာနဲ့ ရန်လေး ဘာပြောရမှန်း မသိတော့။

“ရဲခေါင်ယံ ... နင်တို့ဝိုင်းအတွက် ငါ ရှင်းခဲ့ပြီ”

“ဘာ ... ဟိတ်၊ နေဦး”

ပြောပြီးတာနဲ့ လှည့်ထွက်သွားသော ရွှေလေပဲညို့က ရဲခေါင် လှမ်းခေါ်တာကို လှည့်မကြည့်ဘဲ လက်တစ်ဖက်မြှောက်ကာ လက်ချောင်းလေးတွေပဲ လှုပ်ပြသွား၏။

“တောက် ... ဒီမိန်းမ ကျောသွားပြန်ပြီ”

“ရဲခေါင်ရာ ... သူ ရှင်းသွားတော့လည်း ငါတို့ အိတ်ကပ်ထဲက ခြင်္သေ့လေး ခုန်မထွက်တော့ဘူးပေါ့ကွာ”

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ကျောသွားတာ”

“မင်းလည်း ပူလောင်နေတာပဲနော်၊ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်း ဘာလို့ လှုပ်ခတ်နေတာလဲ ရဲခေါင်”

“ဘာ ... ငါက လှုပ်ခတ်နေတယ်”

“သူ့ရဲ့ Action မှန်သမျှကို မင်း Reaction ပြန်လုပ်နေ တယ် ရဲ့ခေါင်။ မင်း! သူ့ကို စိတ်မဝင်စားရင်တောင် လေ ဖင်ပေး အေးအေးနေလို့ရတာပဲ။ သူ့ရဲ့ Action တွေထဲ မှာ မင်းကို ထိခိုက်နစ်နာစေတာ တစ်ခုမှ မပါသေးဘူး လေ”

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ သူ ငါ့ဆီ တိုးဝင်နေတာ”

“အဲဒါကို မင်းက လက်ခံနေတာပဲ။ မင်း လက်မခံရင် သူ ဝင်လာလို့ မရပါဘူးကွာ။ မင်းပါးစပ်က လက်မခံပေမယ့် မင်းစိတ်ကတော့ သူ ဝင်လာတာကို မကာကွယ်နိုင်ဘူး”

ရဲ့ခေါင် ငြိမ်သွားသည်။ ကျော်စွာ ပြောတာ ဟုတ် သလိုလို။ ဇလပ်နဲ့ ပတ်သက်ရင် သူ လှုပ်ခတ်လွန်းသည်။ ဇလပ် သူ့ရင်ထဲ တိုးဝင်ချင်သည်ထား။ သူ လက်ခံမှ ဖြစ်တာလေ။ သူ့ ရင်ခွင်ဥယျာဉ်ကို သူ လုံအောင်မကာနိုင်ရင် ... ? ။

တော့မိရဲ့နဲ့ လန့်သွားသည်။ ဇလပ် သူ့ကို လာပတ် သက်ခြင်းမှာ ရိုးသားမှုမရှိဟု သူ့စိတ်ထဲမှာ အလိုလို ထင်နေမိ သည်။

ဖြစ်နိုင်ရင် သူ ဇလပ်နှင့် မပတ်သက်ချင်ပါ။ လုံးဝ ကို မပတ်သက်ချင်တာပါ။

သူမက ဘာလို့ ရုတ်တရက် တိုက်စစ်ပြောင်း အကွက်ရွေ့လိုက်ရပါသနည်း။

အရင်လိုပဲ ရန်တွေဖြစ်ရင်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ် ယောက် အမြင်တွေ ကတ်နေကြရတာက ပိုမကောင်းဘူးလား။

မင်းပြောင်းလိုက်တဲ့ တိုက်ကွက်ကို ကာကွယ်ဖို့ ဒိုင်းတစ်ခု ကိုယ့်မှာ အဆင်သင့် မရှိသေးဘူး ရွေ့လေပ်ညှိ။ ဖြစ် နိုင်ရင် မင်းနဲ့ငါ အနီးကပ်တိုက်ပွဲတစ်ခု မဆင်နွှဲပါရစေနဲ့။

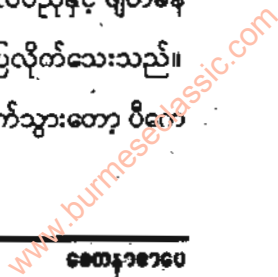
ငါ့မှာ ကာကွယ်ချိန် မရလိုက်မှာ စိုးလို့ပါကွာ။ သက်ပြင်းတစ်ခုကို ဘေးလူတွေ မရိပ်မိအောင် မသိမသာချလိုက် ရင်း ...

စိတ်ထဲက ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်ကာ ...

“မင်းနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ကစားဖို့ ငါ့မှာ အားနည်းချက်တွေရှိနေ တယ် ရွေ့လေပ်ညှိ”

အတန်းတက်တော့လည်း ရွေ့လေပ်ညှိနှင့် ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးချင်းအဆုံမှာ သူမက အမိအရ ပြုံးပြလိုက်သေးသည်။

အတန်းတစ်ချိန်ပြီးလို့ ဆရာထွက်သွားတော့ ပီကော တစ်တောင့် လာပေးသွားပြန်သည်။

ကမ္ဘာ့ရန်လိုဖြစ်နေသော သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ရွှေ
လေပ်ညိုရဲ့ဆက်ဆံရေးအတွက် တစ်တန်းလုံးက အံ့ဩနေကြသည်။

ရွှေစုက ...

“ဟဲ့ ... လေပ်၊ နင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ။ နားကိုမလည်
တော့ဘူး။ စတိုင်လ်လုပ်ပြီး စတန့်ထွင်နေတာတော့ မဖြစ်
နိုင်ဘူး ထင်တယ်နော်”

“ဟင်း ဟင်း ... ပြောပြဘူး”

သူမလုပ်ရပ်ကို မေထိုက်တန်မှလွဲ၍ ဘယ်သူမှနား
မလည်ကြ။

ဒီတော့ ရဲခေါင် မယုံတာ ဆန်းတော့မဆန်း။

အဲဒီလိုနဲ့ ရွှေလေပ်ညိုက လိုက်တယ်။

ရဲခေါင်ယံက ပြေးတယ်။

စိန်ပြေးတမ်းကစားတဲ့ပွဲမှာ တစ်ခါတစ်ရံ ပြေးသူက

လိုက်သူပြန်ဖြစ်သွားတတ်တဲ့ သံသရာလည်ခြင်းတစ်မျိုး ရှိတယ်
ဆိုတာကိုတော့ ...။

ရွှေလေပ်ညို စိတ်တိုနေသည်။ ရဲခေါင်ယံက တင်း
စာလွန်းသည်။ သူမကို လုံးဝအဖက်မလုပ်။ ခုဆို ကျောင်းထဲမှာ
သတင်းတွေ ပျံ့ကားနေပြီ။

“ရွှေလေပ်ညိုက ရဲခေါင်ယံကို ကြိုက်နေတာတဲ့”

သူမ ဆင်ထားသော အကွက်ထဲ ဝင်မလာသဖြင့်
စိတ်ကတိုပြီးရင်း တိုသည်။

မိုးက သဲသဲမဲမဲ ရွာနေသည်။ ကားဆီသွားဖို့ ထိုက်
တန်က ထီးထုတ်သည်။ အိုး ... ဟိုဘက်ကော်ရစ်ဒါမှာ ရဲခေါင်ယံ
ခါလား။

“ထိုက်တန် ... နင် သွားနှင့်။ ငါ ခဏနေရင် လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဟယ် ... ထီးက တစ်ချောင်းတည်း ရှိတာဟဲ့။ ငါဆောင်း
သွားတော့ နင်က ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ကားကို ဒီနားထိ
မောင်းလာလို့လည်း မရဘူး”

“သွားသာ သွားနှင့်ပါဟာ။ ငါ မိုးရေထဲမှာ ချော်လဲချင်လို့”

ထိုစကားကိုတော့ ရဲခေါင်ယံဘက် စွေကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဪ ... ဂလိုလား။ ဒါပေမဲ့ နင် မိုးရေတွေ ရွဲကုန်မှာပေါ့”

“ကျွန် ... ရွဲပါစေဟာ။ ဒီတစ်ခါ သင်း တင်းခံနိုင်မလား ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

“ဇလပ် ... နင် ရင်းတာတွေ သိပ်များနေပြီဟာ”

“အမြတ်ကြီးချင်ရင်တော့ အရင်းကြီးရမှာပေါ့ဟာ။ ကဲ... သွားတော့၊ သွားတော့၊ ကားပေါ်ကစောင့်”

ထိုကံငှာ နှင့် ထီးလေးဆောင်းပြီး ထွက်သွားပြီ။ မိုးက ပိုပြီးသည်းမည်းလာပြီ။ ရဲခေါင်ယံကတော့ မိုးအရှိန်ကြောင့် ကျောင်းကားစီးဖို့ ကျောင်းဝင်းအပြင်ကိုထွက်ရန် ဝန်လေးနေပုံပင်။

နာမည်နဲ့လိုက်အောင် မိုးကာနီရဲရဲလေး ဝတ်ထားသည်။ မိုးကာအနီဆိုတာ တော်ရုံလူသာ ဝတ်ထားရင် တော်တော်ကြောင်သည့်အရောင် ဖြစ်သော်လည်း ရဲခေါင်ယံ ဝတ်ထားတော့ ကြည့်ကောင်းလွန်းနေပြန်သည်။

သူမကို ရဲခေါင်ယံ သတိပြုမိပုံမရ။ သူမကလည်း ရဲခေါင်ယံကို မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ကာ သူ မြင်သာသောနေရာမှ မိုးရေထဲကို ဖိုင်လေးဆောင်းပြီး ထွက်လိုက်သည်။

တစ်လှမ်း ...

နှစ်လှမ်း ...

သုံးလှမ်း...

ရဲခေါင်ယံ ရှေ့လောက်ကိုရောက်မှ ချော်လဲပစ်လိုက်သည်။ အရှိန်ပါသွားတာမို့ လူက အင့်ခနဲကျသည်။ ကျောင်းသားတချို့၏ ရယ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

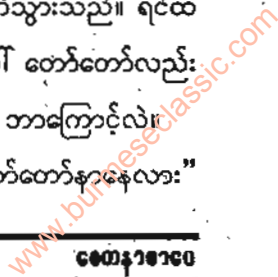
လုပ်တုန်းကတော့ ချော်လဲချင်ယောင်ဆောင်တာပါ။

သို့သော် အရှိန်ပါသွားတာမို့ တော်တော်နာသွားသည်။

ရဲခေါင်ယံက ထီးဖွင့်ဆောင်းကာ ကျောင်းကားဂိတ်ဘက် ထွက်သွားသည်။

ခပ်မဲ့မဲ့ အပြုံးတစ်ခုနှင့် ရဲခေါင်ယံဟာ သူမကိုလှည့်တောင်မကြည့်ဘဲ သူမဘေးက ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ ရင်ထဲမှာ စူးခနဲအောင့်သွားသည်။ ရဲခေါင်ယံအပေါ် တော်တော်လည်း ဗုန်းသွားသည်။ မျက်ရည်တွေ ကျလာတာ ဘာကြောင့်လဲ။

“ဟာ ... ရွှေဇလပ် ထ ... ထ။ တော်တော်နာနေလား”

ရဲခေါင်ယံရဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က လာထူ
သည်။ လက်ထောက်ကျတာမို့ ညာဘက်လက်က ယောင်သွားပြီ။
ခြေခေါက်သွားကာ မတ်တတ်တောင် မရပ်နိုင်။

ကျော်စွာနှင့် ရန်လေး ဆွဲထူပြီး ကားဆီသို့လိုက်ပို့
ရသည်။ ထိုက်တန်မျက်နှာက မလုံမလဲ။

ကားပေါ်ရောက်မှ ကျော်စွာတို့ကို ...

“အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟာ”

“ကျောင်းသားချင်းပဲ။ နင် ဆေးခန်းသွားပြလိုက်ဦး။
လက်နဲ့ခြေထောက် တော်တော်ယောင်နေတယ်”

“အေးပါ၊ သွားပြီနော်”

ထိုက်တန်က ကားမောင်းထွက်လာရင်း ...

“ဘယ်လိုလဲ ... အိုခေလား၊ ဟိဟိ ... နင့်လက်နဲ့ ခြေ
ထောက် ပန်းရောင်လေးတွေဖြစ်အောင် ဘာတွေလိမ်းထား
တာလဲ”

“ငါ တကယ်လဲလာတာ ထိုက်တန်။ လက်နဲ့ ခြေထောက်
က တကယ်ရောင်နေတာ၊ တရုတ်ဆေးသွားစည်းမယ်၊
လသာကိုသာမောင်း”

“ဟယ် ... ဖြန်ရဲဖြန်ပြီ၊ ကဲ ... နင့်ရဲခေါင်က လာထူ
နား”

“လှည့်တောင် မကြည့်သွားဘူးဟေ့”

“နင် လက်လျှော့လိုက်ပါတော့ဟာ”

“ငါ သူ့ကို သိပ်မုန်းတယ် ထိုက်တန်ရယ်”

ချော်လဲသည့်ဒဏ်ရာကြောင့် ခြေထောက်ရော လက်ပါ တရုတ်ဆေး စည်းလိုက်ရသည်။

လက်ကလည်း ညှာလက်ကိုထိတာမို့ စာလည်းမရေးနိုင်။ ခြေထောက်ကလည်း ကောင်းကောင်းမထောက်နိုင်တာမို့ စလပ် ကျောင်းပျက်ပါတော့သည်။

“မင်း သိပ်မှားတယ် ရဲခေါင်။ သူက တကယ်လဲတာ။ အဲဒါကို မင်းက မကူညီရုံမကဘူး လှောင်ပါ လှောင်သွားသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ် ရဲခေါင်၊ သူ့လက်နဲ့ ခြေထောက်က ချက်ချင်းကို ရောင်လာတာ၊ ဘယ်တော့မှ ကျောင်းတက်နိုင်မလဲ မသိဘူး”

ရဲခေါင်ယံက သည်းမည်းစွာရွာနေသော မိုးကို ငေးနေသည်။ အဲဒီနေ့က သူ့မ မိုးသည်းထဲမှာ လဲနေတာကို

မာယာဟု သူ ထင်ခဲ့သဖြင့် သွားမကူခဲ့။ သူမကတော့ သူ့ကို တော်တော် နာကြည်းသွားလောက်ပြီ။ အကြင်နာကင်းလှလွန်း သူကြီးဟု ထင်သွားလောက်ပြီ။

သူမ ကျောင်းမတက်နိုင်ရှာ။ ဟိုနှစ်ကောင် မေထိုက် တန်ဆီ သွားစုံစမ်းတော့ သူမ ခြေထောက်ရောလက်ပါ တရုတ်ဆေးစည်းလိုက်ရသည်တဲ့။

သူ့ရင်ထဲမှာ နောင်တမြစ်တစ်စင်း စီးဆင်းနေတယ်။ ကရုဏာလှိုင်းတွေ ရိုက်ခတ်နေတယ်။

သူမဖြစ်တာ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့က၊ ဒီနေ့ သောကြာထိ သူမ ကျောင်းမတက်နိုင်။ တနင်္လာနေ့တော့ တက်နိုင်ကောင်းပါရဲ့။

သူမ ကျောင်းပြန်တက်ရင်တော့ သူမကို ခင်ခင် မင်မင် ဆက်ဆံဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ငါမှားသွားတယ်”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိလို့ တော်သေးတာပေါ့ကွာ”

သူ့အမှားကို ချေတဲ့အနေနဲ့ ထိုက်တန်ဆီက သူမ စာပေပုံတွေယူပြီး စာတွေ လိုက်ကူးပေးမိတယ်။

ကျော်စွာတို့က ရယ်တာပေါ့။

“မိုးလွန်မှ ထွန်ချတာကွ”

“မဟုတ်ဘူးကွ။ အခါလွန်မိုး ရွာနေတာ”

ဘယ်သူဘာပြောပြော သူမအတွက် သူ တတ်နိုင်
သမျှ လုပ်ပေးတာပါ။

သူ ခုချိန်မှာ တစ်ခုပဲ ဆုတောင်းတယ်။ အဲဒါက
သူမ တနင်္လာနေ့ ကျောင်းပြန်တက်နိုင်ပါစေလို့။

သူ့ကြောင့်ဖြစ်တာ မဟုတ်ပေမယ့် သူမ ဖြစ်နေတာ
ကို လှောင်ပြောင်မိတဲ့အတွက် သူမကို အားနာမဆုံးဘူးလေ။

သူမရဲ့လက်ရေးလေးတွေက သူမမျက်နှာလှုပ်ပဲ ဝိုင်း
စက်စက်လေးတွေ။

သူမစာအုပ်ထဲမှာ သူ့ရဲ့ယောက်ျားဆန်တဲ့ လေး
ထောင့်လက်ရေးတွေ နေရာယူသွားတယ်။

သူမ ကျေနပ်နိုင်ပါစေ။ စာအုပ်ကျောဘက်မှာရေး
ပေးလိုက်တယ်။

“I am so sorry for U ! ”

တနင်္လာနေ့။

ကျောင်းဝင်းထဲ ခြေချလိုက်ကတည်းက သူ့ရင်တွေ
ခုန်နေတယ်။ ရွှေဇလပ်ညှို့ ကျောင်းတက်နိုင်ပါစေ။

ကားပါးမှာ သူမကားကိုမတွေ့။ ထိုက်တန်ကား
လည်း မတွေ့။ လက်မှနှာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ အချိန်ကစော
နေသေးသည်။

သူက အရင်ကြိုရောက်နေတာ ကောင်းပါသည်လေ။
ကျော်စွာတို့ ရန်လေးတို့တောင် မလာသေးဘူး။ စိတ်စောနေလို့
လား မသိဘူး။ နာရီလက်ဘဲတွေ နှေးနေသလိုပဲ။

ကားပါးကို မြင်ရတဲ့ မလေးရှားပိတောက်ပင်အောက်
က ခုံတန်းလေးမှာ ထိုင်စောင့်နေမိတယ်။

နာရီဝက်ဟာ တော်တော်ကြာမှန်း ခုမှသိတယ်။
ထိုက်တန်ရဲ့ကားလေး ဝင်လာပြီ။ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲခုန်တယ်။

ကားတံခါးက တစ်ဖက်ပဲပွင့်တယ်။ ထိုက်တန် ဆင်းလာပြီ။ တစ်ဖက်က ကားတံခါးကို သူ မျှော်လင့်တကြီး ကြည့်လိုက်မိတယ်။ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်သော ကားတံခါးလေးက သူ့ကို လှောင်နေသလိုပဲ။ ကားတံခါးကို သော့ခတ်ပြီး ထိုက်တန် ထွက်သွားပြီ။ သူမ မပါဘူးပေါ့။

သူ ထိုက်တန်နောက် ပြေးလိုက်သွားသည်။

“မေထိုက်တန် ... မေထိုက်တန်”

ထိုက်တန်က လှည့်ကြည့်ပြီး ...

“ဘာလဲ ဇလပ်လား။ သူ့ ခြေထောက်က ကောင်းကောင်း မထောက်နိုင်သေးလို့ မတက်နိုင်သေးဘူး”

“ငါ စိတ်မကောင်းလိုက်တာဟာ”

“ဇလပ်က စာကူးပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်တဲ့”

“ရပါတယ်ဟာ”

“အင်း ... ဇလပ်က ချော်လဲတာကိုတောင် ဝမ်းသာနေတာ။ နင်နဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး ရသွားလို့တဲ့”

“ဟဲ ... ဟို ... ငါ သူ့ကို ခင်ပါတယ်လို့ ပြောပေးပါဟာ”

“အေး ... အေး၊ ပြောလိုက်မယ်၊ ကဲ ... ငါက စာသင်ခန်း ဘက် တန်းသွားတော့မှာ၊ နင်ရော”

“ငါ ကင်န်တင်းသွားလိုက်ဦးမယ်”

ထိုက်တန်ရဲ့စကားက နားထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်သည်။ ချော်လဲတာကိုတောင် ဝမ်းသာနေသတဲ့။ မိုက်မဲလှသည့် သူပါလား။

ဇလပ် ခမျာ တကယ်လက်နက်ချတာ ဖြစ်နိုင်ပါ သည်။ ဒါကို သူက ဗျူဟာထင်ပြီး ကြောက်နေတာ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇလပ် ကျောင်းပြန်တက်ရင် သူတို့ နှစ်ယောက် သူငယ်ချင်း ဖြစ်ကြမည်။

ကင်န်တင်း ရောက်တော့ ကျော်စွာက ဆီးမေးသည်။

“ဘာတဲ့လဲ၊ ရွှေဇလပ်ညို မသက်သာသေးဘူးတဲ့လား”

“အင်း”

“သူတော့ ကျောင်းစာတွေ တော်တော်လွတ်ကုန်ပြီ။ မင်း ပြန်ရှင်းပြလိုက်”

“ရှင်းပြဦးမှာ”

“လဒ် ... ခုတော့ တစ်မျိုးပါလား”

ရွှေလေပ်ညိုသည် သူ့အပေါ် အံ့ဩလောက်အောင် အနံ့တာခံနိုင်သည်။

နေ့လယ်ဘက် ထမင်းစားရင် သူ့မက အမြဲလိုလို သူ့အတွက် ဟင်းတွေပိုထည့်လာတတ်သည်။

“ယံ ... နင်က ဘာလို့ ထမင်းဘူး မယူတာလဲ၊ နင်တို့ ယောက်ျားလေးတွေကလေ ပျင်းကိုပျင်းတယ်”

“ထည့်ပေးမယ့်သူမှ မရှိတာဟ”

“နင့်အမေက မထည့်ပေးဘူးလား”

“သိပ်မစပ်စုနဲ့၊ ငါ့အမေက ငါငယ်ငယ်တည်းက ဆုံးသွားတာ”

“ဪ ... ဆောရီး ... ဆောရီး”

“ရတယ်၊ ဘာမှ ထပ်မမေးရင် ပိုကျေးဇူးတင်တယ်”

“မမေးတော့ပါဘူး။ တကတဲ။ ကဲ ... ရော့ ဒီမှာ၊ ပုစွန် အစိမ်းသုပ်လေး မြည်းကြည့်ပါဦး”

“နင် ချက်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးနော်”

“နည်းနည်းလောက်များ အထင်ကြီးကြည့်ပါလား”

“ဘာကြီးစရာလိုလဲ။ ကြည့်တာနဲ့ သိနေတာကို”

“ဟွန်း”

လေပ် ချက်တာ မဟုတ်သော ထိုဟင်းတွေဟာ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာနှင့် အတော်စားလို့ကောင်းပါသည်။

သူ့ဘဝမှာ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ အိမ်ထမင်းဆိုတာ တစ်ခါမှ မစားဖူးပါ။

လူမှန်းသိတတ်စကတည်းက မအေဆိုတာ မရှိတော့။ မအေတစ်ခု သားတစ်ခုဘဝမှာ ဖေဖေကလည်း သူ့အလုပ်နဲ့သူ့စွပ်နေတတ်သလို အလုပ်ပါးရင်တောင်မှ ဖေဖေက မချက်တတ် မပြုတ်တတ်။

လူရယ်လို့ ဖြစ်ကတည်းက ချိုင့်ဆွဲပြီး ဆိုင်ဟင်းကိုချည်း စားခဲ့ရတာ။

ဖေဖေက တစ်ခါတစ်ရံ အလုပ်အဆင်ပြေပြီး မြိုးမြိုး မြက်မြက်ကလေး ရလာရင်တော့ သူတို့သားအဖ ဆိုင်ကောင်းကောင်းမှာ သွားစားရပါသည်။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံမှ တစ်ခါတစ်ရံ။

ငယ်တုန်းကတော့ ကလေးစိတ်နဲ့ ဖေဖေကိုမြှောက်ပေးခဲ့ဖူးသည်။

“ဖေဖေရာ မိန်းမတစ်ယောက် ယူစမ်းပါဗျ။ အဲဒါမှ သားဟင်းကောင်းစားရမှာ”

ထိုသို့ပြောတိုင်း ဖေဖေက အားပါးတရ ရယ်တတ်သည်။ ခုတော့ ဖေဖေ ဘာလို့ မိန်းမ မယူတာလဲ သူသိလာပြီ။ ဖေဖေက သူ့ကို သိပ်ချစ်လို့လေ။

ဖေဖေ တစ်ခါပြောဖူးသည်။

“မင်းအမေကို ဖေဖေ သိပ်ချစ်တာ ငါ့သားရ။ မင်းအမေရဲ့ကိုယ်စား မင်းရှိနေမှတော့ ဖေဖေအတွက် နောက်မိန်းမ မလိုတော့ပါဘူးကွာ”

ထို့ကြောင့် ဖေဖေ ဘာလုပ်လုပ် သူ နားလည်နိုင်ခဲ့တာပေါ့။

သို့သော် ...

အဲဒီ သို့သော်ရဲ့ ရိုက်ခတ်မှုကို သူ ခံရဦးမည်ထင်ပါရဲ့။

“ယံ ... ယံ”

“ဟင်”

“ဘာလို့ ထမင်းဖြူတွေချည်းပဲ ခပ်စားနေတာလဲ။ ဟင်းမစားဘူးလား”

“စားမယ်လေ”

“ယံ တစ်ခုခု တွေးနေတယ်မို့လား”

“အင်း”

“ယုံအတွေးထဲမှာ လေပ်ပါရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“ဟို ... ငါက အီကွေးရှင်းတွေအကြောင်း စဉ်းစားနေတာပါဟာ”

“ယုံလိုက်ပါ့မယ်နော်”

သူ့အတွေးတဲမှာ တကယ် သူမ မပါဘူး။ သူ့အတွေးထဲရှိတာက အစားအသောက်အကြောင်း။ ပုစွန်တစ်ဖတ်ကို ခပ်စားလိုက်ရင်း ...

“နင် ငါ့ကို ဘာလို့ ခင်တာလဲ လေပ်”

“လေပ် မသိဘူး။ တကယ်ဆို လေပ်လေ အစက ယုံကို လုံးဝကြည့်လို့ မရဘူး။ နောက်မှ တဖြည်းဖြည်း ယုံကို ခင်လာတာ။ လေပ်ကို ယုံရဲ့လား ယံ။ ယံမယုံမကြည့်ဖြစ်နေတယ်မို့လား”

“ယုံပါတယ်ဟာ”

“ယုံရင် ပုံဆွဲပေး”

“မဆွဲပေးဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာ ဆွဲမှ တတ်မှာပေါ့၊ စာမေးပွဲ

မှာ ဘယ်သူလာဆွဲပေးမလဲ”

“ဟွန်း ... စိတ်ပုပ်”

ရွှေလေပ်ညို ကျိတ်ပြုံးပစ်လိုက်သည်။ ပီပြင်လာသော
သူမဗျူဟာကို သဘောကျနေသည်။
ခုဆို ရဲခေါင်ယံ တစ်ယောက် သူမကို ယုံကြည်စ
ပြုလာပြီ။

သူမ ထောင်ချောက်ထဲကို ခြေတစ်လှမ်း စလာ၏။
ခြေစုံပစ်ဝင်လာဖို့ပဲ လိုတော့သည်။

ခြေစုံပစ်ဝင်လာလို့ကတော့ အဲဒီခြေအစုံကို ရိုက်ချိုး
ပစ်လိုက်မည်။ ရဲခေါင်ယံ အထိနာစေရမည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဇလပ်၊ နင်က မုန်းတယ် မုန်းတယ်နဲ့
ရဲခေါင်အတွက် ထမင်းဘူးတောင် ထည့်သယ်ပေးနေပါ
လား”

“အဲဒါ ငါ့ရဲ့လက်နက်တစ်မျိုးပဲလေ ထိုက်တန်ရဲ့ နင်
စောင့်ကြည့်။ မကြာခင် ပွဲသိမ်းစေရမယ်”

www.burmeseclassic.com

“ကောင်းတယ်၊ ဆက်လုပ်၊ နင့်တုန်းက ဆေးပတ်တီး တစ်ပတ်လောက် စည်းလိုက်ရတာ”

“Right ငါ့ဘက်က အရင်းများထားတယ်လေ။ အဲဒီတော့ ငါ အမြတ်ကြီးစားရမှ ကျေနပ်နိုင်မယ်”

တင်းလွန်းရင်ပြတ်၊ လျှော့လွန်းရင်ပတ်တဲ့။ တင်း ခဲ့တုန်းက သူမ အထိနာခဲ့ပြီးပြီ။ အခု သူမဘက်က တစ်ရစ်ချင်း တစ်ပတ်ချင်း ဖြေလျှော့ပေးနေတာ။ ရဲခေါင်ယံကို တစ်ပတ် ပတ်လို့ရတဲ့နေ့မှာ ဆောင်ဆွဲပစ်လိုက်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး။

သူမရဲ့ကြိမ်းဝါးသံကိုများ ရဲခေါင်ယံ ကြားခဲ့ရင် ...။

“ကျွတ် ... ယံရာ၊ ညက မန်ယူက တစ်မှတ်တည်းနဲ့ ဖလားမရတာ သိလား။ ချယ်လ်ဆီးက တစ်မှတ်ကလေး ကပ်သာသွားတာ။ ရွန်းနေကလေးကလည်း နာနေတော့ ဂိုးမသွင်းနိုင်ရှာဘဲ ရွှေဖိနပ်ဆုနဲ့ လွဲသွားရတယ် သိလား”

“မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဘောလုံးပွဲကို ဘာလို့ အဲလောက်စိတ် ဝင်စားရတာလဲ”

“ဟင် ... ယံက ဘောလုံးပွဲ မကြည့်ဖူးလား”

“MRTV-4 က လာရင်တော့ ကြည့်ပါတယ်၊ တကူးတက တော့ မကြည့်ဖြစ်ဘူး။ ပြီးတော့ အသင်းလည်း မစွဲဘူး၊ ကြိုသလိုပဲ”

“လေပ်ကတော့ မန်ယူမှမန်ယူ၊ လေပ်က ဖာကြီးရဲ့အကွက် တွေကို ကြိုက်လို့”

“ဘာ ... ဘာကြီး”

“ဟကြီးလေ၊ ဖာဂူဆန်ကို ပြောတာ၊ ဟင်း ... ဒါလေး
တောင် မသိဘူး”

“ဆလံပါပဲ မမလေပ်ရယ်”

“ယံက ဘာလို့ ဘောလုံးပွဲ မကြိုက်တာလဲ”

“ကြိုက်တယ် မကြိုက်ဘူး မဟုတ်ဘူး၊ ကြိုရင်ကြည့်တယ်၊
စွဲစွဲလမ်းလမ်း မကြည့်ရရင် မနေနိုင်တာမျိုးတော့ မရှိဘူး။
ဘောလုံးပွဲမှ မဟုတ်ဘူး။ ဘာကိုမှ မစွဲလမ်းတတ်တာ”

“ဒါဆို ယံ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စွဲလမ်းစရာ
အကြောင်းမရှိဘူးပေါ့”

“မိန်းမတွေ အများကြီးပဲ။ တစ်ယောက်တည်းကို ကွက်ပြီး
စွဲလမ်းမိမယ်လို့တော့ မထင်ဘူး”

“ယံ အပြောမကြီးနဲ့နော်”

“တကယ်ပြောတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ယံ။ ယံ့ကိုကြည့်ရတာ မိန်းမတွေကို စိတ်
နာနေသလိုပဲနော်”

“ဟုတ်လား။ ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ မပတ်သက်ဘူးလို့ မိန်းမ
တွေကို စိတ်နာစရာ အကြောင်းတော့ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့
ကိုယ် မိန်းမတွေကို ရှောင်မိတာတော့ မှန်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်

ရင် ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ မပတ်သက်ချင်ဘူး။ လေပ်တောင်
ချင်းချက်ဖြစ်သွားလို့”

“ဘာလို့ ရှောင်တာလဲ ယံ”

“ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ်ပေါ့ လေပ်ရယ်။ မပတ်သက်
သင့်လို့ ရှောင်ရတယ်လို့ပဲ မှတ်ထားလိုက်ပါ”

“ယံက သိပ်သူစိမ်းဆန်တာပဲ”

“သိပ်မစပ်စုနဲ့လေ”

“ဟွန်း ... ယံကလေ လေပ်ခင်သလိုကို မခင်ဘူး။ လေပ်
မှာတော့ အူလှိုက်သည်းလှိုက် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ကို ခင်
ရတာ။ သူကတော့ စိမ်းရက်တယ်”

“ကဲ ... ကိုယ် ကော်ဖီတစ်ခွက်နဲ့ လျှော်ပေးမယ်ကွာ။
ရမလား”

“ဟွန်း”

တဟွန်းဟွန်းနဲ့ ဒီကောင်မလေး မျက်စောင်းထိုးရ
တာ တော်တော်ဝါသနာပါပုံရတယ်။

မမျှော်လင့်တဲ့ ကံကြမ္မာဆိုတာ ဘယ်သူမှ မြင်နိုင်
တာ မဟုတ်ဘူးလေ။

မမျှော်လင့်တဲ့ ကံကြမ္မာမှာ နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိတယ်။
ကောင်းတဲ့ကံနဲ့ ဆိုးတဲ့ကံ။

ကောင်းတဲ့ကံနဲ့ ရင်ဆိုင်ရရင် ထိပေါက်သလို ပျော်
ကြတဲ့သူတွေဟာ (ဥပမာ ... ထိပေါက်တဲ့ကံ)။

ဆိုးတဲ့ကံကြမ္မာနဲ့ တွေ့ရင်တော့ အရာရာကို မေ
လျော့ပြီး အရှိကို အရှိအတိုင်း မထိန်းနိုင်အောင် ခံစားရတယ်။

ဥပမာ ဆိုကြပါစို့ ...

ဆင်းရဲတဲ့လူတစ်ယောက် သိန်းတစ်ထောင်ထိပေါက်
ခဲ့ရင် အရမ်းကို ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာသွားနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လူသိမခံ
ဘူး။ ကျိတ်ပျော်မယ်။ ခံစားမှုကို ထိန်းနိုင်တယ်။

ချမ်းသာတဲ့သူတစ်ယောက် သူ့လုပ်ငန်းအားလုံး
ဒေဝါလီခံလိုက်ရရင် လူမသိအောင် ကျိတ်ပြီးစိတ်ဆင်းရဲနိုင်ပါ
မလား။

အဲလိုပေါ့။

မမြင်ရတဲ့ ကံကြမ္မာကို မြင်လိုက်ရတဲ့ ရဲခေါင်ယံ
သည်လည်း တစ်သက်လုံး မျိုသိပ်ခဲ့တဲ့ ခံစားချက်တွေ ပေါက်ကွဲ
ကုန်တယ်။

အဖြစ်က ဒီလို။

အဲဒီနေ့က မေထိုက်တန် နေ့ကောင်းလို့ ကျောင်း
မတက်ဘူး။

ဇလပ်တစ်ယောက်တည်း သူမကားလေးနဲ့ကျောင်း
ရောက်လာတယ်။ အပြန်ကျတော့ ရဲခေါင်ကို ခေါ်သေးတယ်။

“ယုံကို ဒီနေ့ အိမ်ပြန်ပို့ပေးမယ်။ တို့ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့လေ”

“ဆောရီးပဲကွာ၊ ငါ သူများကား မစီးချင်ဘူး”

“ကြီးကျယ်လိုက်တာ ယံရာ၊ မလိုက်လည်းနေပေါ့”

သူ့ကို စိတ်ဆိုးပြီး ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး မောင်း
ထွက်သွားတဲ့ သူမကားလေး ကျောင်းဝင်းထဲက ကွေ့အထွက်
တစ်ဖက်က ဖရိုဖရဲနဲ့ ဘရိတ်ပေါက်လာတဲ့ တက္ကစိတစ်စီးနဲ့
ခေါင်းချင်းဆိုင်သွားတယ်။

“ကားတိုက်ပြီဟ”

“ရွှေလေပ်ညိုကားဟော”

အသံတွေ ဆူညံသွားလို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့
လေပ်ကား ခေါင်းပိုင်းက ပိန်ရှုံ့ပျက်စီးလို့။

“လေပ်”

ရဲခေါင် မျက်လုံးတွေ ပြာသွားတယ်။ ဝမ်းခေါင်း
ထဲကအသံနဲ့ အသံကုန်ဟစ်ပြီး လေပ်နာမည်ကိုခေါ်ကာ သူမ
ကားနားကို ပြေးသွားမိတယ်။

ရွှေလေပ်ညိုက ကားစတီယာရင်ကို မျက်နှာအပ်ကာ
ငြိမ်သက်လို့။

“လေပ် ... လေပ် ... လုပ်ကြပါဦး၊ ကားငှားပေးကြပါဦး၊

ဒီမှာ လေပ်ကို ဆေးရုံပို့ရမယ်”

သူ ကျန်တာတွေ ဘာမှစိတ်မဝင်စားတော့ ရွှေလေပ်
ညိုကို ကားထဲမှ ပွေ့ထုတ်ကာ သွေးရူးသွေးတန်း အော်နေမိသည်။

ကျော်စွာနဲ့ ရန်လေးက ပြေးလာကာ ...

“လာ ... ရဲခေါင်၊ ဟိုမှာ ကိုနိုင်က သူ့ကားနဲ့ပို့ပေးမယ်
တဲ့”

ကျောင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ ကူညီမှုနဲ့ ရွှေလေပ်ညို
ဆေးရုံရောက်သွားသည်။

ဆရာဝန်တွေ စစ်ဆေးနေတာကိုကြည့်ပြီး သူ မျက်
ရည်တွေ ဝဲနေသည်။ ရွှေလေပ်ညို ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်း
မိတာ အကြိမ်တစ်ရာမက။

“လောလောဆယ် စမ်းသပ်ကြည့်ရသလောက်ကတော့ ဘာ
မှမဖြစ်ပါဘူး။ လန့်ပြီး ရှောင်ရသွားတာပါ။ ဒါပေမဲ့
သတိရလာတဲ့ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်။ လိုအပ်
ရင် ဆေးရုံနှစ်ဆယ့်လေးနာရီလောက် တက်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ခုမှပဲ ရင်ထဲမှ ဆိုနှင့်နေတဲ့ ခံစားမှုကြီး ပျောက်
သွားတော့တယ်။

နဖူးပေါ်ဝဲနေတဲ့ ဆံပင်လေးတွေကို သပ်တင်ပေး

ရင်း ...

“သတိ အမြန်ရပါ ကောင်မလေးရယ်၊ ငါ မင်းကို ပြော
စရာရှိလို့ပါ”

ဆေးရုံကို သူမမိဘတွေ-လိုက်လာပြီးကတည်းက
သူ အနားကပ်ခွင့်မရတော့။

သူမ သတိရလာပြီး ညနေဘက်မှပဲ ဆေးရုံကဆင်း
ခွင့်ပေးသည်။

လန့်ပြီး သတိလစ်ရုံကို သူက ထူပူပြီး ဆေးရုံဖို့
ပစ်တာလေ။

ဒါပေမဲ့ သူမနဲ့ သူမမိဘတွေကတော့ သူ့ကိုကျေးဇူး
စကား ဆိုသွားပါသည်။

သူမတို့ ပြန်သွားတာကို မြင်ကွင်းတဆုံး လိုက်ကြည့်
ရင်း သူမကို စိတ်မချသလို ဖြစ်နေမိသည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ခုလို သူမ
ဖြစ်နေတဲ့အချိန် သူမအနားမှာပဲ သူ နေချင်သည်။ သူမကိုယ်
တိုင်က သူ့အပေါ် အားကိုးခင်တွယ်ရှာသည်လေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမရဲ့ယာဉ်တိုက်မှုကိစ္စပိစ္စတွေ့ ပြီး
ဆုံးသွားရင်တော့ သူ သူမကို ဖွင့်ပြောတော့မည်။

တစ်သက်လုံး မျိုသိပ် ဖုံးကွယ်ထားတဲ့ အချစ်တွေ
ကိုပေါ့။

ခုနက ယာဉ်တိုက်မှုမှာသာ သူမ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်
သွားရင်၊ အို ... သူမသာ သေသွားခဲ့ရင် သူ ဒီတစ်သက် ရင်ကွဲ
သေဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။

မပြောလိုက်ရဘဲ သူနဲ့ သူမ ဝေးသွားခဲ့ရင် ...
တွေ့ရုံနဲ့တင် တော်တော်ဝမ်းနည်းသွားသည်။ ခုချိန်
မှာတော့ မမျိုသိပ်နိုင်လောက်အောင် ချစ်နေမိပြီ ဇလပ်ရယ်။

ရွှေစုနဲ့ ထိုက်တန်ဆီမှာ ဖုန်းနံပါတ်ကို သွားစုံစမ်း

ပြီး သူမကို ဖုန်းနဲ့သတင်းမေးရသည်။

“ဟယ်လို ... ဘယ်သူပါလဲ”

“ဇလပ် သူငယ်ချင်းပါ။ ဇလပ်နဲ့ ပြောချင်လို့ပါ”

“သမီးက အိပ်နေတယ် သားရေ၊ နေ့လယ်မှ ပြန်ဆက်
လိုက်ကွယ်၊ ခြောက် ... သားနာမည် ပြောပါဦး”

“ရဲခေါင်ယံပါ ခင်ဗျာ”

“အေး ... အေး၊ နေ့လယ် ပြန်ဆက်လိုက်နော် ကလေး”

သူမမိခင် ဖြစ်ပုံရပါသည်။ ဆေးရုံမှာတုန်းက ကျေးဇူး

စကားသာ ဆိုသွားတာ သူ့နာမည်ကို မေးမသွားပါ။

နေ့လယ်ဘက်ကျတော့ ဇလပ် လာကိုင်သည်။

“ဟဲလို”

“ဇလပ်လား”

“ဟုတ်တယ် ယံ။ မနက်က ဆက်သေးတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ် စိတ်ပူနေလို့။ သက်သာရဲ့လား”

“သက်သာပါတယ် ယံရဲ့၊ လန့်သွားတာ တစ်ခုပဲ။ ဒီနေ့

တော့ ကျောင်းမတက်ချင်သေးလို့ နားနေတာ”

“အင်း ... နားလိုက်တာ ကောင်းပါတယ်၊ ပြည့်ပြည့်ဝဝ

နားပြီးတော့မှ ပြန်တက်ပေါ့။ စာတွေအတွက် စိတ်မပူနဲ့

ကိုယ် ပြန်ရှင်းပြပေးမယ်”

“Yes, Sir”

“ကဲ ... တပည့်ကြီး နေကောင်းအောင်နေ၊ တပည့်ကြီး

ကျောင်းပြန်တက်မယ့်နေ့ကို စောင့်နေမယ်”

“အင်းပါ”

“ကိုယ် အိမ်ကို သတင်းလာမေးခွင့် ရှိမလား”

“ဇလပ် မနက်ဖြန် ကျောင်းပြန်တက်မှာပါ ယံ။ မနက်

ဖြန် တွေ့မယ်လေ”

“Ok see U”

“See U tomorrow”

မနက်ဖြန်။

မနက်ဖြန်ဆိုတာ မျှော်လင့်ချက်ရှိသူအတွက်တော့
ရင်ဖုန်ဖွယ်ရာ နာရီတွေပဲပေါ့။

မနက်ဖြန်မှာ သူမကို Propose လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်
ပြီလေ။

ရင်ဘတ်ထဲကို ဝင်ရောက်ကျူးကျော်မှာ ကြောက်
လွန်းလို့ တံတိုင်းအထပ်ထပ် ကာရံထားတာတောင်မှ အချစ်က
နှလုံးသားဗဟိုကို စီးနင်းလိုက်ပြီး ...

“မင်း ရွှေဇလပ်ညိုကို ချစ်စေ”

လို့ အမိန့်ပေးလိုက်ကြောင်း သက်ဆိုင်သူသို့ အသိ
ပေး အကြောင်းကြားရမယ်လေ။

သူ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်သည်ဖြစ်စေပေါ့။

သူ *တော့ ရင်ဘတ်ချင်း နှစ်နားညီဖို့ ဆုတောင်း
ရုံမှတစ်ပါး။

“ဇလပ်”

“ပြောလေ ယံ”

စာသင်ခန်းဆိုတာ ရည်းစားစကားပြောဖို့ နေရာမှ
မဟုတ်တာလေ။ ထို့ကြောင့် ...

“ဆရာမှ မလာသေးတာကွာ၊ အပြင်ခဏသွားရအောင်”

“ဘယ်သွားမှာလဲ ယံ။ ကင်နီတင်းလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ စကားအေးအေးဆေးဆေးပြောလို့ ရတဲ့နေရာ
ဓာတ်စုစုပေါ့။ အင်း ... မလေးရှား ပီတောက်ပင်အောက်
ဖြစ်ဖြစ် သွားထိုင်ရအောင်”

“ယံ ရွှေတဲ့နေရာက နည်းနည်းကဗျာဆန်နေသလိုပဲ”

“ဟုတ်လိမ့်မယ်၊ နှလုံးသားထဲကစကားကို ပြောမှာဆိုတော့
လည်း ကဗျာဆန်တဲ့နေရာမှာ ပြောမှဖြစ်မှာပေါ့”

“ဘာရယ် ယံ ... ဘယ်လို”

“ကဲပါ ... လာပါကွာ၊ သေချာပြောပြမယ် ... လာ”

“အင်း ... နှလုံးသားထဲက စကားဆိုတော့ ဇလပ်ကလည်
ကဗျာဆန်ဆန်လေး နားထောင်ချင်တာပေါ့ ယံရဲ့”

ရွှေဇလပ်ညိုက ကြည်ကြည်နူးနူးလေး ပြုံးပစ်လိုက်
သည်။ နောက်ဆုံးတော့ သူမ လိုချင်တဲ့ပန်းတိုင်ကို ရောက်လာပြီ
ဒီတော့ သူမရဲ့ပန်းတိုင်ကို ပိုပြီးလှပအောင် အသက်
သွင်းရမှာပေါ့။

“အင်း ... ဒီစာသင်ခန်းထဲမှာ လူအများရှေ့မှာ ယုံနှလုံး
သားထဲက စကားကို ဇလပ် ကြားချင်တယ် ယံ”

“ဟာ ... ရှက်စရာကြီး”

“စာသင်ခန်းထဲမှာရှိတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးကို သင်
ဆေးထားချင်လို့ပါ ယံ။ အတည်ပြုချင်လို့ပါ”

“ကောင်းပြီ၊ ဇလပ် သဘောကျ ဖြစ်စေရမယ်၊ ဒါထက်
တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်။ ဇလပ်တို့ကို အဖြေပေးရင်လည်း
ဒီစာသင်ခန်းထဲမှာပဲ ပြန်ဖြေရမယ်”

“စိတ်ချ ယံ။ ဇလပ်က အချိန်တောင်မဆွဲဘူးနော်၊ ယံ
ချက်ချင်း အဖြေပေးမှာ”

“တကယ် ... ဟား မိုက်တယ်ကွာ၊ ကဲ ... လာ၊ အခု
ပြောမယ်”

ရဲခေါင်ယံရဲ့ ခြေလှမ်းတွေက မြူးဖျသွက်လက်လို့
အတန်းရှေ့ဆီ။ သူ့ခြေလှမ်းတွေနောက်မှာ အားရကျေနပ်နေတဲ့
ဇလပ်ရဲ့ခြေလှမ်းတွေ။

အတန်းရှေ့မှာ ခြေနှစ်စုံ ချရပ်မိတော့ ...

“အဟမ်း ... သူငယ်ချင်းတို့ ... Please ”

ရဲခေါင်က မာန်ပါကာ မြောက်စွစွတောင် ဖြစ်နေ
သည်။ သူ့ကိုယ်သူ အဆိုတော်လိုလို အိုက်တင်တစ်ခွဲသားနှင့်။

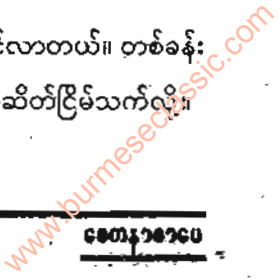
တစ်ခန်းလုံးက သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်ကြပြီဆိုမှ ...

“ဒီနေ့ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးကို တိုင်တည်ပြီး ပြော
စရာရှိပါတယ်၊ အဲဒါကတော့ ...”

သူ့ဘေးမှာ မခိုတရို့လေး ရပ်နေတဲ့ ရွှေဇလပ်ညို
ထို ငဲ့ကြည့်ကာ ...

“ဇလပ်ကို အရမ်းချစ်တယ်”

ရွှေဇလပ်ညိုရဲ့အပြုံးက ပိုမိုပြင်လာတယ်။ တစ်ခန်း
သုံး မီးကိုရေနဲ့ငြိမ်းသတ်လိုက်သလို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့။
ဧကကြာမှာ ကျော်စွာက ...

“ဟေး ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဘရာဇို ... ဘရာဇို”

ကျော်စွာ လက်ခုပ်သံနောက်မှာ ...

“ရှိုး ... Romantic ဖြောင်း ဖြောင်း”

လက်ကွင်းမှတ်သံ၊ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးသံတွေနဲ့

တစ်ခန်းလုံး သြဘာပေးလိုက်ကြတာ။

“ခဏလေး နေကြပါဦး၊ ဇလပ် သူ့ကို အဖြေပြန်ပေးချင်လို့၊ Please ... Please ခဏလေး”

“ဟာ ... ချက်ချင်း ပြန်ပေးမှာလား၊ ဝိုး ... မိုက်တယ်ဟေ့”

“ရုပ်ရှင်ထက်တောင် ကြည့်လို့ကောင်းသေးတယ်”

ဇလပ်က တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုသံတွေကို

ဖြစ်အောင် စောင့်နေသည်။

“ရှူး ... တိုးတိုးတိတ်တိတ်၊ ဟိုမှာ ရွှေဇလပ်ညို အဖြေပေးတော့မယ်”

အားလုံး တိတ်သွားမှ ဇလပ်က ...

“ဇလပ် ဒီနေ့ကို စောင့်နေခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ အခု အားလုံး ရှေ့မှာပဲ ဇလပ် သူ့ကို အဖြေပေးပါမယ်”

ရွှေဇလပ်ညိုက ရဲခေါင်ရှေ့တည့်တည့် သွားရပ်ကာ

“ဖြန်း ... ဖြန်း”

ရဲခေါင် မျက်နှာ ဟိုဘက်ဒီဘက် လည်ထွက်သွား

သည်။

“ဟာ”

“ဟင်”

“အို”

“ဟယ်”

အာမေဇိုတ်သံတွေ စုံသွားသည်။ ရဲခေါင် မျက်ဝန်းတွေက မယုံနိုင်သလို အကြည့်တွေနှင့်။

“ဇလပ် အဲဒီလောက်ထိ သူ့ကိုမုန်းတယ်၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ငါ့အမုန်းဆုံးလူက နင်ပဲ ရဲခေါင်ယံ”

“ဇလပ် ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်တာလဲ၊ ကိုယ် ဘာမှားလို့လဲ”

“ရွှေဇလပ်ညို ဆိုတာ ငါ့ရဲ့ဘယ်အကန့်မှာမှ စာရင်းမရှိဘူးဆိုတဲ့ စကားကို မှန်မမှန် စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်တာလေ”

“ဒါဆို မင်း တမင် ငါ့ကို ဘာရောတာပေါ့၊ မင်းတော်ပါတယ် ရွှေဇလပ်ညို။ ခုချိန်မှာ မင်းကို ငါ အသည်းနှင့်အောင် ချစ်နေပါတယ်။ အဲဒါ မင်းအတွက် ငါ့ရဲ့နောက်ဆုံးစကားပဲ”

ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသော ရဲခေါင်ယံကို ကြည့်
ကာ လေပ်က အားရပါးရ ရယ်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ ရယ်ရင်းနဲ့
မျက်ရည်တွေ ကျနေမိတာ ဘာကြောင့်လဲ။

ရဲခေါင်နဲ့ လေပ်ရဲ့ သတင်းက ကျောင်းထဲမှာ ဟိုး
ဟိုးကျော်သွားသည်။

ရဲခေါင်က အခန်းထဲက ထွက်သွားပြီးကတည်းက
တစ်ပတ်လုံး ကျောင်းမတက်ခဲ့။

တော်တော်များများကတော့ ရွှေလေပ်ညို လွန်သည်
ဟု ဝေဖန်ကြသည်။

“ဒီကိစ္စမှာ ရွှေလေပ်ညို လွန်တာပေါ့ဟ”

“အေးလေ ... သူ့ကို ရဲခေါင်က စိတ်ထဲမထည့်တာနဲ့
မာယာသုံးပြီး ကလဲ့စားချေတာ။ သိပ်ကြောက်စရာကောင်း
တာပဲ”

လေပ်ကတော့ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး အေးဒုဆားပဲ
ကျောင်းဆက်တက်ပါသည်။

ကျော်စွာနှင့် ရန်လေးက ရွှေလေပ်ညိုကို တော်တော်
အမြင်ကတ်သွားသည်။

ကျောင်းသူအချို့ကလည်း ရွှေလေပ်ညိုကိုပဲ ဖြစ်တင်
ပြောဆိုကြပါသည်။

လေပ်နဲ့ တော်တော်ခင်တဲ့ ရွှေဆုတောင် လေပ်ကို
နားမလည်နိုင်ဘဲ ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်သွားသည်။

ထိုက်တန်ကတောင် ...

“လေပ်ရယ် ... နင် အဲဒီကိစ္စကို နှစ်ယောက်တည်း ရှင်း
ရမှာလေဟာ။ ဘာလို့ အတန်းသားတွေရှေ့မှာ ရှင်းလိုက်
ရတာလဲ”

“ငါကတော့ အဲဒီလို ရှင်းလိုက်ရတဲ့အတွက် အားရဇာယ်”

“သမီး ... ဖုန်းလာတယ်”

“လာပြီ မေမေ”

သူမ ဖုန်းပိတ်ပြီး အားသွင်းထားတာကြောင့် အိမ်
ဖုန်းကို ဆက်လာတာပဲဖြစ်သည်။ ဘယ်သူပါလိမ့်။

“ဟယ်လို”

“လေပ် ... နင်တို့အိမ်ကို ဒီနေ့ သတင်းစာရောက်ပြီလား”

“မသိဘူး။ ရောက်ပြီ ထင်တယ်။ ဘာလို့လဲ”

“ရောက်ရင် နာရေးကြော်ငြာကို လှန်ကြည့်လိုက်”

“ဘယ်သူ နာရေးလဲ”

“ပီလိန်မြကြီး နာရေးလေ။ ဘာဖြစ်တာလဲတော့ မသိဘူး
ဟာ။ ပြင်ဦးလွင်မြို့တွင် ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားပါသဖြင့်
တဲ့။ ဖတ်ကြည့်လေ”

“နင် ပြောလို့ ငါ သိသွားပြီပဲ။ မဖတ်တော့ပါဘူး”

“ဖတ်ကြည့်ပါ။ နှင့် ဖတ်သင့်လို့ ငါ ဖတ်ခိုင်းတာ ဒါပဲ”

ပြောပြီးတာနဲ့ ထိုက်တန်က ဖုန်းချသွားပြီ။

“မေမေရေ သတင်းစာရောက်ပြီလား”

“အေး ... ရောက်ပြီ။ ကဲ ... သမီးလေး၊ မေကြီးဆိုင်ကို သွားပြီနော်။ သမီး ဒီနေ့ ကျူရှင်သွားမှာလား”

“သွားမှာ မေမေ”

“အေး ... အေး၊ ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းနော်”

“ဟုတ်”

သတင်းစာယူပြီး ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ စားပွဲပေါ်မှာ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲဟင်းရည်က အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသည်။

အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲဆို တစ်ရေးနီး ထကျွေးရင်တောင် အငမ်းမရ စားချင်သူပါ။

ဒါပေမဲ့ မေကြီးက တစ်ပတ်တစ်ခါလောက်ပဲ ကျွေးသည်။ အုန်းနို့က ကျန်းမာရေးကို ကောင်းကျိုးမပေးသဖြင့် တစ်ပတ်တစ်ခါမှသာ စားစေခြင်းပါ။

အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲဟင်းရည်ကို တစ်စွန်း ခပ်မြည်းလိုက်တော့ လျှာဖျားမှ အုန်းနို့အရသာက စွဲထင်သည်။

“Good”

ခေါက်ဆွဲပန်းကန်လေး လှမ်းယူကာ ဟင်းရည်ခပ်ထည့်မလိုပြင်ပြီးမှ သတင်းစာ အရင်ဖတ်ဖို့ စိတ်ကူးရကာ ခေါက်ဆွဲပန်းကန်ကို အသာပြန်ချလိုက်သည်။

“ဦးမြကြီး

ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်”

နာရေးသတင်းကို ဆက်ဖတ်လိုက်သည်။

“မောင်ရဲခေါင်ယံ (1 st yr B.Tech. GTC. သန်လျင်)၏ ဖခင်”

“ဟင်”

“ယုံဖေဖေ”

သူမတို့ သိပ်အမြင်ကတ်နေတဲ့ ဝီလီနီမြကြီးက ရဲခေါင်ယံရဲ့ဖခင်ပါလား။ ဒါကြောင့် ဟိုတစ်ခါ ဝီလီနီမြကြီး အကြောင်း ပြောနေတော့ ရဲခေါင် တက်ခေါက်သွားတာကို။

ဖအေကိုလည်း မုန်းတယ်။ သားကိုလည်း မုန်းတယ်။ တိုက်ပဲတိုက်ဆိုင်တတ်ပေတယ်။

ဒီတစ်ပတ်လုံး ရဲခေါင်ယံ ကျောင်းမတက်တာဟာ သူ့ဖခင်များ နာမကျန်းဖြစ်လို့လား။

သူမ ထင်တာက သူမတို့ကိစ္စကြောင့် ရဲခေါင်ယံ ရှက်သွားတယ်ထင်တာ။

ခုတော့ ထင်သလို မဟုတ်ရှာပါလား။

သူမ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

သူ့ကို မုန်းတယ်ဆိုပေမယ့် သူ့ကို သူမ ပညာပေး လိုက်မိတဲ့အချိန်မှာ သူ့မှာ တစ်ဖက်က ဖခင်ဆုံးပါသွားသည်။

ထိုက်တန်ဆီ မုန်းပြန်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို ... ဇလပ် ပြော”

“ထိုက်တန် ... ငါ စိတ်မကောင်းလိုက်တာဟာ”

“ထားလိုက်ပါဟာ။ တိုက်ဆိုင်သွားတာပါ”

“ရေစက်ပဲဟာ။ ဖအေကိုလည်း မုန်းတယ်။ သားကိုလည်း မုန်းတယ်”

“အရမ်းလည်း မုန်းမနေနဲ့ဦး ဇလပ်ရေ၊ မုန်းလွန်းရင် ချစ်ရတတ်တယ်”

“အဲဒါတော့ ကမ္ဘာဆုံးတဲ့အထိ မဖြစ်နိုင်သေးဘူး”

“ဟား ဟား ... အပြောမကြီးနဲ့။ တော်ကြာ ရဲခေါင်ယံ ကြားသွားလို့ ကလဲ့စားပြန်ချေနေဦးမယ်၊ ဒါပဲ ... ဘိုင့်၊ ငါ မနက်စာ မစားရသေးဘူး”

ထိုက်တန်ပြောမှ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲကို သတိရသွား သည်။

အိုး ... အေးစက်လို့ပါလား။

“ရဲခေါင်ရေ ... ရဲခေါင်”

“ကျော်စွာတို့ပါလား၊ လာ ... လာ”

ကျော်စွာ၊ ရန်လေး၊ ရွှေစုနှင့် သူတို့ အတန်းထဲက နှစ်ဦး သုံးဦး ထပ်ပါသေးသည်။

“သတင်းစာထဲမှာတွေ့လို့ လိုက်လာကြတာ”

“အေးကွာ”

“ရုတ်တရက် ဆိုတော့ ဘာဖြစ်တာလဲ ရဲခေါင်”

“ကားမှောက်တာ၊ ပြင်ဦးလွင်မှာ ရှူတင်ရှိလို့ သွားတာကွာ ပြင်ဦးလွင်အတက်မှာပဲ”

“စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့ကွာ၊ ယောက်ျားပဲ”

ရဲခေါင်က မချီတရီ ပြုံးနေသည်။ နှလုံးသားရေးစု ပိုးဆိုးပက်စက် အသည်းကွဲနေတဲ့ အချိန်မှာ ဖခင်ကို ဆုံးရှုံးရပြန် သည်။

ဖခင်ဟာ သူ့ရဲ့ရွှေတောင်ကြီးလေး။ လ”

“သားရေ ... ရဲခေါင်၊ မနက်ဖြန် ရက်လည်ဆွမ်းကပ်ဖို့ အန်တီအားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးပြီ။ အန်တီ ခဏပြန်လိုက်ဦး မယ်၊ ညနေ မင်းဦးနဲ့အတူ ပြန်လာခဲ့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ် အန်တီ၊ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါ တယ်”

“အေး ... အေး၊ ဒါဆို အန်တီသွားပြီနော်”

အန်တီ ထွက်သွားရာကို လိုက်ကြည့်ရင်း ရွှေစုက ...

“ရဲခေါင် အဲဒါ ဘုရင်မရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးပိုင်ရှင်မို့ လား”

“အင်း”

“မင်းသား မင်းသမီးတွေ လာမှာလား ရဲခေါင်”

“ဪ ... နင်ကလည်း တစ်မျိုး မိရွှေစုရယ်၊ ဒီမှာ သူ့ အပူနဲ့သူ”

“ဆောရီး ... ဆောရီး”

“ရဲခေါင် ... နင်က တစ်ဦးတည်းသော သားလား”

ကျောင်းသူတစ်ယောက်က ဝင်မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့အမေကလည်း ငါ့ ငယ်ငယ်တည်းက ဆုံးတာ။ အခု အဖေလည်း မရှိတော့ဘူး။ အရင်ကတော့ တစ်ဦးတည်းသောသား။ ခုတော့ တစ်ကောင်ကြွက်ပေါ့ဟာ”

သူတို့အားလုံး စိတ်မကောင်းကြပါ။

“ဟဲ့ ... နင်တို့ရဲ့ တခြားအမျိုးတွေ မလာဘူးလား”

“အမျိုးလဲည်း သိပ်မရှိဘူးဟာ။ ခင်ရာဆွေမျိုးလို့ ပြောရရင် တော့ ဖေဖေရုပ်ရှင်အသိုင်းအဝိုင်းက လူတွေအားလုံး အမျိုးတွေချည်းပေါ့။ ခုလည်း သူတို့ပဲ အားလုံးလာလုပ် ပေးနေတာ။ ငါ ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး”

“ရဲခေါင်ယံရယ်”

ဇာတ်ပို့သရုပ်ဆောင် အန်တီကြီးတစ်ယောက်က သူတို့ကို ကွာစေပန်းကန် လာချပေးသည်။ ပြီးတော့ သူတို့နှစ် ဝင်တိုင်ကာ ...

“မင်းတို့သူငယ်ချင်းကို ဝိုင်းပြီး နားချပေးကြပါဦးကွာ ပရိုဂျူဆာက သူ့ရုပ်ရှည်ကလေးကို သဘောကျလို့ မင်း သားတင်ပေးမယ် ပြောတာကို မလုပ်ဘူးချည်းပဲ ခေါင်းခဲ နေတယ်”

“ဟာ ... ရဲခေါင် လုပ်လေကွာ။ ဒါဟာ အခွင့်အရေးပဲ နော်”

“ဟုတ်တယ် ကလေးတို့ရယ်၊ ဒီခေတ်မှာ မင်းသားဖြစ်ဖို့ ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး ကြိုးစားနေရတဲ့သူတွေ တစ်ပုံကြီး။ ခုဟာက ကိုမြကြီးသားလေး ဖြစ်နေတာတစ်ခုတည်းနဲ့ သူ့ကို ဝိုင်း တင်ပေးကြမှာ။ ကိုမြကြီးက တကယ် သဘောဖြူ အူစင်း ကြီး။ အနုပညာဝမ်းစာလည်း အလုံအလောက်ကိုရှိတာ။ အသွားစောတယ်ကွယ်”

ထိုအန်တီကြီးက ပြောရင်း တစ်ရှူးနှင့် မျက်ရည်တို့ သုတ်သည်။

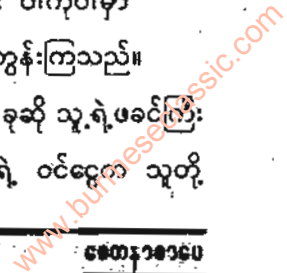
“ရဲခေါင် ... မင်း လုပ်ရင် ဖြစ်ပါတယ် သားရယ်။ မင်း မှာ ညှို့အားရှိတယ်”

“သားမှ မလုပ်တတ်တာ အန်တီညိုရာ”

“မလုပ်သေးလို့ပါ။ လုပ်ကြည့်လိုက် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ မင်းမှာ မင်းအဖေရဲ့ အနုပညာသွေး ပါကိုပါမှာ”

ကျော်စွာတို့ကပါ ဝိုင်းတိုက်တွန်းကြသည်။

ရဲခေါင်လည်း တွေးပါသည်။ ခုဆို သူ့ရဲ့ဖခင်ကြီး မရှိတော့ပြီ၊ အရံသရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်ရဲ့ ဝင်ငွေက သူတို့

သားအဖ စားဝတ်နေရေးနှင့် သူ့ကျောင်းစရိတ်ကို ဖူလုံစေရုံသာ မို့ စုမိဆောင်းမိ မရှိပါ။

ဖခင် ချန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုဆိုလို့ ဒီတိုက်ခန်းလေး တစ်ခန်းပဲရှိသည်။ သူ ရှေ့ဆက်ရမယ့်ဘဝကို အရှည်ကြီးလက် ထဲမှာ ပိုက်ဆံမယ်မယ်ရှာ မရှိဘဲ သူ ဘယ်လိုရှေ့ဆက်ရမလဲ။

ဝါသနာမပါပေမယ့် သူ့မှာ ရွေးစရာလမ်းမှ မရှိ တာ။ လောကအလယ်မှာ စမ်းတဝါးဝါး လျှောက်နေမယ့်အစား ဖခင်၏ ခိုလှုံရာဖြစ်ခဲ့သော အနုပညာအသိုင်းအဝိုင်း၏ ရင်ခွင်သို့ ပဲ ခိုလှုံဖို့ စဉ်းစားလိုက်ပြီ။

ပရိုဂျူဆာကိုတော့ မနက်ဖြန် ရက်လည်ပြီးမှပဲ အသိပေး အကြောင်းပြန်တော့မယ်။

ရွှေစုတို့ မိန်းကလေးတစ်ဖွဲ့ကို အန်တီညိုက ဧည့်ခံ နေတုန်း ကျော်စွာနှင့် ရန်လေးက သူနှင့်အတူ အခန်းထဲဝင်လာ သည်။

သူ့အခန်းထဲ ရောက်တော့။

“ဟာ ... ရွှေဇလပ်ညိုရဲ့ ပုံတူပန်းချီတွေပါလား”

“ရဲ့ခေါင် ... မင်း ပန်းချီဆွဲတတ်လား”

“အင်း”

စားပွဲပေါ်က Photo Stand လေးထဲမှာ ရွှေဇလပ် ညိုရဲ့ဓာတ်ပုံလေး။ ပုံစံက ဘေးတစ်စောင်း စူပုပ်ပုပ်မို့ တမင်ရိုက် ထားတာ မဟုတ်ဘဲ ခိုးရိုက်ထားမှန်း သိသာသည်။

“ငါ သူ့ကို စတွေ့ကတည်းက ချစ်ခဲ့တာ”

“မင်းကွာ”

ရက်လည်ပြီးသွားပေမယ့် ကျော်စွာနဲ့ ရန်လေးက သူ့အိမ်မှာ လာအိပ်သည်။

နှစ်သိမ့်အားပေးသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

“ရဲခေါင် ... ငါ့ကို ပုံတူပန် ချိဆွဲပေး”

“ငါက feel မလာရင် ဆွဲလို့မရဘူးကွ”

“ဘာလဲ၊ မင်းက ရွှေလုပ်ညိုကိုမှ feel လာတာလား၊ နေဦး၊ မင်း ပြောတော့ ရွှေလုပ်ညိုက ဘယ်အကန့်မှာမှ မရှိပါဘူးဆို”

“အဲဒါ ငါ ဟန်ဆောင်ခဲ့တာ”

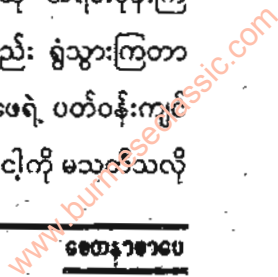
“ဖြစ်ရပြန်ပြီ”

“ငါ သူ့ကိုတွေ့ကတည်းက ရင်ခုန်ခဲ့တာ”

“နုပါဦး၊ မင်းက ဘာလို့ ဟန်ဆောင်ရတာလဲ”

“ငါ့အဖေကြောင့်ပေါ့ကွာ။ ငါ့အဖေ သရုပ်ဆောင်တာက ရိုးရိုးဇာတ်ပို့ မဟုတ်ဘူးလေ။ သရုပ်ဆောင်လိုက်တိုင်း လူကြမ်းတို့ ဝိလိန်တို့ ဒါပဲထပ်နေတာ။ အနုပညာအသိုင်း အသိုင်းက လူတွေကလွဲရင် အပြင်လူတွေအားလုံးက ငါ့အဖေကို အကောင်းမမြင်ကြဘူး။ မုန်းကြတယ်။ လူဆိုးကြီး၊ လူကြမ်းကြီး ဝိလိန်ကောင်ကြီးဆိုပြီး ရွံမုန်းကြတယ်”
“ဟာကွာ၊ ဒါကတော့ သရုပ်ဆောင်ရတာပဲ၊ လူတွေက နားလည်ကြပါတယ်ကွာ”

“တချို့ နားမလည်တဲ့သူတွေ ရှိတယ်ကွာ၊ ငါ့ ငယ်ငယ် ဟုန်းကဆို ခဏ ခဏ လှောင်ပြောင်ခံတယ်။ အတန်းထဲ မှာဆိုလည်း အဖေသားအနေနဲ့ ငါ့ကို မုန်းကြတယ်။ ဆရာမတွေကအစ ငါ့ကို နှိမ်ကြတယ်၊ ကြာလာတော့ အဖေကို နားလည်ပေးနိုင်ပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတော့ ကြောက်လာတယ်။ အရွယ်ရောက်လာတော့ ပိုသိလာရ တယ်။ မိန်းကလေးတွေက အဖေကိုဆို အရမ်းမုန်းကြ တယ်။ ငါ့ကို အဖေသားမုန်းသိရင်လည်း ရွံသွားကြတာ ချည်းပဲ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ငါ့ကို ငါ့အဖေရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် က ပုံသွင်းလာတယ်။ မိန်းကလေးတွေ ငါ့ကို မသတိသလို

ဆက်ဆံလို့ ငါကလည်း မိန်းကလေးတွေကို မုန်းနိုင်
ရှောင်နိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ...

ရွှေလုပ်ညိုကို တွေ့တော့ တွေ့တွေ့ချင်းပဲ ငါ့ရင်
တွေ အဆမတန် ခုန်ခဲ့ရတယ်။ ငါ သူ့ကို ချစ်သွားခဲ့တာ
ကို ဖုံးကွယ်ချင်လို့ မုန်းရောင်လွမ်းခဲ့ရတာပါကွာ”

“ကျွတ် ... မင်းဟာကလည်းကွာ၊ အပျက်ပျက်နဲ့ နှာခေါင်း
သွေး ထွက်ရပြီပေါ့ကွ”

“ငါ လေပ်ကို သိပ်ချစ်တယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ ငါ
ပထမပိုင်းက သူ့ကို ဆက်ဆံခဲ့တာတွေအတွက် တော်
တော်နှာကြည်းနေပုံရတယ်”

“ရဲခေါင် ... မင်း မင်းသားဖြစ်ရင် သူ့ကိုပြန်လိုက်ကြည့်
ပါလား”

“မထင်ပါဘူးကွာ၊ သူ့နှလုံးသားက ငါ့အတွက်ဆို အမုန်း
တံတိုင်း အပြည့်ခတ်ထားတာကွ”

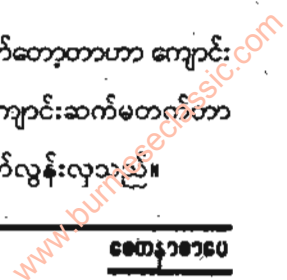
ရဲခေါင်ယံ ကျောင်းမတက်တော့။ သူမ ရဲခေါင်ယံ
နှင့် ပတ်သက်သည့်သတင်းကို ဘယ်သူ့ဆီကမှ မကြားရ။

ထိုက်တန် စုံစမ်းပေးသလောက်သာ သိရသည်။
ရဲခေါင်ယံ တစ်ယောက် အနုပညာလောကထဲကို ခြေစုံပစ်ဝင်သွား
သတဲ့။

ကျောင်းမတက်တော့ဘူး ဆိုပဲ။

ကိုယ်သိပ်မုန်းသည်လူကို မတွေ့ရတော့တဲ့အတွက်
သူမ ဝမ်းသာသင့်တာပေါ့နော်။ သို့သော် သူမ ရင်ထဲ ဟာနေ
သလိုလို။

ရဲခေါင် ကျောင်းဆက်မတက်တော့တာဟာ ကျောင်း
မလာရဲတော့လို့များလား။ သူမကြောင့် ကျောင်းဆက်မတက်တာ
လားဆိုတဲ့ ဝေခွဲမရမှုက သူမကို နှိပ်စက်လွန်းလှသည်။

အနုပညာလောကထဲ ခြေစုံပစ်ဝင်သည် ဆိုတာက
 ရော ဘာလဲ။ သူ့အဖေလို ဗီလိန်သရုပ်ဆောင် လုပ်မလို့လား။
 အဲလိုမလုပ်စေချင်ပြန်။ သူမစိတ်တွေ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။

တကယ်ဆို ရဲခေါင် ဘာလုပ်လုပ် သူမနှင့် ဘာ
 ဆိုင်လို့လဲ။

ခုချိန်မှာ သူမ အဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒက ရဲခေါင်ယံကို
 ကျောင်းပြန်တက်စေချင်တာပါပဲ။ သို့သော် ထိုဆန္ဒအတွက် သူမ
 ကိုယ်သူမလည်း နားမလည်နိုင်ပါဘူးလေ။

တစ်ခါတလေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်နားမလည်နိုင်
 တဲ့ အကြောင်းအရာတွေ အများကြီးပဲ။

“ငယ်လေး”

“ကိုတေး ပြောလေ”

“ဒီနေ့ ကိုယ်တို့ ချစ်သူဖြစ်တာ တစ်နှစ်ပြည့်နေော်”

“ဟုတ်”

“ဟုတ်ရင် မျက်စိမှိတ်ထား”

“အာ ... ကိုတေးနော်။ ကိုတေး ဘာလုပ်မလို့လဲပြော။

ပါးကိုကိုက်ဖို့ စဉ်းစားမနေနဲ့ ဆရာရေ။ ပါးမှာဝက်ခြံ
 ပေါက်နေတယ်။ ပါးစပ်ထဲကို ဖျစ်ခနဲ ဖြစ်သွားမယ်”

တေး မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“ပြောလိုက်ရင် ပျစ်ပျစ်နစ်နစ်ပဲကွာ။ feel လေးတောင်
 ပျောက်သွားပြီ”

“စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ”

“ကဲပါကွာ။ မျက်စိမှိတ်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မှိတ်ဆိုမှိတ်”

ထိုက်တန်က မျက်စိစုံမှိတ်လိုက်သည်။ တေးက ထိုက်တန်ရဲ့ ကြောရှင်းနေသော လည်တိုင်နထက်မှာ ရွှေဖြူဆွဲကြိုးလေးတစ်ကုံး ဝတ်ဆင်ပေးလိုက်သည်။ စိန်လော့ကဒ်တီပုံစံလေးနဲ့ ဆွဲကြိုးလေးကလည်း နောက်ဆုံးပေါ်ဒီဇိုင်းလေး။

“ကဲ ... ဖွင့်တော့၊ ရပြီ”

ထိုက်တန်က သူ့လည်ပင်းကို သူ့ ပြန်စမ်းနေသည်။ တေးက အသင့်ယူလာသော အိတ်ဆောင်မှန်လေးကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ပြလိုက်သည်။

“ဆွဲကြိုးလေးက ချစ်စရာလေး။ ဒါပေမဲ့ ထိုက်တန်မဆွဲချင်ဘူး ကိုတေး”

“ဟာ ... ငယ်လေးကလည်း ကြည့်နူးတာလေး ပျောက်အောင်မလုပ်နဲ့ကွာ။ ဒါ ချစ်သက်လက်ဆောင်လေကွာ”

“အင်းလေ ... ထိုက်တန် ယူမယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ဆွဲမထားချင်ဘူး။ သိမ်းထားမယ်လို့ ... နော်”

“မရဘူးကွာ။ ကိုယ်က ငယ်လေးကို ဆွဲစေချင်လို့ပေးတာ။ ဆွဲထားပါကွာ။ ချစ်စရာလေးပါ။ ကိုယ် လှလှလေး ရွေးလာတာပါ”

“မလှလို့ မဟုတ်ဘူး ကိုတေးရဲ့။ ထိုက်တန်က ဆွဲကိုမဆွဲတတ်တာ။ သွားစရာ လာရာရှိလို့ မေကြီး ဆင်ရင်တောင် မဝတ်ဘူး။ ဝတ်ရတာကို မကြိုက်တာ”

“ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ် ငယ်လေးရာ။ ကိုယ့်ရဲ့ချစ်သက်လက်ဆောင်လေးကိုတော့ ဝတ်ထားပါ။ ကိုယ့်ကို ချစ်ရင် ဝတ်ထားပါ။ ကိုယ့်ကိုမချစ်တော့ဘူးဆိုမှ ဒီဆွဲကြိုးကို ချွတ်ရမယ်”

“စိတ်ပိန်တယ်ဗျာ၊ တကယ်ပဲ”

“ကိုယ့်ကို မချစ်ဘူးလား”

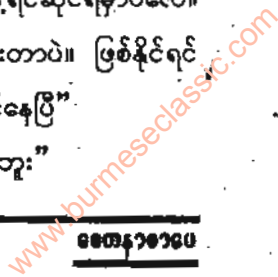
“ထိုက်တန်က ဝတ်တယ်ထားဦး။ မေကြီးနဲ့ ဇလပ်တွေရင် ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ကိုယ့်ဘာသာဝယ်ဝတ်တယ်ဆိုရင် ယုံမှာမဟုတ်ဘူး”

“ကိုယ်ပေးတယ်လို့ ပြောလိုက်ပေါ့”

“အဲဒါဆို ဝိုင်းသမကြမှာပေါ့”

“ငယ်လေးရယ်။ ဒါတွေဟာ တစ်နေ့ရင်ဆိုင်ရမှာပဲလေ။ စောစောသိသွားတော့လည်း ကောင်းတာပဲ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ်က ငယ်လေးကို လက်ထပ်ချင်နေပြီ”

“အာ ... ယောက်ျားမယူချင်သေးပါဘူး”

“ကဲ ... ယောက်ျားမယူချင်သေးရင်နေ။ ဒီဆွဲကြိုးတော့ မချွတ်ကြေး။ ငယ်လေးနော်။ ဒီဆွဲကြိုးကိုချွတ်ရင် ကိုယ် အရမ်းစိတ်ဆိုးမှာနော်”

ထိုက်တန်က သူ့ဆံပင် တိုဖောင်းဖောင်းလေးကို တပြင်းပြင်းကုတ်ရင်း ...

“စိတ်ညစ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

တေးက သူမပုံစံလေးကို ချစ်စနိုးဖြစ်လာတာနဲ့ ...

“အာ ... ကိုတေးနော်၊ လွတ်ဗျာ၊ အာ ... သူများတွေနဲ့”

“ဘယ်သူမှ မမြင်ပါဘူး၊ ကိုယ်တို့က ထောင့်မှာပဲ”

ပါးဥဥလေးနှစ်ဖက်ကို အသည်းတယားယားနှင့် ဆွဲကိုက်ပစ်လိုက်သည်။

ကောင်မလေးရဲ့ ရှက်မျက်နှာက သူ့ရင်ခွင်မှာ နိုဝင်၏။

“ကိုယ်”

“ပြောလေ ငယ်လေး”

“ငယ်လေးကို တစ်သက်လုံးချစ်နော်”

“စိတ်ချ”

သူ့ပါးတစ်ဖက် ဖျတ်ခနဲ နွေးသွားသည်။

“ငယ်လေးရဲ့ နှစ်ပတ်လည် ချစ်သက်လက်ဆောင်”
ရင်ထဲမှာ အတိုင်းမသိ ကြည့်နူးမိသည်။ ဒါဟာ သူမဆီက ပထမဆုံးရတဲ့ ပြန်ပေးဦးလေ။

ဝေဖန်၏။ အကြံပေးအားနှင့် မိတ်ဆက်အမျိုးပေးပြုလုပ်ပျဉ်
အမှတ်-၉/၁၁၊ ၈-လွှာ(၈)၊ ဇေယျဝတီလမ်း(ဗဟိုလမ်း)၊
စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ သို့
ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

ဆွဲကြိုးကို အရင်ဆုံးတွေ့သွားသူက ဇလပ်။

“ထိုက်တန် ... နင်က ဆွဲကြိုးတွေ ဘာတွေနဲ့ပါလား။”

“အဲ ... အင်း ... ဟုတ်တယ်”

“ဘာလဲ၊ ကြီးမိုး ဆွဲခိုင်းတာလား။”

“ဟို ... မဟုတ်”

“ထိုက်တန်မ ... နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဪ ... ဒီဟာလေးကလှလို့ ငါဝယ်ဆွဲထားတာပါဟ၊ ဒါက ဖန်စီလေးပါ”

“နင့်ဖန်စီကလည်း အစစ်အတိုင်းပါလား၊ ထားပါ၊ နင်က ဘာအစူးထပြီ ဆွဲရတာလဲ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးဟ၊ လှလို့ဆွဲကြည့်တာပါဆို”

“ချွတ်လိုက်၊ ငါ ဆွဲကြည့်မလို့”

“ဟာ ... မလုပ်ပါနဲ့”

“နင်ကလည်း ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ချွတ်ဟာ ငါလည်းဆွဲကြည့်ချင်လို့၊ ငါကြိုက်ရင် ယူမှာနော်။ နင့်ဘာသာ အသစ်ထပ်ဝယ်”

“ဟာ ... ဟင့်အင်း”

“ထိုက်တန်နော် ... ငါ စိတ်တိုလာပြီ”

ထိုက်တန်က လည်ပင်းကို လက်နဲ့ပိပြီး အကြောက်အကန် ငြင်းနေသည်။ ဇလပ်က မခိုတရုံပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ဟား ဟား ... ယူမှာ ကြောက်နေလိုက်တာ မိထိုက်တန် ရာ၊ အဲဒါ နင့်ရည်းစားပေးတယ်ဆိုတာ သေချာသွားပြီ”

“ဇလပ် ... ငါလေ”

“နင်က ငါ့ကိုတောင် မတိုင်ပင်ဘူး၊ ပြောပါဦး၊ နင့်ရည်းစားက ဘယ်သူလဲ၊ ငါတို့ကျောင်းကပဲမို့လား၊ ကျိတ်ပုန်း ခုတ်တာ ငါတောင်မရိပ်မိဘူး”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ”

“ကျောင်းက မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်သူလဲ၊ ရပ်ကွက်ထဲကလား။ ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်တွေ ဆိုရင်တော့ ငါ သဘောမတူဘူးနော်”

www.burmeseclassic.com

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဟို ...”

“ဘယ်သူလဲ၊ ပြောလေ”

“နင် စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

“ဆိုးစရာရှိရင် ဆိုးမှာပဲ”

“အဲဒါဆို ငါမပြောတော့ဘူး”

“မပြောရင် ကြီးမိုးနဲ့ တိုင်မယ်”

“လေပ်နော်”

“ပြော ... ဘယ်သူလဲ”

“ပြောရင် နင် မေမေ့ကို မတိုင်နဲ့”

“အေး ... ပြော”

“ကိုတေးကမ္ဘာ”

“ဟမ် ... ဘယ်သူ၊ ကိုတေးကမ္ဘာ ဟုတ်လား”

“အင်း”

ထိုက်တန်က ခေါင်းငုံ့သွားပြီး လေပ်က ထိုက်တန်ကို ပြူးကြောင်ကြောင်လေး ကြည့်နေသည်။ ထိုက်တန်က ကြည့်ပြီး ငိုမဲ့မဲ့နှင့် ...

“လေပ် နင် သဘောမတူဘူးဗိုလား။ ဟိုလေ ... ကိုတေးက သဘောကောင်းပါတယ်ဟ။ ကိုဒီဇင်ဘာနဲ့ မတူဘူး”

လေပ်က ထိုက်တန်ကို သေချာကြည့်ပြီး ...

“နင်နဲ့ ကိုတေး ငါမသွားတည်းက အဆက်သွယ်ပြတ်တာ ဗိုလား။ ငါနဲ့အတူ ခြေရာဖျောက်ခဲ့ကြတာလေ”

“ဟုတ်တယ်၊ နောက်ပိုင်းမှ ပြန်တွေ့တာ၊ နင်ကိုပြောပြရင် ကိုဒီဇင်ဘာကိစ္စကြီးကို ပြန်ဆွသလို ဖြစ်မှာစိုးလို့”

“နင် ကိုတေးကို တကယ်ချစ်လား”

“အင်း ... သူကလည်း ငါ့ကို အရမ်းချစ်ပါတယ်ဟာ။ နင် သဘောမတူဘူးလားဟင်”

“ငါသဘောမတူရင် နင် နောက်ဆုတ်မှာလား”

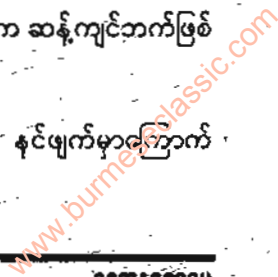
“လေပ်ရယ်၊ ငါ ကိုတေးကို တကယ်ချစ်တာပါ”

“အေးလေ၊ နင်က ချစ်နေမှတော့ ငါက သဘောမတူလို့ ရတော့မလား။ ငါ့ကို လျှို့ဝှက်တဲ့အတွက် ဟိုတယ်စာ လိုက်ကျွေးရမယ်လို့ ပြောလိုက် ကိုတေးကို”

“ဟယ် ... လေပ် တကယ်နော်”

“နောက်တစ်ခွန်းထပ်မေးရင် အဖြေက ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ် သွားလိမ့်မယ်နော်”

“ဟာ ... ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ငါက နင်ဖျက်မှာကြောက်နေတာ”

“ဘာလဲ ခိုးထားပြီးမှ စိုးရိမ်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး။ နင်က အချစ်ကို မယုံတဲ့သူမို့လား”

“အချစ် ... အင်း ... အဲဒီအချစ်က လွယ်တော့ မလွယ်ဘူးဟ။ ထားလိုက်ပါ။ ငါ မယုံတာနဲ့ပဲ နင့်ကိုဖျက်စရာလား။ လူတိုင်းက ကိုယ့်အယူအဆနဲ့ ကိုယ်လေဟာ။ ငါ မယုံပေမယ့် နင်ယုံတာကို ဖျက်ဆီးဖို့ စိတ်မပါဘူး။ နင်တို့အချစ် အဆင်ပြေအောင်ပဲ ငါ ဆုတောင်းပေးရမယ်လေ”

“ငါ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဇလပ်ရယ်။ ကိုတေး သိရင်လည်း ဝမ်းသာမှာဟ။ ကိုတေးက နင့်ကို ခဏခဏ မေးတယ်”

“တော်ပါ မိန်းမ”

“ဟီ ဟီ ... မိန်းမဆိုတာကြီးက နားထဲ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

“ဟွန်း ... နောက်ဆို နင် ကိုတေးမိန်းမ ဖြစ်ဦးမှာ”

“ဟာ ... ဇလပ်နော်”

“မဟုတ်လို့လား”

“ဟာ ... မပြောနဲ့ဟာ”

“နင့်ကို ကိုတေး ဘယ်နှခါ ဖက်နမ်းပြီးပြီလဲ”

“ဇလပ် အစုတ်ပလုတ်”

“ငါ့ခါ ဟုတ်လား၊ မကဘူး ထင်တယ်”

“ကောင်စုတ်၊ လာခဲ့ ... ကဲ ကဲ”

ထိုက်တန်လက်တွေ ဇလပ်ကျောပေါ် ဝဲပျံလာသည်။

ဪ ... အချစ်ဆိုသော နှံ့ထဲသို့ ထိုက်တန်က အရင်သက်ဆင်းသွားပြီပေါ့။

ပျင်းပျင်းနဲ့ MRTV-4 ကို ကောက်ဖွင့်လိုက်တော့
ရဲခေါင်ယံရဲ့ သရုပ်ဆောင်သစ် မိတ်ဆက်ပွဲ လာနေသည်။
Channel ပြောင်းလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးပြီးမှ ဆက်ကြည့်နေဖြစ်သည်။

ရဲခေါင်ယံက ဒီဇိုင်းပြောင်းသွားသည်။ အရင်တုန်း
က ကျောင်းယူနီဖောင်းနဲ့ပဲ မြင်ခဲ့ဖူးသော ရဲခေါင်ယံက ဗေဒါ
ရောင်ဘော်ဒီဖစ်တီရှပ်ကို ခရမ်းတောက်တောက် ဂျင်းနီပင်အကျပ်
နှင့် တွဲဝတ်ထားပြီး လည်ပင်းမှာ ဗေဒါနှင့် ခရမ်းကွက် မာဖလာ
ပတ်ထားသေးသည်။

တိုက်ပက်ဆံပင်တွေက ကုပ်ထောက်နေပြီး ကိုရီး
ယားစတိုင်လ် ဖွာဆန်ကျလေး ညှပ်ထားသည်။

ဂျစ်ကန်ကန် စူပုပ်ပုပ် မျက်နှာထက်မှာ ညှိုအား
အပြည့်ပါသော အပြုံးတစ်ခုက နေရာယူထားပြီ။

ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် ခပ်မြန်မြန် သွက်သက်
လမ်းလျှောက်ပုံအစား စမတ်တကျ သပ်ရပ်တိကျသော မော်ဒယ်လ်
ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ဖြစ်နေပြီ။

အများကြီးကို ပြောင်းလဲသွားသည့် ရဲခေါင်ယံကို
ကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေသည်။

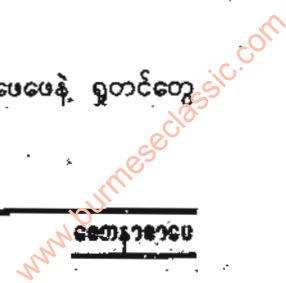
သူနှင့် နှစ်ကားတွဲရိုက်ထားသော မော်ဒယ်လ်မင်း
သမီးလေးလည်း သူနှင့်တွဲပြီး ဓာတ်ပုံတွေ တဖျပ်ဖျပ် အရိုက်ခံ
သည်။

စာနယ်ဇင်းသမားတွေက သူတို့နှစ်ယောက်ကိုပဲ
တတွဲတွဲနှင့် ဓာတ်ပုံလိုက်ရိုက်လွန်းသည်။

သူ့ရဲ့သရုပ်ဆောင်နာမည်က “ယံ” တစ်လုံးတည်း
ပါလား။ သူမ သူ့ကိုသုံးခဲ့တဲ့နာမ်စားကို သူ ဘာလို့ သုံးခဲ့ရသလဲ။

“ကိုယံ ... ကိုယံက သရုပ်ဆောင်ဦးမြကြီးရဲ့သား ဆိုတော့
သရုပ်ဆောင်လောကနဲ့ မစိမ်းဘူးလို့ ပြောလို့ရတာပေါ့
နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ဖေဖေနဲ့ ရွာတင်တွေ
လိုက်ကြည့်ဖူးတာလောက်ပါပဲ”

“ယံ ဆိုတာက နာမည်ရင်းလား”

“နာမည်ရင်းကတော့ ရဲခေါင်ယံပါ ခင်ဗျာ။ သရုပ်ဆောင် နာမည်ကိုတော့ ယံလို့ပဲ ပေးလိုက်တာပါ”

“ဗေဒင်တွက်ပြီး ပေးတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဗေဒင်ဆရာမလေးတစ်ယောက်က ယံ ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ကံကြမ္မာပြောင်းပေးလိုက်လို့”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့။ ကိုယံ ဒီသရုပ်ဆောင်လောကမှာ ဘယ်ချိန်ထိ၊ ဘယ်အတိုင်းအတာထိ လုပ်မှာပါလဲ”

“ပရိသတ် လက်ခံသရွေ့ ကျွန်တော် ကြိုးစားသွားမှာပါ။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် အကယ်ဒမီရတဲ့အထိပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ အခု ကိုယံ ဗီဒီယိုသုံးကား ရိုက်ပြီးပြီနော်၊ အဲဒီသုံးကားကိုရော အားရပါရဲ့လား”

“လုံးဝကျေနပ်အားရမှုတော့ မရှိပါဘူး၊ ပြန်ကြည့်လိုက် တော့ လိုအပ်ချက်တွေ တွေ့ရပါတယ်။ ရှေ့လျှောက်ကို ဒီထက်ပိုပြီး လိုအပ်ချက်တွေ တတ်နိုင်သမျှ နည်းအောင် ကြိုးစားရဦးမှာပါ”

“ဘယ်သူတွေနဲ့ တွဲသရုပ်ဆောင်ရတာလဲ”

“မော်ဒယ်လ်သရုပ်ဆောင် ယမင်းဝတီနဲ့ပါ”

“ယမင်းဝတီကလည်း အသစ်ပဲဆိုတော့ အသစ်နစ်ယောက် တွဲရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

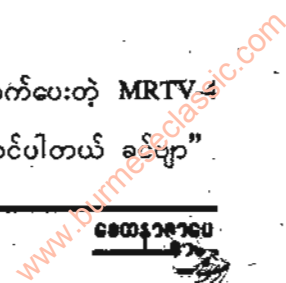
“ပြေပါတယ်၊ သူကလည်း အသစ်ဆိုပေမယ့် ပရိုဂျူဆာရဲ့ သမီးဆိုတော့ ဒီလောကနဲ့ မစိမ်းခဲ့ဘူးဆိုတော့ အခက်အခဲ တော့ သိပ်မရှိပါဘူး”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ဗိုလ်ကိုအားပေး နေမယ့် ပရိသတ်ကို ဘာများပြောနေချင်ပါသလဲရှင်”

“ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေပါတယ်လို့ ပြောချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲလို ကြိုးစားရင်းက ကျွန်တော့်ဘက်က တစ်ခုခုများ အမှား အယွင်း ဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း ပရိသတ်ကြီး ခွင့်လွှတ်နားလည် ပေးပါလို့ ကြိုပြီးတောင်းပန်ထားပါရစေခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကိုယံ ခုလိုတွေ ဆုံးမေးမြန်းခွင့်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲရှင်”

“ကျွန်တော့်ကို ပရိသတ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတဲ့ MRTV-4 ကို ကျွန်တော်ကလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

တိဗီကိုပိတ်ပြီး ဆိုစာပေါ် ခေါင်းလှန်ကျကာ မျက်
လုံးမှိတ်ထားတာတောင် မြင်ကွင်းထဲမှာ သူ့ရုပ်လွှာ။ “ယံ”လို့
များ ရေရွတ်လိုက်မိလေသလား။

ပေးနိဇာ။ အပြဲပေးစာနှင့် မိတ်ဆက်စာများပေးပြုလုပ်ပါလျှင်
အမှတ်-၉/၁၁၊ ၈-လွှာ(၈)၊ ဧယျတတီလမ်း(ဗဟိုလမ်း)၊
စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ သို့
ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

ကိုတေးက ဇလပ်နှင့် ထိုက်တန်ကို သူတို့ရဲ့ဘူမိ
နက်သန်ဖြစ်သော မဟာဋ္ဌာနီးမှာ မုန့်လိုက်ကျွေးသည်။

“မုန့်မစားချင်ဘူး၊ အိမ်မှာ ငါမကြိုက်တဲ့ ငါးရဲ့အူနဲ့မို့
ထမင်းစား မကောင်းခဲ့ဘူး။ ထမင်းကျွေးဟာ ထိုက်တန်”

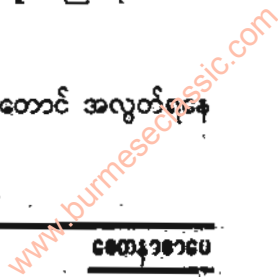
ထိုက်တန်က တေးကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ကြိုက်တာသာ မှာစား”

“ဝွဒ်လေစွ ... ဝွဒ်လေစွ”

“ဒီဆိုင်က ငါ့ရှည်ခြောက်စပ်နဲ့ ငါးခေါင်းဟင်းချိုကောင်း
တယ်။ အင်း ... ပြီးတော့ ဂျပန်တို့ဟူးလည်း မိုက်တယ်
ဇလပ်”

“ထိုက်တန်မ ... ထိုက်တန်မ၊ မိနူးတောင် အလွတ်ရနေ
ပြီ ထင်တယ်”

သူတို့ ထမင်းစားနေတုန်း ဆိုင်ရှေ့က မာစီဒီးတစ်စီး ရပ်လိုက်သည်။ နက်မှောင်ပြောင်လက်နေသော မာစီဒီးကို ထိုက်တန် က သဘောကျစွာ ...

“ကားကြီးက မိုက်တယ်ဟာ။ ငါ့ကြိုက်လိုက်တာ”

“ကြိုက်ရင် ကိုတေးကို ဝယ်ခိုင်း၊ ဟင် ...”

ကားတံခါး တစ်ဖက်တစ်ချက်က ဆင်းလာတာက ရဲခေါင်ယံနှင့် ယမင်းဝတီ။

“အယ်”

ထိုက်တန်လည်း လျှာတစ်လစ် ဖြစ်သွားသည်။

“ယမင်းဝတီကား ထင်တယ်”

ရဲခေါင်ကား မဖြစ်နိုင်တာတော့ သိကြသည်။ ကိုတေး

က ...

“ထိုက်တန် သူငယ်ချင်းတွေလား”

“အဲဒါ မင်းသား ရဲခေါင်ယံနဲ့ မင်းသမီး ယမင်းဝတီလေ ကိုရဲ့”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ ကိုယ်က အဲဒါတွေ မကြည့်ဖြစ် တော့ မသိဘူးကွ၊ ဪ ... နေဦး၊ မြေနီကုန်းထောင့်မှာ

အဲဒီကောင်မလေး ကြော်ငြာတဲ့ Bill Board တွေ မိသလိုပဲ ဟုတ်သားပဲ”

ကိုတေးက သူ့ဘာသာရေရွတ်၊ သူ့ဘာသာ အတည် ပြုနေပေမယ့် ထိုက်တန်ကတော့ ရဲခေါင်တို့နှစ်ယောက်ကိုပဲ လိုက် ကြည့်နေသည်။

ဇလပ်က မျက်နှာလွဲသွားသည်။ မတော် ကိုယ်ကြည့် နေတုန်း သူ တွေ့သွားရင် မခက်ပါလား။

“ဟဲ့ ... ဇလပ်၊ ရဲခေါင်က ယမင်းဝတီမျက်နှာကိုပဲ ကြည့် နေတာပဲ သိလား။ ဟိုတစ်ယောက်ကလည်း မနို့တရို့နဲ့ ရဲခေါင်ကို ပစ်ကျနေတဲ့ပုံက သိသာတယ်။ အေးလေ ... ရဲခေါင်ကလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲလေ။ ယမင်းဝတီ က ရုပ်ရှိရေလျှံဆိုတော့လည်း ဘယ်အလွတ်ပေးပါ့မလဲ”

“ဟေ့ ... ငယ်လေး၊ ကိုယ့်ကို ဘေးမှာထားပြီး ယောက်ျား လေးတွေကို ဝေဖန်တာ ကြမ်းလှချည်လား”

“ဘွာ ... ဘွာ၊ ကိုတေး ပါဘူး”

ထို့နောက် ကိုတေးနဲ့ ထိုက်တန် ခေါင်းချင်းဆိုင် ပြီး ပတွတ် ပတွတ်နှင့် တွတ်ထိုးနေကြသည်။

သူမတို့နေရာက ထောင့်ကွယ်ကျပြီး ရဲခေါင်ယံတို့က အလယ်ကစားပွဲမှာ ထိုင်နေတာမျိုး ပြုန်းစားကြီးတော့ သူမကို ရဲခေါင် မတွေ့နိုင်။

ရဲခေါင်ယံဘက်ကို တစ်ချက်ခိုးကြည့်လိုက်တော့ ရဲခေါင်က ယမင်းဝတီ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီး ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိ။ ယမင်းဝတီက လှပရုံကလေး ရယ်နေသည်။

အားရပါးရရယ်ရင်း ရုပ်ဆိုးသွားမှာစိုး၍လားမသိပါ။ ပဲများလိုက်တာဟု ကြံဖန်အမြင်ကတ်နေမိသည်။ တကယ်ဆို မင်းသမီးတစ်ယောက်ကို ပဲများတယ်လို့ ဝေဖန်တာဟာ လူရယ်စရာတော့ ဖြစ်နေပါသည်။

ရဲခေါင်ယံ တစ်ယောက်ကလည်း အရင်နဲ့တခြားစီ။ မျက်နှာတွေကို ပေါင်းတင်ထားသလိုပဲ။ ပိုပြီးဖြူနုလာ၏။ အရင်က တိုစိစိနှုတ်ခမ်းမွှေးစတွေကို စိမ်းမြနေအောင် ရိပ်ထားသဖြင့် သူ့မျက်နှာက အစိမ်းရောင်ဟပ်ကာ ဝင်းဖန့်နေ၏။

အရင်က ရွာတည်တည် ဂျစ်ကန်ကန် မျက်နှာပြင်က ခုဆို ညှို့ရီဝေသော အပြုံးတွေနှင့်။

တစ်ဆိုင်လုံးမှာရှိတဲ့ ပိတ်တာမလေးတွေရော၊ ဧည့်သည်မိန်းမသားဟူသမျှတို့ရဲ့ အကြည့်တွေက ရဲခေါင်တို့စုံတွဲမှာမှာ ရစ်ဝဲလို့။

အိုး... အိုး... ကြည့်နေရင်းနဲ့ ရဲခေါင်ယံက ယမင်းဝတီကို အာလူးကြော် ခွံကျွေးနေသည်။

ဒါဟာ မိမိကို Fine pose လုပ်ခဲ့သော ရဲခေါင်ယံရဲ့ အပြုအမူ စစ်စစ်ကြီးပါတကား။

နှစ်ကာလတွေ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ခုဆို ရဲခေါင်ယံတောင်
အကယ်ဒမီမင်းသား ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ယမင်းဝတီက သူ့အိမ်က သဘောမတူသော သူ့
ချစ်သူနှင့် နိုင်ငံခြားသို့ အပြီးထွက်သွားခဲ့သည်။

တစ်လျှောက်လုံးမှာ ရဲခေါင်ယံနှင့် အတွဲအများဆုံး
ဖြစ်ခဲ့ပြီး ရဲခေါင်ယံနှင့် ယမင်းဝတီတို့ ကြိုက်နေပြီဆိုသည့်
သတင်းများဟာ ဂျာနယ်တွေမှာ ပွစ်ထအောင် အဖွဲ့ဖွဲ့ဖွဲ့တွေဖြစ်
ခဲ့တာပင်။

သို့သော် ယမင်းဝတီ၏ လုပ်ရပ်ကြောင့် ဂျာနယ်
လစ်တွေ မျက်စိလည်ကုန်သည်။

တွဲကြတုန်းကလည်း တွဲသည့်သတင်းကို ဝေဆာ
အောင် ဖော်ပြကြသလို၊ ကွဲကြပြန်တော့လည်း ဟိုးလေးတကြော်
ထည့်ကြပြန်သည်။

ယမင်းဝတီကပဲ ရဲခေါင်ယံကို ထားခဲ့သလိုလို့။

တွဲကြတုန်းကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို အမျိုးမျိုး
အစ်ကာ ဗျူးဆရာတွေ နှိုက်ထုတ်ခဲ့ကြပေမယ့် ဘာမှတိတိကျကျ
ဝန်မခံခဲ့သလို ကွဲကြတဲ့အချိန်မှာလည်း ယမင်းဝတီက ထွက်သွား
ပြီမို့ ရဲခေါင်ယံကိုပဲ အညှီရှိရာ ယင်အုံသလို ဝိုင်းလိုက်ကြပြန်
သည်။

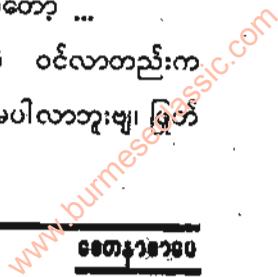
သို့သော် ရဲခေါင်ယံက ဘာမှ တိတိကျကျမဖြေ။
ဂျာနယ်လစ်တစ်ယောက်ကဆို ဆွဲထိုးပစ်ချင်စရာ ကောင်းလောက်
အောင် ဒါရိုက်မေးတာပါ။

“ကိုယ့် အခု အသည်းကွဲနေတယ်ဆို”

“အခုမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် အသည်းကွဲဖို့ အသည်း
ကိုမရှိတာ ကြာပြီဗျ။ အဲဒါကြောင့် အစ်ကိုကြားတဲ့သတင်း
ကမှားနေတယ်”

“လူဆိုတာ ချစ်တတ်တဲ့ အသည်းနှလုံးတော့ ရှိတာပဲလေ၊
ကိုယ့်က အသည်းမရှိတာ ကြာပြီဆိုတော့ ...”

“ဟုတ်တယ်၊ အနုပညာလောကထဲ ဝင်လာတည်းက
ကျွန်တော့်မှာ ချစ်တတ်တဲ့အသည်း မပါလာဘူးဗျ။ ခြုတ်
ထားခဲ့တာ ... ဟဲ ဟဲ”

“ဒါဆို ကိုယ့် မင်းသမီးတစ်ယောက်နဲ့ ကြိုက်နေတယ်လို့ သတင်းတွေ ထွက်ခဲ့တာကျတော့ရော”

“စာတိကားထဲမှာ ကြိုက်တာကို ပြောကြတာ ထင်ပါတယ်”

“ကိုယ့်နဲ့ တော်တော်တွဲခဲ့ကြတယ်နော်”

“ကျွန်တော်နဲ့ တော်တော်တွဲတာတွေ များတယ်ဗျ”

“ကိုယ့် အချစ်ကို ဘယ်လိုသဘောထားလဲ”

“အဲဒီမေးခွန်းကတော့ ကျွန်တော် အရမ်းဖြေချင်တဲ့မေးခွန်းပဲဗျ။ အချစ်ဆိုတာ လက်စားချေခံရခြင်းပဲ”

“ကိုယ့် လက်စားချေခံခဲ့ဖူးလား”

“အဲဒါတော့ မဖြေတော့ဘူး”

“ကိုယ်လက်တွဲဖော်ရှာရင် အနုပညာသည်ပဲ ရှာမလား၊ အပြင်က ရွေးမလား”

“ရှာတာရော ရွေးတာရော ကျွန်တော်ဘာမှ မလုပ်ဘူး။

ကံကြမ္မာအလိုကျ ရှေးရေစက်အတိုင်းပေါ့ဗျာ”

“ကိုယ့်ရဲ့လတ်တလော အနုပညာလှုပ်ရှားမှု”

“လတ်တလော ဆိုရင်တော့ ခုကားကြီးတစ်ကား လက်စသတ်နေတယ်ပေါ့နော်”

“မင်းသမီးက ဘယ်သူလဲ ကိုယ့်”

“ယမင်းဝတီပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အပိုင်းတွေကပြီးပြီ။ ကျွန်တော်က တစ်ခန်း နှစ်ခန်းကျန်တာလေး လက်စသတ်ရမှာ”

“ကိုယ့်ရဲ့ ရှေ့ဆက် အနုပညာရည်မှန်းချက်”

“ပရိသတ် လက်ခံသရွေ့ပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်အခု အကယ်ဒမီတစ်ခုရပြီ။ အဲဒီ အကယ်ဒမီက ဖေဖေကို ကျွန်တော် ရည်မှန်းကန်တော့တဲ့ အကယ်ဒမီပါ။ နောက်ထပ် ကျွန်တော် ဒုတိယမြောက်နဲ့ တတိယမြောက်အကယ်ဒမီ လိုချင်သေးတယ်”

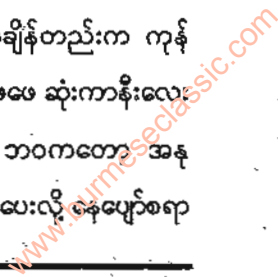
“အဲဒါတွေကရော ဘာအတွက်လဲ ကိုယ့်”

“တတိယမြောက်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အတွက်ပါ”

ကျန်တာကိုတော့ ဆက်မေးလို့မရတော့။

“နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ပရိသတ်ကို ကိုယ့် ဘာပြောချင်ပါသလဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ ဘဝသုံးခုရှိပါတယ်။ ပထမဘဝက ဖေဖေ။ ဖေဖေနဲ့ဘဝက ဖေဖေမရှိတော့တဲ့ အချိန်တည်းက ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ။ ဒုတိယဘဝကတော့ ဖေဖေ ဆုံးကာနီးလေးမှာပဲ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ။ တတိယ ဘဝကတော့ အနုပညာသံဃာဝပါ။ ပရိသတ်က လက်ခံပေးလို့ နေပျော်စရာ

နောက်ဆုံးဘဝတစ်ခု ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော်
ပရိသတ်ကြီးကို အမြဲကျေးဇူးတင်နေပါတယ်။ အခုပညာ
သက်တမ်းတစ်လျှောက် ကျွန်တော်ပြုမိတဲ့ အမှားများရှိခဲ့
ရင် ဝန်ချတောင်းပန်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ပရိသတ်
အားလုံး ...

မွေးမြူလန်းဆန်း

ဘဝပန်းကို ထာဝရပန်ဆင်နိုင်ပါစေလို့

ဆုတောင်းပေးချင်ပါတယ်”

ထိုအင်တာဗျူးပါသော ဂျာနယ်မှာ ရောင်းမလောက်

ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ပရိသတ်တွေက ရဲခေါင်ပြောတဲ့ဒုတိယဘဝနဲ့ ရဲခေါင်
လိုချင်တဲ့ ဒုတိယမြောက် အကယ်ဒမီကို စိတ်ဝင်စားကြသည်။

ထိုအကြောင်းအရာကို သတင်းမုဆိုးတို့က အနံ့ခံလို့
မရတော့ ချဲ့ကားပြီး ထင်မြင်ရာတွေ ရေးကြပြန်သည်။

တချို့ကလည်း ရဲခေါင် စတန့်ထွင်တယ် ထင်ကြ
သည်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ရဲခေါင်ယံ နာမည်က အရှိန်ရပြီးရင်
ရနေပြန်သည်။

သို့သော် တကယ်တမ်းကျတော့ ရဲခေါင်က အခုပညာ
နဲ့သာထင်ပေါ်ကျော်ကြားချင်သူပါ။ ခုလို လူမှုရေးတွေနဲ့ နာမည်
ကျော်ရတာကို သူ မနှစ်သက်။ သို့သော် ...

သူ ပြောချင်တဲ့ အကြောင်းအရာတချို့ကို ဇလပ်
နားလည်ခဲ့မယ် ဆိုရင်တော့ သူ ထိုဂျာနယ်တွေကို ကျေးဇူးတင်မိ
လိမ့်မည်။ သူ အသည်းနှင့်အောင်ချစ်တာ ရွှေဇလပ်ညိုကိုလေ။

www.burmeseclassic.com

ရဲခေါင်ဆီသို့ ရန်လေးနဲ့ ကျော်စွာကတော့ မကြာ
ခဏရောက်လာတတ်ပါသည်။

ရဲခေါင်ဘဝမှာလည်း သူတို့နှစ်ယောက်သည်သာ
ညီအစ်ကိုရင်းသမျှ တွယ်တာခဲ့ရသည်။

တစ်ခါတေ့ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မွန်းကျပ်မှု
တွေရှိရင် ထိုနှစ်ကောင်ကိုပဲ ရင်ဖွင့်ရသည်။

အနုပညာအသိုင်းအဝိုင်းမှာက ဘယ်သူ့ကိုမှ ယုံစား
တကြီး ရင်ဖွင့်လို့ မရဘူးလေ။ ရင်ဖွင့်လိုက်လို့ကတော့ တစ်ပြည်
လုံးကို ပွင့်ထွက်သွားလိမ့်မည်။

ခုလည်း ကျော်စွာနဲ့ ရန်လေး ရဲခေါင် အခန်းဆီသို့
ရောက်လာပါသည်။

“ရဲခေါင် ... ဘီယာတိုက်ကွာ”

“ဘီယာကုန်နေတယ်ကွ။ အဲ ... ငါ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်ကမှ
ပြင်ဦးလွင်က ပြန်လာတာ၊ ပြင်ဦးလွင်ပိုင်တွေတော့ ရှိ
တယ်။ အာလူးကြော်ထုပ်တွေ ရှိမယ်၊ ဒါပဲရမယ်”

“ရတယ်၊ ဒါပဲသောက်မယ်”

“ရဲခေါင် ... မင်း ဇလပ်ကို ပြန်လိုက်ပါလား”

“အဲဒီ Topic က ဘယ်လိုက ဘယ်လို ပေါ်လာတာလဲ”

“ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ လာရင်းရည်ရွယ်ချက်က မင်းကို
အဲဒါ တိုက်တွန်းမလို့ကွ”

“ထားလိုက်ပါကွာ”

ရန်လေးက ပိုင်ပုလင်းတွေ ဖန်ခွက်တွေ သွားထုတ်
လာသည်။ အာလူးကြော်ဘူးလည်း ပါသေးသည်။

“ရှော့ ... သောက်တော်မူကြ။ မျိုကြ၊ ဆိုကြ”

“ငါ့ပစ္စည်းနဲ့ငါ စေတနာထားခံနေရပါလား ရန်လေးရာ”

သင်္ကြန်ပြီးတော့ သင်္ကြန်လွန် မေဦးမိုးက လူတွေရဲ့
အပူကို ငြိမ်းသတ်ဖို့ ခပ်ဖွံ့ဖွံ့စွာသည်။

“ဟဲ ဟဲ ... မိုးက အလိုက်သိသားပဲကွ”

ပိုင်အရသာက လည်ချောင်းတစ်လျှောက် ပူရှရှဖြတ်
သန်းစီးဆင်းသည်။ မိုးက တငြိမ်ငြိမ် စိမ့်ပြီးရွာသည်။

ဒီလိုအခြေနေမျိုးဟာ နှလုံးသားရေးရာကိစ္စတွေ ပြော
လိုကောင်းသည် အခြေအနေမျိုးပါ။

“ကဲ ... ခုနစ်ကားကို ပြန်ဆက်မယ် ရန်လေး၊ သီဟိုဠ်
စေ့ရှိတယ်ထင်တယ်၊ သွားရှာခဲ”

“မသာကျော်စွာ ထိုင်ရာက မထဘဲ ငါ့ကို ခိုင်းနေတယ်”

“သွားစမ်းပါကွာ၊ ကလေးပီပီ ဟန်ချီချီပေါ့”

ရန်လေးမှာ ကျော်စွာထက်စာရင် သေးသေးကျွေး
ကျွေးပုတက်ကလေးမို့ ရန်လေးကို အမြဲစလိုကောင်းသည်။ ရန်လေး
က ပွစိပွစိရေရွတ်ရင်း ထသွားသည်။

“ကဲ ... ဒီတစ်ခါ တကယ်စကားဆက်ပြီ။ မင်း ... ဇလပ်
ကို ပြန်လိုက်သင့်တယ်”

“Why ?”

“မင်း သေအောင်ချစ်နေတယ်လေ”

“သူက သေအောင်မုန်းနေတာကိုလည်း ထည့်တွက်ဦး”

“အဲဒါ အရင်တုန်းကလေး။ သူမုန်းတဲ့မင်းက ဘာမှမဟုတ်
တဲ့ ပမ္မားကောင်။ အခု သူ့ကို ပြန်လိုက်မယ်၊ မင်းက
မြန်မာပြည်က နံပါတ်တစ်မင်းသား။ မင်းဝင်ငွေကလည်း
ကောင်းနေပြီပဲ။ ဘာလိုတော့လို့လဲ။ ခုချိန်မှာ သူ မင်းကို
မုန်းချင်မှ မုန်းမှာပေါ့ကွ”

“ထား ... မင်း ပြောသလို ခုချိန်မှာ မမုန်းနိုင်ဘူးထား။
တစ်ချိန်က ငါ့ပါးကို ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်ခဲ့တဲ့ သူ့လုပ်
ရပ်ကို မာနထားပြီး ဆက်ငြင်းရင်ရော”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း Porpoise လုပ်ကြည့်တာ မမှားပါဘူး
ကွာ”

ရန်လေးက သီဟိုဠ်စေ့လှော်ထုပ်ကိုင်ပြီး ပြန်ထွက်
လာသည်။

“ရဲခေါင် မင်း ရွှေဇလပ်ညိုကို ပြန်လိုက်မယ်ဆိုရင် သူ့ကို
နားသွင်းပေးဖို့ ငါတို့ တာဝန်ယူတယ်။ ပြီးတော့ ရွှေဇလပ်
ညိုဟာ မင်းအပေါ် သူပြုခဲ့တဲ့ အပြုအမူအတွက် နောင်တ
မရနိုင်ဘူးလို့ မင်း ပြောနိုင်လား”

“ဟုတ်တယ် ရဲခေါင်။ မင်းကို လက်စားချေဖို့ သူလာရော
တုန်းက မင်းအပေါ် တော်တော်လိုက်လျှောပြီး ဆက်ဆံ
ခဲ့တာနော်။ မင်းအတွက် ထမင်းဘူးထည့်လာပေးရတာနဲ့။
ခေါ်တော့လည်း ယံတဲ့။ ဘာပဲပြောပြော မခံချင်စိတ်နဲ့
မင်းကို လက်စားချေခဲ့ပေမယ့် သူ မင်းအပေါ် ညွတ်နူးခဲ့
တာပဲ ရဲခေါင်။ ပြီးတော့ မင်း ပြောလိုက်တဲ့ စကားလေး
တစ်ခွန်းကို မခံနိုင်ဖြစ်တယ် ဆိုတည်းက သူ့ရဲ့အခံစိတ်
ထဲမှာ မင်း ရှိနေလို့ပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ငါ ဒီမှာတစ်ခါထပ်ပြီး ပါးရိုက်မခံနိုင်တော့ဘူး ကွ”

“ငါတို့ အင်ထရိုဝင်ပေးပါမယ်ဆိုကွာ”

“ဒါဆိုလည်း ချကွာ”

“ဘာဖြစ်လဲ ရဲခေါင်ရာ၊ ရတော့အမြတ်၊ မရတော့လည်း အရင်အတိုင်း အရင်းပဲပေါ့ကွာ”

“အေး ... လုပ်”

ထို့နောက်မှာတော့ သူတို့ထွေရာလေးပါးပြောကြရင်း

ပိုင်တွေ ဆက်သောက်ကြသည်။

“ရဲခေါင် ရန်လေးကို အထင်မသေးနဲ့နော်၊ ဒီကောင် ရွှေစုနဲ့ ညက်သွားပြီ”

“ဟာ ... ဟုတ်လှချည်လားကွ”

“ငါက ကျော်စွာလို ဂေါ်မစွဲကောင်မှ မဟုတ်တာ”

ရန်လေးက ကော်လာထောင်သည်။ ကျော်စွာက ကော်လာစကို ပြန်ဆွဲချသည်။ ဆွဲတင်လိုက် ဆွဲချလိုက်နှင့် နှစ်ကောင်သား နပန်းလုံးတဲ့အဆင့်ထိ ရောက်သွားသည်။

သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်လာရင် ရဲခေါင် ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်ရသည်။

သို့သော် ဒီနေ့တော့ ရင်ထဲမှာ လေပိတ်သော ပိုးကြီးမျှင်က ရစ်ပတ်နေသည်။

ရွှေလေပိတ်ဆိုသော သူ့နှလုံးသားကို ဒုတိယမိချစ်ရေးဆိုကြည့်ချင်သေးသည်။ ရလဒ်ကိုလည်း ရင်ခုန်စွာ စိတ်ဝင်စားချင်ပါသေးရဲ့။

ဝေပန်စာ။ ကြံပေးစာနှင့် မိတ်ဆက်စာများပေးပြုလုပ်ပါလျှင် အမှတ်-၉/၁၁၊ ၈-လွှာ(ဂ)၊ ဝေယျဝတီလမ်း(ဗဟိုလမ်း)၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ သို့ ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

“ဇလပ်”

ကျော်စွာနဲ့ ရန်လေးပါလား။ ကျော်စွာတို့ဟာ သူမနဲ့ မေးထူးခေါ်ပြောလောက်သာ ရှိခဲ့ကြတာပါ။ ရဲခေါင်နဲ့ သူမ ပြဿနာတက်ပြီးကတည်းက ဆိုပါတော့။

ရန်လေးဆို ပရက်တီကယ်ဆင်းသည့်အချိန် တစ်ဖွဲ့ တည်းဖို့ လိုအပ်မှ စကားပြောသည့် အဆင့်ပါ။

ရန်လေးက ...

“ဇလပ် ... ငါတို့ နင့်ကို ပြောစရာရှိလို့”

“ဘာပြောမှာလဲ”

“ငါတို့ ကျောင်းဆင်းရင် တစ်ဆိုင်ဆိုင်သွားထိုင်ရအောင် ဟာ၊ မြို့ထဲမှာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“ငါ ကျူရှင်သွားရမှာ။ မအားဘူး”

“ဒါဆို နင် ဘယ်တော့ အချိန်ပေးနိုင်မလဲ”

“နေပါဦး၊ နင်တို့က ဘာပြောမှာမို့လို့လဲ ခုပြောလေ”

“အေးဆေးပြောမှ ရမှာဟ”

“ခေါင်းစဉ်က ဘာလဲ”

“အေးဆေးပြောပါ့မယ်ဆိုတာ”

“တော်ပြီ၊ ငါ နားမထောင်နိုင်ဘူး”

“ကောင်းပြီ။ ငါ ခေါင်းစဉ်ပြောမယ်။ နင် နားမထောင် ရဲရင်တော့ ငါတို့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်မခံနဲ့ပေါ့ဟာ”

“ဘာလဲ။ ငါက ဘာလို့ နားမထောင်ရဲရမှာလဲ။ ကျောင်း ဆင်းရင်တော့ ငါ ကျူရှင်တက်ရမှာ။ ကျူရှင်အပျက်ခံ ရလောက်တဲ့ ခေါင်းစဉ်မဟုတ်လို့ မနက်ဖြန်မှ မြို့ထဲမှာဆုံ ကြတာပေါ့”

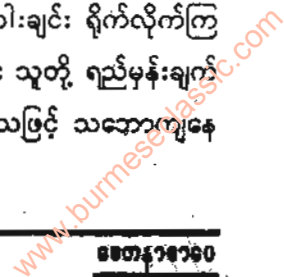
“ကောင်းပြီ၊ ငါတို့ ဘယ်မှာဆုံမလဲ”

“မြေနီကုန်း စီးတီးမာတ်က Season မှာ စောင့်မယ် ကိုး နာရီ”

“Ok ငါတို့လာခဲ့မယ်”

“Ok ငါတို့လာခဲ့မယ်”

ကျော်စွာနဲ့ ရန်လေး လက်ဝါးချင်း ရိုက်လိုက်ကြ သည်။ ရွှေဇလပ်ညိုရဲ့ မခံချင်စိတ်ကိုဆွပြီး သူတို့ ရည်မှန်းချက် လို အကောင်အထည်ပေါ်အောင် လုပ်နိုင်သဖြင့် သဘောကျနေ ကြသည်။

ဘာပဲပြောပြော “ရွှေလုပ်ညို လက်ခံခြင်းက အောင်မြင်ခြင်း အစပဲလေ။

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာတော့ Season ဆိုင်ရဲ့ တစ်နေ့တာ ပထမဆုံး စားသုံးသူတွေဟာ သူတို့သုံးဦးဖြစ်သွားခဲ့တယ်။

“ကဲ ... ဘာပြောမှာလဲ ပြော”

ရန်လေးက သူ့ကျောပိုးအိတ်ထဲက ဂျာနယ်တချို့ ထုတ်ပေးသည်။

“ဒီဂျာနယ်တွေကို ဖတ်ကြည့်ပါ။ နင့်ကို ရဲခေါင် ဘယ်လောက်ချစ်ကြောင်း သိသွားလိမ့်မယ်”

“ဆက်ပြောပါဦး”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ အဓိကပြောချင်တာက အဲဒါပဲ၊ ရဲခေါင်က နင့်ကို တကယ်ချစ်တာဟာ။ နင် သူ့ကို လက်စားချေလိုက်တာကိုတောင် သူ မနာကြည်းရှာဘူး”

“ဆက်ပြောဦး”

“ငါတို့ ပြောချင်တာ ဒါပဲလေ”

“ကောင်းပြီ ဒါဆို ငါပြောမယ်။ ယမင်းဝတီ ထားခဲ့လို့ ကွဲရတဲ့အရှက်ကို ကုစားချင်လို့ ငါ့ကိုချစ်တာလားလို့ နင်တို့ ရဲခေါင်ကိုမေးလိုက်”

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကို ငါတို့ရှင်းပြမယ်။ ရဲခေါင်နဲ့ ယမင်းဝတီက ဘာမှ မပတ်သက်ဘူး”

“ငါက ပတ်ဝန်းကျင်မရှိတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ မျက်စိနဲ့နားလည်း ကောင်းသေးတယ်။ သူတို့ကို ငါ့ကိုယ်တိုင်မျက်စိနဲ့မြင်တာ။ ထားပါ။ အဲဒါ ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး။ ငါနဲ့ဆိုင်တာကို ပြောရရင် ရဲခေါင်ယံကို ငါအရင်ကတည်းက အဖြေပေးပြီးသား။ အခုလည်း ဒီအဖြေပဲ နောက်ကိုလည်း ပြောင်းလဲမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အေးပါ၊ အဲဒါက နင့်အပိုင်းလေဟာ။ ဒါပေမဲ့ နင်အထင်လွဲနေတဲ့ ယမင်းဝတီကိုတော့ ရှင်းပြချင်တယ်”

“မသိချင်ဘူး ... ငါနဲ့လည်း မဆိုင်ဘဲ နားငြီးမခံနိုင်ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟာ ရဲခေါင်ရဲ့သတင်းလို့ မသတ်မှတ်ဘဲ ရုပ်ရှင်မင်းသား တစ်ယောက်ရဲ့ ကောလာဟလအဖြစ် နားထောင်ပေးပါလား”

“ကဲ ... သိပ်ပြောချင်နေရင်လည်း ပြော။ ငါကတော့ ဘာမှ မပြောင်းလဲဘူးနော်”

www.burmeseclassic.com

“ဒီလိုဟာ၊ ယမင်းဝတီက သရုပ်ဆောင်မဖြစ်ခင်တည်းက ချစ်သူရှိပြီးသား။ သူက သရုပ်ဆောင် ဖြစ်ချင်တယ်၊ သူ့ ချစ်သူက သရုပ်ဆောင် မလုပ်စေချင်ဘူး။ ပြီးတော့ ယမင်းဝတီတို့က ချမ်းသာတော့ သူတို့သမီးကို တော်ရုံလူ နဲ့လည်း သဘောမတူဘူးဟာ ...

တို့တို့ပြောရရင်ဟာ ယမင်းဝတီရဲ့ချစ်သူကို ယမင်း ဝတီဘက်က သဘောမကျဘူးပေါ့ဟာ။ သူတို့သမီးကို အောင်မြင်တဲ့ သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်စေချင်ကြ တာ ...

ဒီတော့ ယမင်းဝတီက သူ့ချစ်သူကို အပေးအယူ လုပ်ရတယ်။ သူ သရုပ်ဆောင်လုပ်လို့ အကယ်ဒမီရတဲ့နေ့ မှာ သူ့ချစ်သူကို လက်ထပ်ပါ့မယ်လို့ ကတိပေးလိုက် တယ် ...

ဒီကြားထဲမှာက သူ့မိဘတွေယုံအောင် ရဲခေါင်နဲ့ တွဲပြတာ။ ရဲခေါင်ကို ဖွင့်ပြောပြီး အကူအညီတောင်းလို့ ရဲခေါင်က ကူညီလိုက်တာ၊ ရဲခေါင်က သူ့အချစ်ရေးဆီ မကောင်းလို့ သူ့များတွေ ကံကောင်းပါစေဆိုပြီး ကူညီတာ ဟာ ...

ဒါတွေကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်မပြောခဲ့ဘူး။ အခု နင့် ကို ရှင်းပြစေချင်လို့ ငါတို့ကို ဖွင့်ပြောလိုက်တာပဲ”

“အိုး ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့ သူ့ကိုလက်မခံနိုင်ဘူး”

“နင့်သဘောပါဟာ”

www.burmeseclassic.com

သူမနဲ့ ထိုက်တန်တို့ ရဲခေါင် အကြောင်း ဆွေးနွေး
ဖြစ်ကြသည်။

“ဟင်း ... ငါတော့ ရဲခေါင်ကို မယုံတစ်ဝက် သနားတစ်
ဝက် ဖြစ်နေတယ် လေပဲ။ သူ နင့်ကို တကယ်ချစ်ရှာပါ
လားလို့ စဉ်းစားမိရင် သူ့ကိုသနားတယ်။ နင်ဆိုတာက
အချစ်ကို ယုံကြည်တဲ့မိန်းမမှ မဟုတ်တာ။ တစ်ဖက်က
ပြန်တွေးကြည့်ရင်လည်း သူက နာမည်ကြီးမင်းသားဆို
တော့ နင်က သူ့ရဲ့စမ်းသပ်လေ့ကျင့်ကွင်းကြီး ဖြစ်သွား
မှာလည်းစိုးတယ်”

“ငါ သူ့ကို ဒီလောက်တုံ့ပြန်ထားတာကို သူ ဘာလို့ပြန်
လာပတ်သက်တာလဲဆိုတာ ငါ စဉ်းစားလို့မရဘူး ထိုက်
တန်၊ တကယ်ဆို ငါ စာသင်ခန်းထဲမှာ သူ့ကိုပက်ပက်
စက်စက် အရှက်ခွဲခဲ့တာလေ”

“ဟုတ်တယ်၊ တကယ်ဆို သူ သိပ်ပြီး နာကြည်းနေရမှာ။
နာကြည်းစွာ လက်စားချေချင်လို့ ပြန်ကပ်တာလည်း ဖြစ်
နိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် တကယ်လို့ သူ တကယ် နင့်ကို
ချစ်နေသေးတာ ဆိုရင်တော့ သနားပါတယ်ဟာ။ ဂျာနယ်
တွေထဲမှာ ဖြေထားတာတွေက နင့်အကြောင်း မကင်းဘူး
ဟ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ငါ သူ့ကို လက်မခံတာက လက်မခံ
တာပဲ”

“ငါလည်း မစဉ်းစားပေးတတ်တော့ဘူးဟာ”

www.burmeseclassic.com

အချိန်ဆိုတာ ရပ်တန့်တတ်တဲ့ ခရီးသွားမှမဟုတ်
တာ။ စက္ကန့်လေးတွေက တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေကျနေတာ။

အချိန်က မရပ်မှတော့ ဇလပ်တို့လည်း စာကျက်ချိန်
ကျက်၊ ကျောင်းတက်ချိန်တက်၊ စာမေးပွဲဖြေချိန်ဖြေနဲ့ တဖြည်း
ဖြည်း ခရီးဆက်လာရတာ ခုဆိုကျောင်းတောင်ပြီးကြပြီ။

ဇလပ်ဖေဖေက ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ
ရှယ်ယာထည့်ထားတာမို့ ဇလပ်နဲ့ ထိုက်တန် ထိုကုမ္ပဏီမှာလက်
တွေ့လုပ်ငန်းခွင်ကို လေ့လာရင်း အလုပ်ဝင်လုပ်ဖြစ်ကြသည်။

ကျောင်းလည်းပြီး အလုပ်အကိုင်နဲ့လည်း ဖြစ်နေပြီ
မို့ ဒေါ်မိုးနဲ့ ဒေါ်စိုးက သမီးတွေကို အခါမလင့်စေဖို့ ကြိုးစား
လာကြသည်။

“မိမိုးရေ ... မိဇလပ်နဲ့ မိထိုက်တန်ကို ဒီတိုင်းထားလို့
မဖြစ်ဘူး။ ကျောင်းပြီးလို့ အင်ဂျင်နီယာတွေတောင် ဖြစ်

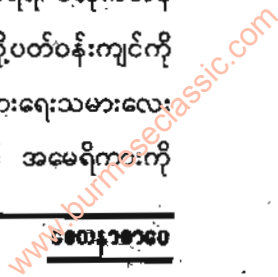
နေပြီ။ ခုထိ ယောက်ျားလုံးပုံစံ မပျောက်ကြသေးဘူး။
ဒီတော့ သင်းတို့ ယောက်ျားရမှပဲ ပြောင်းလဲပြီး တည်ငြိမ်
လာမှာ။ ယောက်ျားပေးစားပစ်မယ်”

“မမိုးက တွေ့ထားပြီလား”

“အင်း ... အခု မိထိုက်တန်တို့ အလုပ်ဝင်နေတဲ့ကုမ္ပဏီ
ပိုင်ရှင်သားက စင်ကာပူမှာ ကျောင်းသွားတက်နေတာတဲ့။
ညည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ အဲဒီကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ရဲ့ညီမက ငါ
သူငယ်ချင်းဆိုတော့ သူတို့က သူတို့တူလေးအတွက် အိမ်
ထောင်ဖက်ရှာနေတဲ့အကြောင်း ပြောရင်း ငါ့ကိုစကားစ၊
သွားတာ။ ဇလပ်နဲ့ ထိုက်တန်ရဲ့ပုံတွေ သူ့တူကို ပြကြည့်
ချင်လို့တဲ့”

“ကိုယ့်ဘက်က နှစ်ယောက်လုံးပြပြီး အရွေးခံရမှာလား
မမရဲ့”

“သာတယ် နာတယ် တွက်မနေနဲ့လေ၊ သူတို့က ကိုယ့်
ထက် အများကြီးသာတယ်။ မိဇလပ်နဲ့ပဲရရ၊ မိထိုက်တန်
နဲ့ပဲယူယူ ငါက ကျေနပ်တယ်။ သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်ကို
လည်း ခုံစမ်းပြီးပြီ။ ကောင်လေးက စီးပွားရေးသမားလေး
တဲ့။ စင်ကာပူမှာ ကျောင်းတက်ပြီးရင် အမေရိကားကို

ဆက်ကူးမှာတဲ့၊ ဟိုမှာလည်း စီးပွားရေးပညာတွေ ဆက်သင်
ဦးမှာ။ တော်ကြာ ဟိုမှာ အဖြူမတွေနဲ့ ယူလာမှာစိုးလို့
ဒီကတစ်ခါတည်း အိမ်ထောင်ချပေးလိုက်မှာတဲ့။ သူတို့မှာ
ဒီသားတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာမို့လို့ သူတို့ပိုင်ဆိုင်သမျှရဲ့
သုံးပုံနှစ်ပုံ အတိအကျ တင်တောင်းမှာတဲ့”

“အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး မမိုးရယ်၊ အဓိကက
ကလေးတွေ စိတ်ချမ်းသာဖို့ပဲလေ၊ သမီးတွေက လက်မခံ
ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သူတို့ကိုတော့ မပြောနဲ့ဦး။ ဟိုဘက်က တစ်ယောက်ကို
ရွေးပြီးမှပဲ ပြောမယ်။ လက်မခံလို့တော့ မရဘူး။ ညည်း
သမီးတွေပုံစံက ယောက်ျားယူဖို့ပြောရင် လက်ခံမှာမှ
မဟုတ်တာ။ ယောက်ျားယူဖို့ ပြောမရဘဲ မိန်းမယူပါရစေ
တောင်းဆိုလာမှ ညည်း ဒုက္ခရောက်နေမယ် မိစိုး”

“အဲဒါဆို မမိုး ကောင်းသလိုသာ စီစဉ်တော့”

“ပြီးတော့။ လောလောဆယ် ညည်းယောက်ျားကိုလည်း
မပြောနဲ့ဦး။ သူကလည်း ကလေးတွေဘက် ခပ်ပါမိ
ရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဒေါ်စိုး ဆိုတာက ငယ်စဉ်တည်းက အစ်မကို
ကြောက်ရသူပါ။ အခု အစ်မဖြစ်သူက စီစဉ်လာပြီ ဆိုတော့လည်း
ဟုတ်ကဲ့လိုက်ရတာပါပဲ။

ပြီးတော့ သမီးကြီးကို ပိုးစိုးပက်စက် အနေထား
မျိုးနဲ့ ဆုံးရှုံးထားရတဲ့အတွက် သမီးငယ် ဇလပ်ကို ထပ်ပြီးခြေ
ချော်မခံနိုင်ဘူး။

သမီးငယ် တင့်တောင်းတင့်တယ် ဖြစ်ဖို့က သူမ
အဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒပဲ။

သမီးကြီး စီစဉ်လို တည်ငြိမ်လှပ ဣန္ဒြေရတဲ့ မိန်း
ကလေးတောင် ဘဝဇာတ်သိမ်း မလှခဲ့တာ သမီးငယ်လေးလို
ယောက်ျားလုံးပုံစံ ထောင့်မကျိုးတဲ့ မိန်းကလေးဟာ အချိန်မရွေး
မိုက်သွားနိုင်သည်။

သမီးကြီးကို တွေးလိုက်မိတော့ မျက်ရည်ကချက်
ချင်းဆိုတက်လာသည်။

သမီးငယ်ကို အကြွေစောတဲ့ပန်းကလေး မဖြစ်ရလေ
အောင် ထိန်းသိမ်းဖို့က မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့တာဝန်လေ။

www.burmeseclassic.com

“သမီး ဒီနေ့ များမသွားရဘူးမို့လား”

“ဒီနေ့ ဆန်းသေးလေ မေကြီးရာ၊ နားပါရစေဦးဗျာ”

“အေးပါ ... နားပါ။ ဒါပေမဲ့ သမီး ဟိုဘက်အိမ်ကိုတော့ သွားလိုက်ဦး။ သမီးကြီးမိုးက လာခဲ့ဦးတဲ့”

“အား ... ဘာပွားမလို့လဲ မသိဘူး။ တကူးတက ခေါ်တာ ဆိုတော့ မျက်ခုံးလှုပ်တုပ်တုပ်”

“ကဲပါ ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သွားလိုက်ဦးနော်။ မေမေ ဆိုင်သွားပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

စက်ဘီးသော့ ရှာရတာက တစ်နာရီလောက် ကြာ သွားသည်။ စက်ဘီးသော့မခတ်ဘဲ ရိုဒေါင်ထဲ ထိုးတာများသည်။ သော့ခတ်မိပြီ ဆိုရင်တော့ သော့ကို ဘယ်နားထားမိမှန်း သတိကို မရ။

ကြီးမိုးဆီက ဖုန်းဝင်လာပြန်သည်။

“ဇလပ် မလာသေးဘူးလား”

“လာမယ် ကြီးမိုးရေ၊ ဒီမှာ စက်ဘီးသော့ ပျောက်နေလို့”

“သော့ဆိုတာ နေရာသတ်သတ်မှတ်မှတ် ထားရတယ်။ နမော်နမဲ့လုပ်တော့ သွားကာနီး ဗျာများရတာပေါ့၊ မိန်းကလေးတဲ့”

“တွေ့ပြီ ကြီးမိုးရေ၊ အခုလာပြီ၊ ဒါပဲနော်”

ကြီးမိုးရဲ့စကားစနက်တံက ပြတ်ကာနီးလာပြီမို့ အတင်းစကားဖြတ်လိုက်ရပေမယ့် သော့ကရှာမတွေ့။

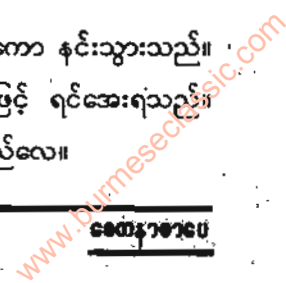
“မမလေး ဘာရှာနေတာလဲ”

“ငါ့စက်ဘီးသော့”

“ဪ ... မနီ သိမ်းထားတယ်၊ အဝတ်လျှော်တော့ မမလေး ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲက တွေ့တာနဲ့ သိမ်းထား လိုက်တာ”

“သိမ်းထားရင်လည်း မြန်မြန်ပေးစမ်းဟာ။ ဟိုဘက်အိမ် သွားမလို့”

ကြီးမိုးတို့အိမ်ကို အမောတကော နင်းသွားသည်။ ကြီးမိုးက အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ချက်ထားသဖြင့် ရင်အေးရသည်။ ခေါက်ဆွဲကျွေးချင်လို့ ခေါ်တာပဲ ဖြစ်ရမည်လေ။

“ကြီးမိုးကြီးက မီးမီးတို့အကြိုက်ကို သိတယ်ဗျာ။ ချစ်သွားပြီ”

“ဘာဗျာလဲ၊ မိန်းမပီပီသသ ပြောစမ်း”

ဇက်ကလေးပု၍ ခေါက်ဆွဲကို မြန်မြန်ငိုက်ရသည်။

ထိုက်တန်က အုန်းနှို့ခေါက်ဆွဲကို ကြိုက်ပေမယ့် ဇလပ်လို အရူးအမူး ကြိုက်တာမျိုးမဟုတ်။

“ဇလပ် စားကောင်းလား”

“ကောင်းတယ် ကြီးမိုး”

“အေး ... စားစား၊ ဒီမှာ ဘဲသွေးလေးတွေ စိမ့်နေတာပဲ။

ရော့ ... သမီး”

ဒီနေ့ ကြီးမိုး တယ်သဘောကောင်းနေပါလား။

ဇလပ်အားရပါးရ ဆွဲပစ်လိုက်တာ သုံးပန်းကန်တောင်မှ။

ခေါက်ဆွဲပြီးတော့ လိမ္မော်ကျောက်ကျော ချိုချဉ်

အချို့ပွဲလေးနဲ့ အစာပီတိလိုက်ရတာကလည်း စိမ့်နေတာပဲ။ စား

ပြီးတော့မှ ကြီးမိုးက ...

“ကဲ ... သမီးတို့နှစ်ယောက် လာဦး။ ကြီးမိုး ပြောစရာရှိ

လို့”

ထိုက်တန်နဲ့ ဇလပ် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မျက်စပစ်ကာ ရှုံ့မဲ့သွားကြသည်။ လျှာတော့စိမ့်ပြီးပြီ။ နားစိမ့်ဖို့ပဲ ကျန်တော့သည်။

“သမီးတို့ကို အရင်ဆုံးပြောချင်တာက သမီးတို့နှစ်ယောက်ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး ဆိုတာပဲ”

ဒါတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း သိတာပေါ့။ ဘွဲ့ရလို့ အလုပ်တောင် လုပ်နေပြီပဲ။ ထိုက်တန်ဆို ရည်းစားတောင် ထားနေပြီ။

“အဲဒီတော့ သမီးတို့ အိမ်ထောင်ပြုရမယ်”

“ဗျာ”

“လာပြန်ပြီ ... ဒီဗျာ”

ဇလပ်က ရှုံ့မဲ့မဲ့ ထိုက်တန်က ထိတ်လန့်သွားပုံ

ဖြင့် ...

“မေမေ ဘာတွေ စိစဉ်ထားလို့လဲ”

“မစိစဉ်ရသေးဘူး။ ခုမှ ညည်းတို့အတွက် အိမ်ထောင်ဖက်ရာတုန်း။ ညည်းတို့လေးတွေကို ဇီဝေါလို အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“ဟင် ... ယူချင်ဝါဘူး ကြီးမိုးရာ”

လေပ်က အထွန့်တက်သည်။

“မယူလို့ မရဘူး၊ မယူရင် ညည်းတို့ ဒီပုံစံ ဒီအချိုးကို ပြင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“မေမေ”

ထိုက်တန်က မဝံ့မရဲ ခေါ်သည်။

“ဘာလဲ ... ညည်းကရော၊ ဘာငြင်းချက်တင်ဦးမလို့လဲ။ မရဘူးနော် မိထိုက်တန်။ မအေက ဒါဆို ဒါလိုက်။ ရှည်ဖို့မစဉ်းစားကြနဲ့နော်။ လေပ်အမေ မိစိုးတောင် ငါသေဆိုသေ။ ရှင်ဆိုရင်တယ်။ ညည်းတို့ကျမှ ဧရာဝတီမဖျက်နဲ့ ဒါပဲ ပြောမယ်”

“မေမေ”

“ဘာမေမေလဲ မိထိုက်တန်၊ ပြောနေရင်းနဲ့”

“သမီးမှာ ချစ်သူရှိတယ်”

“ဘာ ... ဘာပြောလိုက်တယ်။ ဘယ်ကလဲ။ ဘယ်သူလဲ မိထိုက်တန် ... ဟင်”

ဒေါ်မိုးတစ်ယောက် မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး အံ့သြတကြီး

ဖြစ်နေသည်။

“ကိုတေးကမ္ဘာပါ မေမေ”

“ဘယ်ကလဲ”

“ကြီးစိုး သိပါတယ် မေမေ။ ကိုဒီဇင်ဘာညီဆိုရင် ကြီးစိုး သိမှာပါ။ ယုဇနပလာဇာမှာ ဖုန်းနဲ့ဆက်စပ်ပစ္စည်းဆိုင် ဖွင့်ထားတယ် မေမေ”

ဒေါ်မိုးက ချက်ချင်း ဒေါ်စိုးဆီ ဖုန်းဆက်သည်။

ထိုက်တန်နဲ့ လေပ် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ။

မမျှော်လင့်ဘဲ ထိုက်တန်ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲ အထမြောက်
သွားသည်။ ကိုတေး ဆိုတာ ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး ပါးစပ်နားရွက်
ချိတ်မတတ်။

ထိုက်တန်ကလည်း ပျော်ရွှင်နေသည်။ ကြီးမိုးက
လည်း သဘောတူထာ တပြုံးပြုံး။

ထိုက်တန်ကျတော့လည်း အချစ်ရေး ကံကောင်း
လိုက်တာ။

ထိုက်တန်ရဲ့ပွဲမှာ ဇလပ်က သတို့သမီးအရ လုပ်ရ
မတဲ့။ မိန်းမဆန်ဆန် ပွဲထွက်အဝတ်အစားတွေ မဝတ်ချင်သော်
လည်း ကြီးမိုးက တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်နဲ့ လုပ်ခိုင်းတာလေ။
ထိုက်တန်ကလည်း တောင်းဆိုသည်။

ကိုတေး ထိုက်တန်ကို လာတောင်းတော့ ကိုဒီဇင်ဘာ
ပါလာသည်။ ကိုဒီဇင်ဘာက ထိုက်တန်နဲ့ သူမကို ခပ်မိန့်မိန့်
ကြည့်နေသေးသည်။

လူလစ်တော့ ဇလပ်ကို ...

“ဆောရီးကွာ၊ မင်းကို ငါ့ညီနဲ့ပတ်သက်တာကို မသိလို့
ပြောမိတာ”

“ဘာလဲ၊ ဇလပ် မေ့တောင်မေ့နေပြီ”

“အိုဗေ ... မမှတ်မိတော့ဘူး ဆိုတော့လည်း ဆောရီးလုပ်
စရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့။ မင်း သူငယ်ချင်းတောင် ယူပြီ။
မင်းပွဲကရော ဘယ်တော့လဲ”

“ယောက်ျားတွေ စပ်စုတာက အရမ်းရုပ်ဆိုးတယ်ဗျ”

www.burmeseclassic.com

“မိမိ့ရေ ... နှစ်မင်္ဂလာတော့ ဖြစ်ပြီဟဲ့။ ဟိုဘက်က အကြောင်းပြန်လာတယ်။ ဇလပ်ကို ရွေးလိုက်တယ်တဲ့။ သူတို့ဘက်က လူကြီးတွေ ဘယ်တော့လာမြန်းရမလဲတဲ့။ သတို့သမီးဘက်က စိတ်ကြိုက်ဖြစ်စေရမယ်ဆိုပဲအော့။ ဝမ်းသာစရာပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ကောင်းသလိုသာ လုပ်ပါ မမရယ်။ ထိုက်တန်ပွဲက ရှိသေးတော့”

“အိုအေ ... ထိုက်တန်ပွဲရှိတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ သူတို့ကမ်းလှမ်းလာတုန်း မြန်မြန်လက်ခံမှ”

“မမနော် ... မက်မောတကြီး လုပ်ပြမနေနဲ့ဦး၊ ကိုယ်တို့ သမီးဘက်ကလည်း ဘာရွတ်ယွင်းချက်မှ ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ တော်ကြာ အထင်သေးသွားဦးမယ်”

“ငါ သိပါတယ်၊ ညီမချင်းမို့ ဒီလိုပြောတာပေါ့အော့။ သူတို့ရှေ့မှာတော့ လုပ်ပါမလား။ ကဲ ... ကဲ ... ငါပဲစီစဉ်လိုက်တော့မယ်။ ညည်းယောက်ျားကိုတော့ ညည်းပဲပြောလိုက်။ မိဇလပ်ကို ငါပြောမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မမ”

အဲဒီလိုနဲ့ ဇလပ်ကို ကြီးမိုး နားချပါတော့တယ်။ “စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ ငါ့သမီး။ ကြီးမိုးက သမီးကောင်းစားစေချင်လို့ စီစဉ်တာ။ ကောင်လေးက လိုလိုလားလား ငါ့သမီးကို သဘောကျတာ။ ဒီမှာ ကောင်လေးဓာတ်ပုံ”

ဇလပ်က ရှေ့ကိုရောက်လာသော အယ်လ်ဘမ်ကို စိတ်မပါ လက်မပါ ဆွဲယူကြည့်ရသည်။

စင်ကာပူမှာ ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံတွေကများသည်။ သံရပ်တိကျသော နှုတ်ခမ်းနှင့် တောင့်တင်းခိုင်မာသော မေးရိုးအနေထားက ထိုသူ၏ ပြတ်သားမည့်စရိုက်ကို ဖော်ပြနေသည်။

နာမည်ကလည်း အမိုက်စား။ ထင်ရှားကျော်စွာတဲ့ လူကလည်း ယောက်ျားပီသ ခန့်ညားပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ထင်ရှားကျော်စွာ၏ ဓာတ်ပုံတွေကိုကြည့်နေရင်း မြင်ကွင်းထဲကို ရဲ့ခေါင်ယံ ပုံရိပ်တွေ ဝင်ဝင်လာတာ ဘာကြောင့်လဲ ? ။

ဘာကြောင့်လဲလို့ မေးခဲ့ပေမယ့် ဘာကြောင့်ဆိုတာကို ကိုယ့်နှလုံးသားက သိခဲ့တာ ကြာပြီပဲ။ ဒါပေမဲ့ သက်ဆိုင်သူကိုတော့ ဝန်မခံချင်ဘူး။

ကိုယ့်လုပ်ရပ်ကြောင့် သူက အချစ်ဆိုတာ ကလဲ့စားချေခံရခြင်းလို့တောင် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ထားသူလေ။

သူ ကိုယ့်ကို ခုထိချစ်နေသေးတယ်ဆိုတာ ယုံနိုင်စရာကိုမရှိ။

သူနဲ့ ယမင်းဝတီ တွဲခဲ့သည်းခဲ့တာကိုလည်း မြင်ဖူးခဲ့တာပဲလေ။

သူ ရှင်းပြတဲ့ဇာတ်လမ်းက မှန်စေဦးတော့ မယုံကြည်ဝံ့။ ဒီတော့လည်း ...

“ဟဲ့ ... မိလေပဲ၊ ငါ့သမီးရယ် ဓာတ်ပုံကြည့်ပါဆို။ ငုတ်တုတ် အိပ်ငိုက်နေတယ်။ ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ ကြီးမိုး လက်ခံကြောင်း အကြောင်းပြန်လိုက်ရတော့မလား။”

ကြီးမိုးက မေးနေပြီ။

“သမီး စဉ်းစားပါရစေဦး ကြီးမိုးရယ်။ ဒါတစ်ဘဝလုံးနဲ့ ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စလေ”

“စဉ်းစားရင် လက်ခံတဲ့ဘက်ကို ပါမှာမဟုတ်ဘူး။ မစဉ်းစားနဲ့တော့ ငါ့သမီး။ သူတို့က ဆွေကြီးမျိုးကြီးတွေ၊ ဂုဏ်နဲ့သိက္ခာကို ရှေ့တန်းတင်တဲ့သူတွေ။ သူတို့အသိုင်းပိုင်းထဲ ရောက်သွားလို့ ငါ့သမီး စိတ်ရောလူပါ မဆင်းရဲစေရဘူး။ ကြီးမိုး အာမခံတယ်။ သူ့အဖေအမေတွေ့ဆိုလည်း ဘယ်လောက်ပြည့်ကြသလဲ။ သမီးအလုပ်ရှင်တွေ အကြောင်းသမီးလည်း သိမှာပေါ့ကွယ်။ နော် ... ကြီးမိုး လက်ခံလိုက်တော့မယ်”

မျက်လုံးစုံမိတ် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပေမယ့် ရင်သံမှာ မိုးရွာသွားတယ်။ မျက်ရည်မိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ကွဲကြေလို့ ယိုစီးတဲ့နှလုံးသွေးတွေက မိုးကိုရွာကျသွားတာ။

ရှင်လျက်နဲ့ ရင်ကွဲမှာကျတဲ့ ခံစားချက်ကို ခံစားဖူးတဲ့သူမှ ကိုယ်ချင်းဓာတ်တော်မယ် ထင်ပါရဲ့။

ထင်ရှားကျော်စွာကို လက်ထပ်ဖို့ လက်ခံလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ရဲခေါင်ယံအတွက် အမှန်တရားတစ်ခုကို နောက်ဆုံး အနေနဲ့ အသံတိတ် ရွတ်ဆိုချင်တယ်။

“ယုံကို ဇလပ် ချစ်တယ်”

တစ်ကိုယ်လုံးမှာရှိတဲ့ သွေးကြောမျှင်လေးတွေထဲမှာ ပါ အဲဒီအသံက ပဲ့တင်ထပ်နေမယ် ထင်တယ်။

ဘယ်အချိန်ကတည်းက စချစ်ခဲ့မှန်း မသိပေမယ့် ခုချိန်မှာ ယုံကိုချစ်တဲ့ အချစ်တွေက ဇလပ် တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ပျံ့နှံ့နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ...

ကျောင်းတော်မှာ ရန်စရှိခဲ့တဲ့ ယုံကို ဇလပ် ဘယ်လို ယုံကြည်ရဲပါ့မလဲ ယံ။

ယံနဲ့ ဇလပ်ဆိုတာ သေါင်းစပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်မှတော့ ထင်ရှားကျော်စွာကို လက်ခံလိုက်တာ ဇလပ် မမှားပါဘူးနော်။

မနီးရမယ့် အတူတူ ထင်ရှားကျော်စွာ ဆိုတဲ့ တံတိုင်းတစ်ခု ကာရံခွင့်ပြုပါ ယံ။

တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေရတာထက်စာရင် ထင်ရှားကျော်စွာဆိုတဲ့ လူသားတစ်ယောက်ကို အဖော်ပြုရင်း အသည်းကွဲပါရစေ။

စုံမိုတ်ထားတဲ့ မျက်ဝန်းတွေက တိုးထွက်စီးကျနေ တဲ့ မျက်ရည်တွေဟာ ပထမဆုံးပေမယ့် နောက်ဆုံးလည်းဖြစ်ပါ ရစေ ယံ။ ဒီတစ်ခါပဲ ငိုပါရစေ။

လေပ်ရဲ့စေ့စင်ကြောင်းလမ်းခြင်းက ရက်ရွှေ့လိုက်ရသည်။ သတ်မှတ်ရက်မှာ ထင်ရှားက စာမေးပွဲတစ်ခုနှင့် တိုက်နေသဖြင့် ရွှေ့လိုက်ရခြင်းပါ။

ထင်ရှားက သူ့ကိုယ်တိုင် စေ့စပ်ပွဲကို တက်ချင်သည်မို့ သူ လာနိုင်မယ့်ရက်ကို ရွှေ့လိုက်ရတော့ ထိုက်တန်ရဲ့မင်္ဂလာပွဲက အရင်ဖြစ်သွားသည်။

ထိုက်တန်က အဖြူရောင်သတို့သမီးဝတ်စုံလေးနှင့် လှူငှါတိုင်း လှပနေသည်။

လေပ်ကလည်း အဖြူရောင်အရံဝတ်စုံလေး ဝတ်ရသည်။ မင်္ဂလာအခမ်းနား တစ်ခုလုံးမှာ အဖြူရောင်တွေ လွှမ်းမိုး၏။ ခန်းမအပြင်ဆင်ကိုလည်း အဖြူရောင်ပြင်ထားသည်။ ထိုင်ခုံစွပ်တွေ၊ စားပွဲခင်းတွေကအစ အဖြူရောင်။

ပန်းအပြင်အဆင်ကလည်း နှင်းဆီနှင့် ကာနေးရှင်းအဖြူတွေချည်းသာ။

လျှောက်လမ်းတစ်လျှောက်မှာ စံပယ်ဖြူတွေ မွေးလို့။ မိတ်ကပ်ပြင်တဲ့ မာမီတွေက သူတို့နှစ်ယောက်မျက်နှာကို စိတ်တိုင်းကျ ခြယ်လှယ်တော့သည်။

လေပ်က ဂျိုကျသည်။
“ဟား ... မျက်ခုံးမွေးတွေ မရိတ်နဲ့။”

“အများကြီး မရိတ်ပါဘူး။ အဖျားထိ တုတ်တုတ်ကြီးဖြစ်နေလို့ အဖျားသွယ်လေးဖြစ်ရုံ ပုံသွင်းတာပါကွယ်။ အဲဒါမှ ပိုလှသွားမှာ”

“မျက်တောင်တုမတပ်နဲ့ မနေတတ်ဘူး”
“သဘောပါတော်၊ ဒါပေမဲ့ မက်စ်ကာရာတော့ ဆိုးရမယ်နော်”

“မဆိုးချင်ဘူး”
“ကျန်တဲ့နေရာတွေကို ပြင်ထားပြီး မျက်လုံးက အရောင်မဲ့နေရင် ကြည့်ရဆိုးတယ်။ တို့များကို နာမည်ပျက်အောင်တော့ မတုပ်ပါနဲ့ဟယ်။ နည်းနည်းတော့ ဆိုးလိုက်နော်”

www.burmeseclassic.com

“နှုတ်ခမ်းနီ အထူးကြီး မဆိုးနဲ့နော်။ မနေတတ်ဘူး”

အမျိုးစုံကျီကျပြီးသော် အဝတ်အစားကြောင့် စိတ်
ရှုပ်ရပြန်သည်။

ထိုက်တန်ကတော့ ထိုင်မသိမ်းနဲ့ ဘယ်လိုနေလဲ
မသိ။ ဇလပ်မှာ ရိုးရိုးဝတ်စုံနဲ့တောင် ချွေးပြန်နေသည်။

“ထိုက်တန် ... နင် အဲဒါကြီးနဲ့ အဆင်ပြေလား”

“ပြေလား မပြေလားတောင် မစဉ်းစားအားဘူး၊ ငါ ပျော်
နေတာပဲ သိတယ် ... အဟီး”

အသံတိတ် ကျိန်ဆဲလိုက်မိသည်။

“ဟိုး သတို့သမီး လက်ကိုင်ပန်းကို မိုးပေါ်ထောင် ကိုင်
ထားပါလား။ အောက်စိုက်ကိုင်ရမှာလေ၊ ဪ ... မော
ပါ့တော်”

အလှပြင်ပေးရတဲ့ မာမိတွေ စိတ်ညစ်နေကြသည်။
ကြီးမိုးနဲ့ ကြီးစိုး နှစ်ယောက်တို့မှာလည်း သမီးနဲ့ တူမကြား ဗျာ
များနေရသည်။

“မေမေရာ သမီး ဒါတွေ မဝတ်ချင်ဘူးဗျာ”

“သမီးကြီးမိုး ကြားရင် ဆူနေဦးမယ် သမီးရယ်”

ပွဲထွက်ဖို့ အခမ်းအနားများက လူစီစဉ်ပါပြီ။ ဘာရယ်
မဟုတ်ဘေးက သတို့သားအရံကို လှည့်ကြည့်မိတော့ ...

“ဟင် ... ရဲခေါင်ယံ”

ရဲခေါင်ယံ မျက်နှာကြီးက ပြုံးချိုမြဲလို့။ ရှေ့က
ထိုက်တန်ကို လှမ်းပုတ်လိုက်သည်။

“ထိုက်တန်”

“ဟမ် ... ဘာလဲ”

ဇလပ်က ဘေးကိုမျက်စပစ်ပြလိုက်တော့ ...

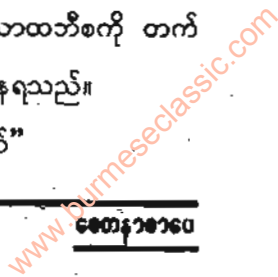
“ဟောတော့”

သို့သော် ... ကြာကြာ မအံ့သြအား၊ အခမ်းနားက
စပြီ။

“ဇလပ်”

ဘုရားရေ ... ရဲခေါင်ယံ ခေါ်နေပြီ။ ရင်တွေတဒိန်း
ဒိန်း ခုန်သည်။ စီးထားတဲ့ပိနပ်က ပုံတော်အမြင့်။ မြေလှမ်းက
မညီညာချင်တော့။ ရှေ့က ထိုက်တန်ရဲ့ဗလာထာဘီစကို တက်
မနင်းမိအောင် သတိထားပြီး ခွာလျှောက်နေရသည်။

“ဇလပ် ... ဇလပ်ကို ကိုယ်ချစ်တယ်”

ဟင့်အင်း ... မကြားချင်ဘူး။ မကြားရဲတော့ဘူး။

မပြောပါနဲ့တော့။

အငြင်းစကားတွေက လည်ချောင်းဝမှာ တစ်ဆို့
လျက် အခါလွန်မိုးဆိုတာ ဘယ်တုန်းက အသုံးဝင်ဖူးလို့လဲ။

မင်္ဂလာပွဲပြီးတော့ ဇလပ်က ထိုက်တန်ကိုထုတော့
သည်။

“မိထိုက်တန် ဒါ နင့်အကြံမို့လား။ ဒီကောင်ကို ငါ မုန်း
တာ သိရက်နဲ့”

“ငါလည်း မသိဘူး ဇလပ်ရဲ့။ ကိုတေးက သတို့သားအရံ
က သူ့သူငယ်ချင်းလို့ပြောတာ၊ ရဲခေါင်လို့ မထင်လို့ပေါ့”

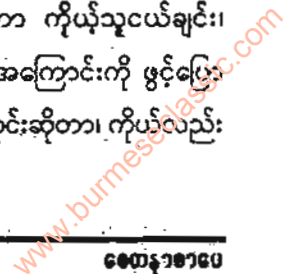
တေးက အနားရောက်လာကာ ...

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ကိုယ် သတို့သားအရံက ကိုယ့်သူငယ်ချင်းဆို ဘယ်လို
ဖြစ်ပြီး ရဲခေါင်ယံ ဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ပထမ စီစဉ်ထားတာ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း၊
ဒါပေမဲ့ ရဲခေါင်ယံက သူနဲ့ ဇလပ်အကြောင်းကို ဖွင့်ပြော

ပြီး သူ အရံလုပ်ပါရစေလို့ လာတောင်းဆိုတာ၊ ကိုယ်လည်း
သနားတာနဲ့”

“ဘာမှ သနားစရာ မလိုဘူး ကိုတေး။ ကိုတေးက ကိုယ့် ဘက်က မပါဘဲ သူ့လူကိုယ့်ဘက်သားလုပ်တာကို ရင်နာ တယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး ဇလပ်ရယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ခုတော့ ဇလပ် ရည်းစားစကားပြောခံလိုက် ရတယ် သိလား”

“သူ့ပုံစံကို ယောက်ျားချင်း အကဲခတ်လို့ ရပါတယ် ဇလပ်ရဲ့၊ သူ ဇလပ်ကို တကယ်ချစ်တာ သေချာတယ်”

ကိုတေးစကားက ရင်ကို အတည့်ခွင်းသွားသည်။

ဒါပေမဲ့ ထိုအမှန်တရားဟာ ဘာမှအသုံးမဝင်တော့ပါ။

ခုချိန်မှာ ထင်ရှားကျော်စွာကို လက်ထပ်ဖို့ ကတိပေး ပြီးပြီ။ ထင်ရှား နောက်အပတ်မှာ ပြန်လာမည်။

စေ့စပ်ရတော့မည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဘာကိုမှ ရင်ခုန်ခွင့်မရှိတော့။

အချစ်ဆိုတာကို နှလုံးသားထဲမှာ မြှုပ်နှံပြီး ထင်ရှား ကို လက်ထပ်ရတော့မည်လေ။

“ဪ ... ဇလပ်၊ ဒီမှာ ဇလပ်ကို ပေးခိုင်းသွားတာ၊ ရော့”

ကိုတေးလက်ထဲက အပြာနုရောင် လေးထောင့်ဘူး

ပြားလေး လှမ်းမယူဝံ့တော့။

ထိုဘူးထဲမှာ ပျော်ဝင်နေမယ့် ယုံရဲ့အချစ်တွေကိုမှ မထိတွေ့ရဲတာ။

သို့သော် ...

ထိုဘူးကလေးကတော့ ဇလပ် လက်ထဲရောက်လာ

၏။ ထိုက်တန်က ဆွဲယူပြီး ထည့်ပေးလိုက်တာပါ။

“ဖွင့်လေ ဇလပ်၊ အထဲမှာ ဘာပါလဲ မသိဘူး”

“တော်ပါပြီဟာ၊ မဖွင့်တော့ပါဘူး”

အဖြူရောင် ဖွဲ့ချည်ထားသော လိပ်ပြာပုံစံ ဖဲကြိုး

ပွင့်လေးက သနားစဖွယ် မော့ကြည့်လို့။

ဥပက္ခာလက်တစ်စုံကတော့ ထိုဖဲပွင့်လိပ်ပြာလေးကို ကျောခိုင်းမှာ။

ဒီနေ့ အကယ်ဒမီပေးပွဲနေ့။

နောက်ထပ် သတ်မှတ်ရရင် ဇလပ်နဲ့ ထင်ရှားတဲ့

စေ့စပ်တဲ့နေ့။

မနက်ပိုင်းမှာ လူကြီးစုံရာနဲ့ စေ့စပ်မင်္ဂလာစကား

ပြောကြားပြီး ညဘက်မှာတော့ ချက်ထရီယမ်ယိုတယ်ရဲ့ Pool Side မှာ စေ့စပ်ညစာစားပွဲ ကျင်းပဖြစ်သည်။

ညစာစားပွဲဝတ်စုံကို အသည်းကွဲရောင်ဂါဝန် ရွေး

ချယ်သဖြင့် ကြီးမိုးက ဆူသေးသည်။

ထင်ရှားကတော့ အနက်ရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ

ဖြင့် ကြော့မော့ထင်ရှားလျက်။

ဓာတ်ပုံထဲမှာထက် အပြင်မှာပိုခန့်ညားသော ထင်ရှား

ကို ဇလပ် သဘောကျပါသည်။ မချစ်နိုင်တာက လွဲလို့ပေါ့။

ထင်ရှားကလည်း Sweet ဖြစ်တဲ့ ဇလပ်ကို မနက်
ကတည်းက ချစ်တယ်လို့ ပြောပြီးပြီ။

ဇလပ်အပေါ် အရိုက်ကြည့်ကြည့်နဲ့ နေတတ်တဲ့
ထင်ရှား အပြုအမူတွေကြောင့် ဇလပ် ကျေနပ်ပါသည်။

စေ့စပ်ပွဲနဲ့ လက်ထပ်ပွဲ တစ်ပတ်ပဲ ခြားတာဟာ
ထင်ရှား အချိန်မရရှိပါ။ နောက်တစ်ပတ် ကြာတဲ့အခါ ဇလပ်နဲ့

လက်ထပ်ပြီး ထင်ရှား စင်ကာပူပြန်မည်။

ဇလပ်က Passport တွေ ဝိဇာတွေ လုပ်ရဦးမည်။

ပြီးမှ လိုက်သွားရမှာ။

စေ့စပ်ပွဲပြီးတော့ ဇလပ်ကို ထင်ရှားက အိမ်ပြန်ပို့
ပေးသည်။

ဖေဖေတို့ကား သွားနှင့်ပြီ။ ကိုတေးနှင့် ထိုက်တန်
တို့ကလည်း ကြီးမိုးနှင့်အတူ ပြန်နှင့်သည်။

ထင်ရှားက စကားသိပ်များများ မပြောဘဲ အနေ
တည်သည်။

ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်နှာကတော့ အမြဲလို ပြုံးနေတတ်
သူဝါ။

သူမတို့ ခြေ့မရောက်ခင်မှာ ကားကိုရပ်လိုက်၏။

“အိမ်ရှေ့ထိ မပို့ပေးဘူးလား”

“ပို့ပေးမှာပေါ့ ခဏလေး”

သူမနှုတ်ခမ်းထက်မှာ တစ်ခါမှ မခံစားဖူးတဲ့ အထိ အတွေ့တစ်ခု စွန်းထင်းသွားသည်။

“ဟာ ... မလုပ်နဲ့လေ”

အတင်းရုန်းနေတဲ့ သူမကို ဖွဖွလှေးဖက်ကာ ...

“လုံးဝအဖြူကလေးပဲ၊ ကိုယ် မင်းကို ပိုပြီးချစ်သွားပြီ၊ ကိုယ့်ရဲ့ပန်းကလေးရဲ့”

“ပန်းကလေး”

“အင်းလေ ... ဇလပ်ဆိုတော့ ပန်းပွင့်ကလေးပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

“သိဘူး”

“မသိရင်”

“ထင်ရှားနော်”

ထင်ရှားလေသံဖွဖွက နားစည်ကို အကျယ်ကြီးရိုက် ခတ်လိုက်သလိုပဲ။

“ဇလပ် ... ကိုယ့်ကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲ”

ဘုရားရေ ... သူ ဘာတွေမေးနေတာလဲ။ သူမမှာ

အဲဒီမေးခွန်းအတွက် အဖြေမရှိဘူးလေ။

“ဟိတ် ... ဖြေလေ”

“ဖြေချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှက်လို့”

“Ok နောက်မှ ဖြေတော့”

“မေမေတို့ စောင့်နေလောက်ပြီ၊ သွားရအောင်”

“အင်း”

ပါးတစ်ဖက် နွေးသွားပြန်သည်။

“နှုတ်ဆက်တာ”

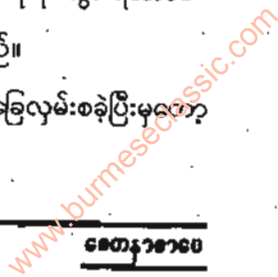
သူမကို အိမ်အထိပို့ပြီးတော့ ...

“ကိုယ် မနက်စောစော လာခေါ်မယ်၊ ဘုရားသွားရအောင်”

ခေါင်းပဲ ညိတ်ပြလိုက်ရသည်။

ဘဝခရီးကို အတူလျှောက်ဖို့ ခြေလှမ်းစခဲ့ပြီးမှတော့

ခေါင်းခါခွင့် မရှိဘူးလေ။

ဂါဝန်လဲကာ ရေချိုးပစ်လိုက်မှ လန်းသွားသည်။
မှန်တင်ခုံမှာ ထိုင်မိတော့ အပြာရောင်ဘူးကလေးက ဝမ်းနည်းစွာ
ကြည့်လို့...။

တစ်နေ့ကုန် ပင်ပန်းထားပေမယ့် အိပ်လို့မပျော်တာ
ဘာကြောင့်လဲ။ အိပ်ရာထဲမှာ ဟိုဒီလှည့်ရင်း အတွေးတွေက ယုံ
ဆီသို့သာ။

မှန်တင်ခုံပေါ်က ဘူးကလေးကလည်း မျက်စတပစ်
ပစ်။ မစေ့စပ်ခင်ကတောင် ဒီဘူးကို ဖွင့်မကြည့်ခဲ့။

ခုချိန်မှာ မကြည့်ဖြစ်ဖို့ ပိုသေချာသွားသည်။ ဒါပေမဲ့
ဖျက်ဆီးစွန့်ပစ်ဖို့လည်း မလုပ်ရက်။

ခြေရာလက်ရာ မပျက်စေဘဲ သူ့ကို ပြန်ပေးလိုက်
တော့မည်။

မနက်ဖြန်ဆို သတင်းစာထဲမှာ သူမရဲ့စေ့စပ်ကြောင်း
လမ်းခြင်း သတင်းပါမှာပဲလေ။ သူ နားလည်သွားမှာပါ။

နာရီကြည့်လိုက်တော့ ဆယ့်တစ်နာရီခွဲ။ အိပ်လို့
မပျော်နိုင်ဘူး ချစ်သူရယ်။

www.burmeseclassic.com

ဖုန်းသံက ရုတ်တရက် ကျယ်လောင်စူးရှစွာ မြည်လာသည်။

ထိုက်တန် ဆက်တာများလား။

Screen ပေါ်မှာ သူမ သိသော နံပါတ်တစ်ခုက ဆီးကြိုနေသည်။

“ဟဲလို”

“လေပ်လေး”

အကြောပေါင်းတစ်ထောင် တောင့်တင်းသွားသလိုပဲ။

“ဟဲလို လေပ်၊ ယံပါ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

အသံမတုန်အောင် သတိထားပြီး ထိန်းချုပ်ပြော

လိုက်ရသည်။

“လေပ်ကို ကိုယ် ကျိန်ပြတဲ့အတိုင်း ကိုယ် အကယ်ဒမီရတယ်။ လေပ်အတွက်လို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ ဒုတိယမြောက် အကယ်ဒမီကိုရပြီ လေပ်ရဲ့”

ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒီနေ့ အကယ်ဒမီပေးပွဲပဲ။ နေပါဦး။

သူက ဘာကျိန်ထားလို့လဲ။

“ဟဲလို ... လေပ် ကြားလား”

“ဘာကျိန်ထားလို့လဲ”

“ဟင် ... လေပ် ကိုတေးဆီက စာအုပ်ဘူး မရဘူးလား”

“ရတယ်”

“အဲဒီထဲမှာ ကိုယ်ရေးထားတယ်လေ။ ကိုယ် လေပ်ကို တကယ်ချစ်တာမှန်ရင် လေပ်အတွက် ရည်ရွယ်ထားတဲ့ အကယ်ဒမီကို ဒီနှစ်ရပါစေလို့။ အခုရပြီ လေပ်လေးရဲ့၊ ယုံတော့နော်။ ဖြစ်ခဲ့တာတွေ အားလုံး သင်ပုန်းချေကြေးကွာနော်။ ကိုယ် အရမ်းဝမ်းသာနေတာ သိလား၊ ကိုယ် လေပ်ကို အရမ်းကို ချစ်တာပါကွာ”

ယံရယ်။ ရင်ကွဲမယ့် စကားလုံးတွေနဲ့ မဖိသတ်ပါနဲ့

တော့။

“လေပ်”

“ပြောလေ”

“ကိုယ့်ကို ဘယ်တော့ အဖြေပေးမှာလဲ”

“မနက်ဖြန်”

“ဟာ ... တကယ်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ။ ကျေးဇူး လေပ်လေး။ ဒါပဲ အိပ်တော့။ ကိုယ်အခု နေပြည်တော်က ပြန်ထွက်လာပြီ။ မိုးလင်းတာနဲ့ ရန်ကုန်ရောက်ပြီ။ မနက်ကျရင် ကိုယ် ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်မယ်နော်၊ ဒါဝနော်”

ယုံဆီက ဖုန်းချသွားတော့မှ ရွက်ကြီးတင် ငိုမိ
တယ်။ တကယ်လို့သာ သူပေးတဲ့ ဘူးလေးကို ဖွင့်ကြည့်ဖြစ်
ရင်။

ရင်ထဲမှာ တဖျစ်ဖျစ်မြည်အောင် ကလီစာတွေ
ပြုတ်ထွက်နေသလိုပဲ။

အရာရာဟာ နောက်ကျသွားပြီလေ။

နှလုံးသားတွေ တစ်စစီကြွေတယ်။ နှလုံးသွေးတွေ
က မိုးလိုရွာပြန်ပြီ ယံရယ်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရမယ်ဆိုရင် ရင်ကွဲမိုးပေါ့။

နောက်ပြန်လှည့်မရတဲ့ အချိန်ကျမှ ယံက တကယ်
ချစ်သတဲ့လား။

မနက်ဖြန်တဲ့။ အဲဒီမနက်ဖြန်မှာ ယံကိုပေးစရာနှစ်ခု

ရှိတယ်။

မဖွင့်ကြည့်ဖြစ်တဲ့ အပြာရောင်ဘူးကလေးရယ်။

စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်း သတင်းပါတဲ့ သတင်းစာ
တစ်စောင်ရယ်ပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တိုင် မျက်နှာချင်းဆိုင်တော့ မပေးရက်

ပါဘူး ချစ်သူရယ်။

ကိုတေးနဲ့တစ်ဆင့်ပါးမယ့် ငါ့ရဲ့အဖြေဟာ မင်း
အတွက် အသည်းကွဲတေးသံတစ်ပိုဒ် ဖြစ်နိုင်သလို ငါ့အတွက်လည်း
ရင်ကွဲမိုးပါပဲ။

သင်္ကြန်မိုးက

ပိတောက်တွေကို ဖွင့်စေလို့

ချစ်စရာကောင်းသတဲ့။

မေဦးမိုးက

အပူတွေကိုငြိမ်းပေးလို့

ကျေးဇူးတင်စရာကောင်းသတဲ့။

အခါလွန်မိုးက

ဘာမှသုံးမရလို့

နှာခေါင်းရှုံ့ကြသတဲ့။

ရင်ကွဲမိုးက

နှလုံးသားကို တစ်စစီရွှေ့လို့

ရွေးသွပ်စေသတဲ့။ ။

မွေးမြူရေးဆန်းစစ်ချက်ကို
အောင်ပန်းဆိုင်ကြပါစေ

မွန်ဂျီ
2nd June '10

